

கல்லனை கண்ட காவலன்

இராச. வேதாந்தம்

கல்லறை கண்ட கடுவலன்

இராச. வேதாந்தம்

யின்வாரியத்
தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
கடலூர்.

நூலைப் பற்றி

- நூல் பெயர் : கல்லணை கண்ட காவலன்
- ஆசிரியர் : இராச. வேதாந்தம்,
B-4, சமங்களா அப்பார்ட்மெண்ட்,
36, வேணுகோயாலபுரம், நங்கநல்லூர்,
சென்னை - 600 061.
பேசி : 044 - 22328629.
- பொருள் : வரலாற்றுப் புதினம்
- பதிப்பு : முதற் பதிப்பு. நவம்பர் - 2005.
- உரிமை : ஆசிரியருக்கே
- தாள் : சேசசாயி 14.4 கி.கி.
- எழுத்து : 12 புள்ளி
- நூல் அளவு : டெமி (Demmy) 1x8
- பக்கம் : VI + 184 = 190
- விலை : உரூபா **60-00**
- வெளியீடு : மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
49, துரைசாமி நகர், கடலூர் - 607 001.
பேசி : 04142 - 222444.
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
159/6, ஏ.எல்.சி. வணிக வளாகம், பாரதி சாலை,
கடலூர் - 607 001.
பேசி : 94435 - 77036.
- முகப்பட்டை : பா. இராவணன், கடலூர்.
- அச்சிட்டோர் : யுனெட்டெட் பைண்ட் கிராபிக்ஸ்,
மைலாப்பூர், சென்னை - 600 004.
பேசி : 044 - 24661807.

என்ஷுரை

சங்க காலம், வான் தொடர் புகழ் பெற்றிருந்த காலம். ஆழ்குழ் உலகலாம் தமிழகத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் போற்றிப் புகழ்ந்திட்ட காலம். வரலாற்று நாயகர்கள் பலர் பார் புகழ் வாழ்ந்த காலம். பெருவேந்தர்கள், குறுமன்னர்கள், வேளிகள், பெரும் புலவர்கள், பாணர்கள், வணிகப் பெருமக்கள், உயிர்வாழ உணவளிக்கும் வேளாண் பெருமக்கள், மன்னர்க்கிணையான மானம் காக்கும் மாவீரர்கள், இடித்துரைக்கும் அமைச்சர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களால் நிறைந்திருந்தது அன்றைய சங்ககாலம் என்பதை இவ்வுலகம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் வரலாறு?

சங்கப் பாடல்களின் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளையன்றி வேறு ஏது? ஆங்காங்கே கிடைக்கும் வெளிநாட்டினர் நாணயங்கள் (காசுகள்), கலைப்பொருட்கள் அக்காலத் தமிழர்தம் உயர்நிலையைக் காட்டுகின்றன. ஆனால் உரிய காலத்தைக் கணிக்க முடியவில்லை. சமகாலத்தவர் என்ற அளவுக்குட்பட்ட சங்ககாலப் பத்துறை மக்களைக் கொண்டு ஓரளவு வரிசைப் படுத்தலாம்.

வரலாறு என்பதென்ன? ஒரு நாடு உயர்புகழ் எய்துவதோ, அன்றி அழிந்துபடும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதோ, தனிப்பட்ட மனிதன் உயர்ந்து புகழ் எய்துவதோ, அன்றிப் புகழுடனோ, இகழுடனோ மாய்ந்து போவதோ, வள்ளல்களின் இயற்கைக்கு மாறான கொடைத் தன்மையோ, புலவர்கள் பாடிப்புகழ்வதோ, சாடித் திருத்துவதோ இவை போன்ற நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்புதானே வரலாறு.

இந்தப் புதினத்தில் காலத்தை விவன்ற கல்லணை கட்டியவனும் ஞாலத்தை விவன்று தன் தண் குடைக்கீழ் ஆண்டவனுமான காவிரி நாடன் கரிகால் பெருவளத்தானையும் அவன் ஆற்றிய அருஞ்செயல்களையும் சில குறிப்புகளைக் கொண்டும் சில தர்க்க வாதங்களைக் கொண்டும் கதையாகப் புனைந்திருக்கிறேன்.

இதில் வரும் கதை உறுப்பினர்களில் சிலரின் வாழ்க்கையைத் தனி ஒரு பெருங்கதையாக, காப்பியமாக எழுதிட முடியும். ஆனால், முடிந்தவரை நிகழ்ச்சிகளை வரிசைப்படுத்த வேண்டும் என்ற என் நியாய உணர்வினால் அந்நிகழ்ச்சிகளில் பலவற்றை ஒரு வரியிலோ, ஒரு பத்தியிலோ, ஒரு பக்கத்திலோ குறுக்கி எழுதியிருக்கிறேன்.

எடுத்துக்காட்டாக, 'இரும்பிடர்த் தலையார்'. இவர் கரிகாலனின் தாய்மாமன் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறார். இவரின் நடவடிக்கைகள் நிறைய வருவன போல இருந்தாலும், ஓரிடத்தில், பாண்டியனிடமிருந்து தன் அறிவின் ஓர்மையால் கணித்துத் தப்பிவிடுகிறார் என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டேன். ஆனாலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டுக்காக அதைப் பிற்சேர்க்கையாக கதையின் இறுதியில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

கி.மு., கி.பி., என்று கால வரையறைக்காக யார் பெயர் பயன்படுத்தப்படுகிறதோ, அந்த யேசு கிறிஸ்துவின் இளமைக்கால வரலாறு விதவிதமாக இல்லை. உறுதிப்படுத்த முடியாதது என்றாலும் சில குறிப்புகள் (இணையதளத்தில் பார்த்தது) அவர் இமய மலைச்சாரலில் துறவிகளோடும் சித்தர்களோடும் பழகித் தவம் இயற்றிச் சித்திகள் அடைந்ததாகக் கூறா நிற்கின்றன.

இப்போது கரிகாலன். இவன் இளமைக் காலத்தில் எங்கிருந்தான் என்று எவரும் அறிந்திலர். அதானால்தான் போலும் இலக்கியத்தில் குறிப்பேதுமில்லை. ஆனால் யானையால் மாலை சூட்டப்பட்டுச் சோழ மன்னனாகிறான். சிறுவயதிலேயே புத்தி கூர்மையைக் காட்டுகிறான், எல்லாத்துறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகிறான்.

இளமைப் பருவத்தில் என் கற்பனையில் அவன் மேலைக் கடல் நாடுகளில் வளர்கிறான். உடல் வலிமை மட்டுமன்றி ஆழ்ந்த அறிவும் பெற்றுச் சமயம் வாய்த்தபோது மாமனின் எண்ணப்படி நாடு திரும்புகிறான். தமிழ் நாட்டிலும் மற்ற தண்பொழில் நாட்டிலும் அவனுக்கு ஆதரவு ஏதாமில்லை. ஐம்பெரும் வேளிகளில் ஓரிருவர் தவிர அனைவரும் பாண்டியர்க்கு அடக்கம். விவளியர் சேரர்க்குத் துணை. இருங்கோவேள் உள்நாட்டுத் தலைவன். அவனும் தன் தலைமையைக் காத்துக் கொள்ளவே செயல்படுகிறான். அதனால்தான் மேலைக் கடல் நாட்டு நண்பர்களை வணிகர்களாகத் தமிழகத்தில் தங்க வைத்துப் போர்ப்படை வீரர்களாக மாற்றிக் கொள்கிறான். இது பிற்காலத்தில் பெருஞ்சேரலாதன், சிங்ககுட்டுவன் இவர்கட்கு யவனர்களின் சந்ததியினர் இடையூறாக மாற அவர்களை இருவரும் அடக்குகின்றனர்.

மீண்டும் விழைந்து கூறுவேன். இதை இன்னும் சிறந்த சான்றுகளோடு சிறந்த கதை கூறியும், சில சிறிய பகுதிகளைச் சேர்த்தும் பெரும் கதையாக்கலாம். கரீகாலனின் வீரத்தையும், அறிவுக் கூர்மையையும், கல்லணையையும் பல்லோர்க்கும், முக்கியமாகச் சிறார்களுக்குக் கதையாகக் கூறி அவர்கள் மனதில் பண்டைத் தமிழர் பெருமையைப் புகுத்தி மகிழ்வித்திட வேண்டும் என்பதே என் பேரவா.

பதிப்புரை

வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்சூறும் நல்லுலகத்து வரலாறு இன்று தெள்ளெனத் தெரிய வாய்ப்பில்லாமல் போனது. பெருக்கத்தில் வேண்டும் பணிவு என்பதற்கேற்பத் தன்னடக்கத்தால் தங்கள் அருமை பெருமைகளைப் பண்டைத் தமிழர் பறைசாற்ற வேண்டாவென்று பதிவு செய்யத் தவறிவிட்டனரோ? அன்றி, அழுக்காறு கொண்ட அயலார், ஊர்ப் பெயர்களை மாற்றி ஊறு செய்தமைபோல் வரலாற்று உண்மைகளை எல்லாம் திட்டமிட்டே சிதைத்து அழித்தனரோ?

எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்த அற்றைநாள் தமிழர்தம் வரலாற்றுச் செய்திகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்ச் சங்க இலக்கியங்களில் மின்னி மிளர்கின்றனவற்றை எல்லாம் சேர்த்துத் தொடர் வரலாறாய்த் தொகுத்தளிக்க முனைந்தோர் பல்லோர். அவருள் ஒருவர் இந்நூலின் ஆசிரியர் பொறிஞர். இராச. வேதாந்தம் ஆவர்.

ஆழிப் பேரலையைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு அவர் எழுதிய 'சீறிச் சினந்த சேல்விழி' என்ற தலைப்பில் சென்ற ஆண்டு பாண்டியப் பேரரசி அங்கயற்கண்ணியின் வரலாற்றை வெளியிட்டோம். அந்நூலின் தொடர்ச்சியாம் இந்நூல், 'நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன்' கரிகாலனின் வரலாற்றைத் திறம்பட உரைக்கின்றது. ஆசிரியர்க்கு எம் நன்றி.

இந்நூல் ஆக்கத்திற்கு இன்றுணையாய் இருந்த திரையன் கணினியக நண்பர் திரு. பா. இளம்பரிதி, அச்சக நண்பர் திரு. கௌதம சங்கர், திரு. தனபால் ஆகியோர்க்கு எம் நன்றி.

11-11-2005.

கடலூர்-1.

சீ. வசந்தரூட்ச்சேய்,

தலைவர், மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை.

சோழ நாடு

குமரியாற்றுக்கு வடக்கே விந்திய மலை வரை விரிந்து பரந்து இருந்த தண்பொழில் நாடும் குமரியாற்றுக்குத் தெற்கே பெரியதும் சிறியதுமாய்ப் பரவிக் கிடந்த பன்னூறு தீவுகள் அடங்கிய குமரிக் கண்டத்தையும் ஐந்திணை வகை கூறும் ஐந்நிலமாகப் பிரித்துச் சேர, சோழ, பாண்டிய, தொண்டை, கொங்கு என்று பெயரிட்டுத் தன் ஒரு குடைக் கீழ்த் தென்னவன் என்று சிறப்புப் பெயர் கொண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் ஆண்டு வந்த காலம் அது.

அசோகனைத் தமிழ் நாட்டுக்குள் நுழையவிடாமல் தடுத்ததில் பெரும் பங்கு வகித்த பெரும்பூட்சென்னி தான் இந்த ஐந்தமிழ் நாட்டின் பேரரசனாக வேண்டும் என்ற கனவினைத் தன் நெஞ்சில் ஆழமாக வளர்த்துக் கொண்டவன். அந்நேரம் கடல் ஊழியில் குமரிக் கண்டமே முற்றிலுமாக மூழ்கிப் போனபோது பாண்டிய வாரிசுகளும் அழிந்து பட்டனர் என்றெண்ணி மற்ற நால்வரின் ஒப்புதலோடு எஞ்சிய தண்பொழில் நாட்டுக்குத் தானே மாவேந்தனாக முடி சூடிக்கொண்டான்.

எதிர்பாராதவிதமாகப் பாண்டியனும் அவனது மகனும் மகளும் தப்பிப் பழையபடி தென்னவனாக முயன்றபோது, எஞ்சிய மிகச் சிறிய நிலத்திற்கே அவர்கள் மன்னர்கள்-குறு நில மன்னர்கள் ஆனதால் அவர்கள் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது. பிறகு? போர் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது.

சேர மன்னனும் ஈழ மன்னனும் நீட்டிய உதவிக் கரங்களை ஏற்றுப் பாண்டியமாதேவி அங்கயற்கண்ணி சீறிச் சினந்து பெண் சிங்கமாய்ப் போர்முனைக்குச் சென்றாள்.

செருமுகம் நோக்கிச் செல்லும் முன்பாகச் சோழன் பெருஞ்சென்னி என்ற பெரும்பூட்சென்னி தனக்கு நெருக்கமான வேளிர் குலத் தலைவர் இயமானன் அழுந்தூர் வேளிடம் ஏழு வயது ஆன தன் தம்பி கண்டியனையும் இரண்டு வயதும் நிரம்பாத தன் மகன் பொன்னனையும் எப்படியும் காப்பாற்றி, மீண்டும் சோழ வேந்தனாக்க வேண்டும் என்று அவனிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டு பாண்டியரோடு போர் மேற் சென்றான். மாபெரும் வீரனாயினும் பாண்டிய இளவரசி அங்கயற்கண்ணியோடு உடற்றிய போரில் உயிர்நீத்தான்.

இயமானன், சென்னியின் தம்பியோடும் மகனோடும் தலைமறைவானான். ஆனாலும் பாண்டியரின் படை வீரர்களும் ஒற்றர்களும் எப்படியும் தன்னைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தன்னையும் சென்னியின் குலத்தையும் கொன்று போட்டுவிடுவர் என்று இயமானன் நன்கு அறிந்திருந்தான். விரைந்து செயலில் இறங்கினான்.

உழுதாண்டான் எழுச்சு

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்த அழுந்தாரின் இளம்வேள் உழுதாண்டான் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தான். மங்கிய ஒளியில் எதுவும் தெரியவில்லை. நாங்கூர் வேள் எழுந்து தன் மாளிகையின் புறக்கடை வாயிற் கதவைத் திறந்தான். அங்கே தன் தந்தை அழுந்தார்வேள் இயமானன் இரு காவலர்கட்கு நடுவே நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டு உழுதாண்டான் திகைத்தான். உறக்கத்தில் இருப்பவன் போன்றே மேற்கொண்டு நடப்பதைக் கவனிக்கலானான். ஒருவன் பேசினான்.

‘மன்னரே, இவன் எப்படியோ நம் மாளிகைக்குள் புகுந்துவிட்டான். பிடித்துத் தங்களிடம் ஒப்படைக்க வந்தோம்.’

‘நன்று. இங்கு அரண்மனைக் காவலர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் இவரை விட்டுவிட்டுப் போய் உங்கள் பணிகளைத் தொடருங்கள். எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.’

உழுதாண்டான் திடுக்கிட்டான். ‘வந்திருப்பவர் என் தந்தையன்றோ? போர் மேகங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் வேளையில் என்னையும் என் தங்கையையும் இவரிடந்தானே ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றார்? இப்போது கைதியைப் போன்று நடத்தப்படுகிறாரே? தொடர்ந்து நடப்பதைக் கவனிப்போம்’ சிந்தனை ஓடக் கூர்ந்து கவனிக்கலானான்.

‘நண்பரே, நாம் நண்பர்கள் என்று எவருக்கும் தெரியாது. அதனால்தான் காவலர்கள் உங்களை மடக்கி விட்டனர். மன்னிக்கவும்.’

‘ஓ! இது நமக்குள் மட்டும் ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒப்பந்தம் தானே.’

அழுந்தூர் வேளின் முகம் வெளிறிவிட்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அவர் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்த நாங்கூர்வேள் துடித்துப் போய்க் கேட்டார்.

‘நண்பரே, என்ன ஆயிற்று? போர் முடிந்துவிட்டதா? முடிவு என்னவாயிற்று? நீங்கள் ஏன் இப்படி இடிந்துபோய்க் காணப்படுகிறீர்கள்?’

‘பாண்டிய இளவரசி கயல்விழியோடு போரிட்டு மாவேந்தர் பெருஞ்சென்னி மாண்டுபோனார். நாம் கண்ட கனவுக் கோட்டை இடிந்து மண்ணில் புதையுண்டு போய்விட்டது. இப்போது சென்னியின் குழந்தை பொன்னனையும் இளவல் சிறுவன் கண்டியனையும் பாண்டிய வீரர்கள் தேடித் திரிகிறார்கள். கண்டவுடன் கொன்றும் போட்டுவிடுவார்கள். சென்னியின் குடும்பத்தை அடியோடு அழித்துவிடுவார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பவன் நான்தான் என்று பாண்டியர்க்கு நன்கு தெரியும். எனவே, இப்போது அவர்கள் குறி என்மீதுதான். என்னைத்தான் தேடி அலைகிறார்கள்.’

‘அப்படியானால் குழந்தைகள் எங்கே?’ பதறினார் நாங்கூர்வேள்.

‘பதற்றம் வேண்டாம். உங்கள் தோட்டத்திலுள்ள குளத்தைச் சுற்றி உள்ள கற்படுக்கை ஒன்றில் முடிவுறுகின்ற சுரங்கப் பாதையின் வாயிலின் உட்புறம் பதுங்கியிருக்கிறார்கள்.’

‘சரி, நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். அவர்களை நான் போய்க் கூட்டி வருகிறேன்.’

‘உங்கள் காவலர்கள்?’

‘நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்?’ அவர் வெளியே சென்றுவிட்டார்.

‘தந்தையே!’ குரல் கேட்டுத் திரும்பினார் இயமானன். அங்கே உழுதாண்டான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

‘மகனே, விழித்துக் கொண்டாயா? நலமாயிருக்கிறாயா?’

‘விழித்துக் கொண்டேன். இங்கு நடந்தவையாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும்தான் இருந்தேன். விழிப்புடன் இருக்க வேண்டிய நேரம் ஈதென்று உணர்கிறேன். அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?’

‘சோழர் சென்னியின் தம்பியையும் மகனையும் உங்கள் பாதுகாப்பில் விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் அழுந்தார் சென்றுவிடுவேன்.’

‘தங்களைத் தேடும் எதிரிகள் தங்களைக் கண்டால் கொன்று விடுவார்களே?’

‘ஆம் மகனே, அதற்காகவே நான் சென்றாக வேண்டும். என்னைத் தேடுவதில் அவர்கள் காலம் செலவிட வேண்டும். அந்தக் கால இடைவெளியை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு நாங்கூர் வேள் ஆய்ந்து நல்ல திட்டங்களை வகுத்து விரைந்து செயல்படுத்த முடியும். இன்றேல் இந்தச் சிறு பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிடுவார்கள். என்னைக் கொன்றால் அவர்கள் ஆத்திரம் ஓரளவு அடங்கக்கூடும். மேலும் சிறுவர்கள்தாமே என்று இவர்களை மறந்து விட்டும்விடலாம். இதில் நீயும் உன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் அவர்கள் இருவரில் ஒருவரைச் சோழ வேந்தனாக்கிட வேண்டும். தங்கை செம்மனச்செல்வி எங்கே?’

‘உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்’ என்று உட்பக்கம் காட்டினான்.

அதே நேரம் நாங்கூர் வேளுடன் உழுதாண்டானினும் ஓரிரு அகவை குறைந்த சிறுவன் ஒருவனும் ஒரு வீரனும் அவன் தோளில் துவண்டு உறங்கியபடி இரண்டு வயது

மதிக்கத் தக்க குழந்தையும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு இயமானன் நாங்கூர் வேளைத் தழுவி விடைபெற்றான். தன் பிள்ளைகளைத் தழுவி முத்தமிட்டுவிட்டு அடுத்து மரணத்தை அணைத்து முத்தமிட அந்த இருளினூடே சென்று மறைந்து போனான்.

உழுதாண்டான் மனதில் பாண்டியர்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆழ்ந்து ஊன்றிவிட்டது. பின்னர்த் தன் தந்தை கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கேட்ட அப்பொழுதே அந்த எண்ணம் ஒரு வெறியாகவே மாறி அவனது நெஞ்சில் ஆழப்பதிந்து நிலைத்துவிட்டது.

நாங்கூர் வேள் சிந்தித்தான். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் இருந்தால் எப்படியும் உண்மை கசிந்துவிடக் கூடும். ஆகவே, உடனடியாகச் செயலில் இறங்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். அழுந்தூர் வீரனிடம் சொன்னான்

‘வீரனே, நீ உடனடியாக எளிய விவசாயின் உருவில் குழந்தை பொன்னனை ஆழருக்குக் கொண்டுபோ. அங்கு என் வாணிக நண்பர் பெருங்கோழி நாயக்கர் இருக்கிறார். அவரிடம் இவனைச் சேர்த்துவிடு. நிலைமையைச் சொல்லிவிட்டு நீ மறைவாகிவிடலாம்.’

பிறகு உழுதாண்டானைப் பார்த்து, ‘தம்பி, உன் தந்தை உன்னைப்பற்றி முன்பும் இப்போதும் எல்லா நிலைமைகளையும் விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். எங்களுக்குப் பிறகு சாதிக்க வேண்டியவன் நீதான். நீ சாதிப்பாய். நீ கண்டியனுடன் காழிநகர் சென்று என் நண்பர் பெருநிலக்கிழாரோடு தங்கி உழவுத் தொழில் பயிலுங்கள். செம்மனச்செல்வி மட்டும் என்னோடு இருக்கட்டும். எதிர்காலத் திட்டங்கள் நிறைவேற வேண்டுமானால் சில இழப்புகளை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். உன் தங்கையின் பிரிவையும் தாங்கிக் கொண்டுதான் தீர வேண்டும்.’

நாங்கூர் வேள் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது. இயமானன் பாண்டிய தளபதிகளிடம் பிடிப்பட்டுவிட்டான். வெஞ்சிறையில் அடைக்கப்பட்டுக் கடுங் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டான். பின்னர்க் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு விட்டான் என்ற செய்திதான் வந்தது. காரணம் அவன் பெருஞ்சென்னியின் வாரிசுகள் இருக்குமிடத்தைச் சொல்ல மறுத்ததுதான். உழுதாண்டான் ஒரு உன்னத குறிக்கோளுக்காகத் தந்தையை இழந்தான் - தங்கையைப் பிரிந்தான்.

நாங்கூர் வேளின் கண்காணிப்பில் வளர்ந்து வந்த இளம் அழுந்தூர் வேள் உழுதாண்டான், சற்று வயதில் பெரியவனானதாலும் தன் வாழ்வின் நிலையை நன்கு அறிந்திருந்ததனாலும் அவன் நெஞ்சில் வஞ்சம் வளர்ந்தது. கண்டியனைச் சோழ மன்னனாக்குவேன் எனக் கடுமையாகச் சூளுரைத்து அதற்கேற்பத் தன் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றப் பாதையை அமைத்துக் கொண்டான். அவனது குறிக்கோள் நிறைவேறியதா?

குலத் தொழிலான வேளாண்மையைப் போற்றி நிறைவேற்றிவரும் அதே நேரத்தில் கண்டியனை, வேளிர் குல இளைஞர்களுடன் பழகவிட்டு மறைமுகமாகப் போர்க் கலைகளைக் கற்க வைத்தான். விளையாட்டுப் போட்டிகள் என்ற பெயரில் கண்டியர் வேள் எல்லாப் போர்க் கலைகளிலும் சிறந்தவனானான். சிறப்பாகத் தேர் ஓட்டுவதில் அவனைப் புகழ்ந்து வியக்காதவரே இல்லை. ஏரை ஓட்டும் குடும்பத்தில் பிறந்த இவன் தேரை ஓட்டும் அழகும் திறமையும் பார்ப்போரை வியக்க வைத்தன. ஒரு மன்னனுக்குரிய கம்பீரம் அப்போது அவனுக்குத் தானாகவே வந்துவிடும். (பிற்காலத்தில் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னி என்று இவன் புகழ் பெற்றான்)

இதே நேரத்தில் ஆழருக்குச் சென்ற பொன்னனைப் 'பெருநற்கிள்ளி' என்ற பெயரில் பெருங்கோழி நாயக்கர் வாணிபத்தில் தனக்கு உதவியாக வைத்துக் கொள்ள எண்ணினார். ஆனாலும், அதுவும் ஆபத்தானது என்று உணர்ந்து உறையூர் மாளிகையில் அரண்மனைக் காவல் வீரர் பெரியப்பன் என்பவரிடம் ஒப்படைத்து அவனை 'உங்களைப் போல் சிறந்த வீரனாக்க வேண்டும்' என்று நயந்து கேட்டுக் கொண்டார். பெருநற்கிள்ளியும் பெருங்கோழி நாயக்கன் மகள் நக்கண்ணையும் இளவயதில் சில ஆண்டுகளே பழகிப் பிரிந்து விடுகின்றனர்.

பெரியப்பன், பெருநற்கிள்ளிக்கு வாள், வேல், வில், சிலம்பம், மற்போர் எனப் பல போர் வித்தைகளையும் செவ்வனே கற்றுக் கொடுக்க, அவனும் சிறப்பாகப் பயிற்சி பெற்றுப் பலரும் வியக்கும் வண்ணம் பலரைப் போட்டியில் வென்று வந்தான். பெரியப்பன் தன் மேலதிகாரி இணைத் தளபதியிடம் பெருநற்கிள்ளியை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான். பதினான்காவது வயதிலேயே அவன் காட்டிய வீர சாகசங்கள் தளபதியை வியக்க வைத்தன. அவனைத் தன் துணையாக வைத்துக் கொண்டான். அதனால் பெருநற்கிள்ளி அரண்மனைக்கு வந்து போகும் வாய்ப்பும் கிடைக்கப் பெற்றான்.

உறையூர் வேந்தன் மாவெண் தித்தனின் மகன் நல்லன் வெளியனும் பெருநற்கிள்ளியும் ஒரே வயதினர் என்பதால் சில திங்களில் அவர்களுக்குள் நல்ல பழக்கம் ஏற்பட்டு நண்பர்களாகி விட்டனர். வெளியனின் தங்கை சிறுமி ஐயையும் கூடவே நன்கு நட்புடன் பழகி வந்தாள். போர்ப் பயிற்சி ஏற்கும் நேரங்களில் வெளியனோடு நற்கிள்ளியும் இருப்பான்; நல்லன் வெளியனைப் பாராட்டுவான். ஐயையும் கலகலவெனச் சிரித்துத் தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவான்.

பெருஞ்சேரலாதன் - ஐயை

இளவரசன் பெருஞ்சேரல் வழக்கம்போல் வேட்டையாடத் தன் பகுதிக்குட்பட்ட, அடர்ந்த காட்டிற்குள் தன் நண்பர்கள், தளபதிகள், வீரர்களுடன் சென்றான். குதிரை மீது அமர்ந்தபடி, வானால் தாக்கியும் வேலாள் குத்தியும் வில்லால் அம்பெய்தும் பற்பல கொடிய மிருகங்களையும், உணவிற்காக மான், காட்டுப் பன்றி இவற்றையெல்லாம் கொண்டு தன் வேட்டையாடும் திறனை மற்றவர் வியக்கச் செய்து காட்டினான்.

உணவு இடைவேளைக்குப் பிறகு, மீண்டும் வேட்டையாடத் துவங்கியவன், ஒரு வேங்கையைக் கண்டு அதைத் துரத்தினான். அந்த வேங்கை வெகு வேகமாகப் புதரில் நுழைந்தும் மரத்தில் தாவியும் அவனுக்கு ஆட்டங்காட்டி இறுதியில் ஒரு புதரினுள் நுழைந்தது. தொடர்ந்த பெருஞ்சேரலாதனும் அந்தப் புதரில் நுழைந்து வெளியே வந்தான். ஆனால் அந்த வேங்கையைக் காணோம்.

அங்குமிங்குமாகத் தேடினான். பயனில்லை. திரும்பலாம் என்று எண்ணியவன் திகைத்தான். அங்கே ஒரே மாதிரியான நான்கு ஐந்து புதர்கள் . . . 'எதன் ஊடே இங்கு வந்தோம்' என்று அவனால் அறுதியிட்டு முடிவெடுக்க முடியாமல் தவித்தான். 'ஆக, நாம் திசை தடுமாறி விட்டோம்' என்பதை உணர்ந்தான். ஒவ்வொரு புதராகப் பார்த்தான். சற்றுச் செடி கொடிகளை விலக்கியும் பார்த்தான். ஊசும். . வழி தவறி விட்டதா? நீண்ட நேரம் வேட்டையாடிய களைப்பு இப்படி வழி தடுமாறினதால் ஏற்பட்ட அலுப்பு அவனை அயற்சிக்குள்ளாக்கின.

‘சரி, என்ன செய்வது?’ கூக்குரல் இட்டு நண்பர்களையும் தளபதிகளையும் அழைத்துப் பார்த்தான். பயனில்லை.

‘இந்தக் காட்டில் நமக்குத் தெரியாத இடமே இல்லையே. எப்படி இங்கு வந்து மாட்டிக் கொண்டோம்? இனி என்ன செய்வது? ஏதாவது ஒரு வழியில் சென்று நம் நல்ல நேரத்தைச் சோதிக்க வேண்டியதுதான்.’

ஒரு புதரில் நுழைந்து வெளியில் வந்தான். ‘சுருக்’ எனத் தன் வலதுகால் கண்டைத் தசையில் தீயால் சுட்ட மாதிரி எரிந்தது; நச்சு முள் குத்தி விட்டது போலும், இதையெல்லாம் பார்க்க ஏது நேரம். மேலே நடந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அவனுக்கு நா வறண்டது. ஆனால் குடிக்கக் கையில் தண்ணீர் இல்லை. நடை தளர்ந்தது. ‘என்ன இது? ஏன் இப்படித் தள்ளாடுகிறேன்? நீர் எங்குக் கிடைக்கும்?’ தன் கையிலுள்ள வில்லையே ஊன்றுகோல் போல் வைத்து நடக்க வேண்டிய நிலையாகிவிட்டது.

தான் முற்றிலும் சோர்ந்து விட்டோம் என்று அவன் நினைத்துத் திகைத்தபோது, அவன் காதுகளில் யாரோ பேசும் ஒலி கேட்டது. ‘ஆ, அருகில் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து விட்டால் தண்ணீர் கிடைக்கும்’.

பொங்கி வந்த புத்துணர்வில் அவன் வில்லை ஊன்றியபடி சென்றான். அங்கே ஒரு சோலை; அதில் ஒரு மாமரம், அதன் அடி மரத்தில் மண்ணுக்கு மேல் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த வேரில் ஒரு பெண் முதுகுப்புறம் மட்டுமே தெரிய அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவள் எதிரே சிறுமிகளும் கன்னியர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். வேரின் மேல் உயரத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் ஏதோ போதித்துக் கொண்டிருந்தாள். கீழே அமர்ந்திருந்த பெண்கள் அவள் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேட்டபடி இருந்தனர். மரத்தின் பின்னால் புதிய மனிதன் ஒருவனைக் கண்ட அவர்கள் கவனம் திரும்பியது. அந்த மனிதனைப் பார்த்துத் தவித்தனர்.

வேரில் அமர்ந்திருந்த பெண், 'கலைமான்! இதென்ன வேடிக்கை பார்க்கிறாய்? பாடம் பயிலும்போது பார்வை சிதறினால் கவனமும் சிதறிவிடும். நான் கூறுவது மனதில் ஏறாது; கவனி இங்கே' என்றாள். அவள் அப்படிக்கூறவும், அந்தப் பக்கம் இருந்த பெண்கள் 'ஆ' என்று கூவியபடி எழுந்து மரத்தை நோக்கி ஓடினர். அவர்கள் ஓடியதைக் கண்ட மறுபாதியில் இருந்த இன்னும் ஐந்தாறு பெண்களும் அவர்களின் பின்னால் ஓடினர்.

வேரை ஆசனமாகக் கொண்டு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணும் திடுக்கிட்டு எழுந்து திரும்பினாள். அங்கே . . .

பெருஞ்சேரல் மரத்தில் சாய்ந்து சரிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தலை தரையைத் தாக்குமுன் சில பெண்கள் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்தனர். அவன் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்று முனகினான். சிலர் ஓடோடிச் சென்று குவளையில் நீர் கொண்டு வந்தனர். அந்த ஆசிரியை அதை வாங்கி அவன் உதடுகளுக்கிடையில் குவளையின் விளிம்பை வைத்து வாயில் நீர் ஊட்டினாள்.

ஒரு மிடறு, இரண்டு மிடறு. கால் அளவு குவளை நீர் உள்ளே போனதும் அவனுடைய கைகள் பரபரத்தன. தன் இரு கைகளாலும் குவளையைப் பற்றி 'மட்கமடக்'கென்று குவளையை உயர்த்திக் குடித்தான். சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவன், 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று மீண்டும் கேட்க, 'ஐயா, ஒன்றுமில்லை, பயம் வேண்டாம்' என்று தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டு, மேலும் நீர் கொண்டு வரச் செய்து குடிக்கச் செய்தாள்.

தெளிந்துவிட்டவனின் கை அவனது வலது கால் கண்டைத் தசைப் பக்கம் சென்று சொரிய ஆரம்பித்த போதுதான், அவள் அவனது வலது கால் கண்டைத்தசை பெரிதும் வீங்கியிருப்பதைக் கண்டாள்.

‘என்ன இது?’

வீங்கிய தன் காலைப் பார்த்து விழித்தான். ‘தெரியவில்லையே, இது எப்படி நேர்ந்தது? ஆனால் ‘சுரீர்’ என்று நெருப்புபோல் எரிகிறது’ என்று மீண்டும் சொரிந்து கொண்டான்.

‘அக்கா! ஏதாவது பாம்பு கடித்திருக்குமோ?’ ஒருத்தியின் சந்தேகம்.

‘அப்படித் தெரியவில்லை. ஐயா, உங்கள் காலை மடித்துக் கண்டைத் தசையைக் காட்டுங்கள்’.

அவன் முட்டியை ஊன்றி மடித்துப் பின் தசையைக் காட்டினான். ஓரிடத்தில் ஏதோ முள் போன்று தசையிலே குத்தியிருந்தது. சுற்றிலும் சிவந்து இருந்தது. சிவந்த அவன் தோலில் அரத்தச் சிவப்பாகத் தெரிந்தது. அவள் உற்றுப் பார்த்தாள்.

‘ஐயா! ஏதோ நச்சு வண்டு கொட்டியிருக்கிறது. அதன் கொடுக்குதான் இது. அதனால்தான் நீங்கள் நிறைய தண்ணீரைக் குடிக்க வேண்டி வந்தது’ எனவும், ‘பெண்ணே, இன்னும் தண்ணீர் வேண்டும்’ எனக் கேட்டான். கொடுக்கப்பட்ட தண்ணீரைக் குடித்தான்.

‘ஐயா! அப்படியே அசையாமல் இருங்கள். அந்தக் கொடுக்கைப் பிடுங்கி விடுகிறேன்’ என்று கூற அவனும் சரியென்று தனது வலது காலை வேரின் மேல் மடக்கி வைத்து ஒரு காலில் அசையாமல் நின்றான். அவள் அந்த கொடுக்கைப் பிடுங்கினாள். ஆனால் அதன் சிறிதளவு முனை தசையினுள்ளே ஒடிந்து தங்கி விட்டது.

மீண்டும் தண்ணீர். மீண்டும் ஆயாசம்.

‘ஐயா, தசையிலிருக்கும் அந்தச் சிறு கொடுக்கை அகற்றி விடுகிறேன். உங்களுக்குச் சரியாகிவிடும். தங்கள்

குறுவாளைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன்' என்றவள் பக்கத்திலிருந்த சிறுமியைப் பார்த்துப் 'பவள வல்லி!' என்று ஏதோ மெதுவாகச் சொன்னாள். அவள் துள்ளிக் கொண்டு விரைந்து ஓடினாள்.

'இப்போது இருக்கும் நிலையிலேயே இருங்கள்' என்று கூறிக் கண்டைத் தசையைக் குறுவாளால் கொடுக்கு இருந்த ஆழம் வரைக் கீறிச் சற்றே நீண்டிருந்த கொடுக்கைத் தன் கட்டைவிரல் மற்றும் ஆள் காட்டி விரல் நகங்களால் உறுதியாகப் பற்றி வெடுக்கென்று வெளியில் இழுத்துவிட்டாள். குருதி ஓடியது. தன்னிடம் இருந்த சிறு துணியால் குறுவாள் ஏற்படுத்திய காயத்தைக் குருதி பெருகாமல் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அப்போது பவளவல்லி ஓடிவந்தாள்; அவள் கையில் வெண்துகிலும் எண்ணெய்க் கண்ணமும் சிறிய இலையும் உப்பும் இருந்தன. 'இதோ இந்தத் துணியை அப்படியே அழுத்திப் பிடித்துக் கொள்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றவள் வன்னி மரத்தைக் கடைந்து சருகுகளைப் பற்றவைத்துச் சிறுசிறு குச்சிகளைப் போட்டுத் தீயைப் பெருக்கினாள்.

வெண்துகிலில் உப்பை வைத்து அது உருண்டை வடிவமாகுமாறு சுருட்டினாள். பின்னர், கண்ணத்தில் உள்ள எண்ணெய்யில் தோய்த்துச் சொட்டுவது நின்றவுடன், அந்த உப்பு உருண்டையைத் தீயில் அப்படியும் இப்படியும் அசைத்துச் சூடேற்றித் தன் விரலால் சூடுபதம் பார்த்துத் திருப்திப் படுத்திக் கொண்டவள், அவனிடம் வந்து பவளவல்லியைக் கையை எடுக்கச் சொல்லி, வெண்துகிலால் நன்றாகத் துடைத்துச் சிவந்த அந்தக் காயப்பகுதியில் சூடான அந்தக் குமிழைச் சற்று அழுத்தமாக வைத்தாள். 'ஆ!' என்றான் பெருஞ்சேரல். அவனுக்குச் 'சுரீர்' என்ற உணர்வு தலைக்கு ஏறியது.

'இனிச் சரியாகிவிடும். இது நஞ்சின் வேலையை முறித்துவிடும்' என்று கூறியபோது பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தவனின் முகம் குழப்ப உணர்ச்சியைக் காட்டியது.

‘என்ன! என்ன! என் பின்னங்கால் கண்டைத் தசையில் காயமா? ஆறிய பிறகு அங்கு வடு தெரியுமே. அது புறப்புண் என்று மற்றவர்கள் நினைத்து என்னை ஏளனம் செய்யமாட்டார்களா? இப்படிச் செய்து விட்டீர்களே!’

‘ஐயா, காயம் ஆறினால் வடு இருக்கத்தானே செய்யும்? அதற்காக இப்படி வேதனைப்படுகிறீர்களே’.

‘பெண்ணே, இங்கு நடந்த நிகழ்ச்சி யாருக்குத் தெரியும்? போர்களில் ஈடுபடும்போது இதைப் புறப்புண்ணாகக் கருதமாட்டார்களா?’

‘இது முதுகில் பட்டப் புண் அன்று, நீங்கள் புறமுதுகுக் காட்டி ஓடிவழியில்லையே. காலில் பட்ட புண்ணுக்கா இப்படி?’

‘புறப்புண், அது உடலில் எந்தப் பகுதியானாலும் பின் பகுதியில் இருத்தல் கூடாது. என்னால் புண்ணின் வலியை விட இந்த மனவலியைத்தான் தாங்க முடியவில்லை’.

‘உங்கள் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டோம். இந்தப் புண்ணின் சுவடே தெரியாமல் இருக்க மருந்து போடுகிறேன். ஆனால் ஐந்து நாட்கள் தொடர்ந்து இங்கு வந்து மருந்திட்டுக் கட்டுப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.’

‘அப்படியா? வடு தெரியாதா? நான் உடன்படுகிறேன்.’

மீண்டும் பவளவல்லி, தன் தலைவியின் குறிப்புகளுடன் ஓடினாள். இந்த முறை வரும்போது கையில் வெங்காயம், நிறைய எண்ணெய், ஒரு மண் சட்டியும் கொண்டு வந்தாள். அதற்குள் மற்றொருத்தி சில மூலிகை இலைகளைக் கைகள் நிறைய பறித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

எண்ணெய்யைச் சட்டியில் ஊற்றி மூன்று பாறைக் கற்களால் அடுப்பு செய்து அதன் மேல் வைத்துத் தீ மூட்டி எண்ணெய்யைக் காய்ச்சினாள் அவள். கையிலிருந்த

வெங்காயத்தையும் மூலிகை இலைகளையும் போட்டு நன்கு காய்ச்சிப் பதம் தெரிந்து தழைகளைக் கையில் பற்றிச் சட்டி சுடாதவாறு கீழிறக்கி ஆறவிட்டாள். ஆறியதும் வெண்துகிலால் அந்த மூலிகைச் சாற்றைக் காயத்தில் தடவி அதன் மேல் துணியை மடித்து வைத்து ஒரு கட்டுப் போட்டாள்.

‘ஐயா, இந்தக் காயம் ஆற ஐந்து நாட்கள் ஆகும். ஆறிய பிறகு வடுவே தெரியாது. மகிழ்ச்சிதானே?’

அவனால் நம்பவும் முடியவில்லை; நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. ‘உம்’ என்றான்.

‘பெண்ணே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இதுகாறும் நீங்கள் யாரென்றே தெரிந்து கொள்ள முயலவில்லை. நீங்கள் யார்? இது எந்த இடம்?’

‘பேரைச் சொன்னாலும் ஊரைச் சொல்லாதே என்பார்கள். முன்பின் அறியாத உங்களுக்கு உதவி செய்ய நேர்ந்தது, அவ்வளவே. நீங்கள் இன்னும் ஐந்து நாட்களுக்குத் தினமும் இங்கு வாருங்கள் நான் மருந்திட்டுக் கட்டுப் போட்டு விடுகிறேன். அதன்பிறகு நீங்கள் யாரோ நான் யாரோ, அவ்வளவுதான். போய் வாருங்கள்’.

‘நன்றி, வருகிறேன்’ என்று கூறிச் சிந்தனை தெளிந்த நிலையில் சில குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு காட்டின் தடம் அறிந்து நீங்கினான் பெருஞ்சேரல்.

‘அக்கா! அவரிடம் நாம் யார் என்பதை ஏன் மறைத்தீர்கள்? பாவம் நொந்து போய்விட்டார்’.

‘இல்லையடி, நான் சோழ நாட்டின் இளவரசி - தித்தன் மகள் ஐயை என்று தெரிந்தால், அந்த வீரன் மலைத்து விடக்கூடும். நாம் செய்த மருத்துவத்தை ஏற்கத் தயங்கவும் கூடும். அதனால்தான் சொல்லவில்லை. தேவையில்லாமல் ஏன் சொல்ல வேண்டும்?’

‘அக்கா, அந்த வீரரின் தன்மான உணர்வைப் பார்த்தீர்களா? காலின் பின்புறத்தில் ஏற்பட்ட காயத்திற்குப் போய் இப்படிப் புலம்புகிறாரே’ என்று வியந்தாள்.

‘ஆம்! விந்தையான வீரர்தான் அவர்!’

ஐந்து நாட்களும் தவறாமல் வந்து மருந்து இட்டுக் கொண்டான். ஐந்தாம் நாள் ஐயை கட்டைப் பிரித்த போது அந்தக் கண்டைத் தசையில் காயம் இருந்த இடமோ தழும்போ இல்லை. பெருஞ்சேரல் மகிழ்ந்தான்; வியந்தான். ‘எத்துணை உயர்ந்த வைத்தியம்!’ (இரும்பு சுவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து - மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி - வடிவின்று வடிந்த யாக்கையன். புறம் : 180)

‘இனி, உங்களுக்கு மருத்துவம் தேவையில்லை. எல்லாம் சரியாகி விட்டது. சென்று வாருங்கள்’.

‘நன்றி, மிக்க நன்றி. உறையூர்ச் சோழ மன்னர் மாவெண் தித்தன் அவர்களின் அறிவிற்கிறந்த செல்வ மகளும், இளவரசரும் தானைத் தளபதியுமான நல்லன் வெளியனின் தங்கை ஐயைத் தேவியே, நன்றி’ என்று கூறியதைக் கேட்டு ஐயையும் அவளுடைய தோழிகளும் அதிர்ந்து வியந்தனர்.

‘நான்... நான்... ஐயை என்று... உங்களுக்கு...’

‘எப்படித் தெரியும் என்றுதானே கேட்கிறீர்கள்? இரண்டாம் நாள் கட்டுப் போட்டுக் கொள்ள வந்தபோதே நீங்கள் யார் என்று தெரிந்து கொண்டேன். உங்களை யார் என்று கேட்டேன் மழுப்பி விட்டீர்கள். ஆனாலும் நீங்கள் என்னையும் யார் என்று கேட்கவில்லையே. சரி, வைத்தியம் முடிந்த பிறகு விரிவாகப் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று அதுபற்றிப் பேசாதிருந்து விட்டேன்’.

‘நீங்கள்... நீங்கள்... யார்?’

‘ஆஃகாஃகா! கேட்டுவிட்டீர்கள். கருரைத் தலைநகராகக் கொண்ட சேரநாட்டு வேந்தர் குட்டுவன் சேரலின் ஒரே மகன்; பெருஞ்சேரல் எம் பெயர்’.

‘ஆ! சேர இளவேந்தா?’ தூக்கிவாரிப் போட்டது அவளுக்கு. அவன் எங்கே பயந்திடுவானோ என்று எண்ணிய நிலைமை மாறி அவள் தான் இப்போது திடுக்கிட்டாள்.

பின்னாளில், கரிகாலனுடன் நடந்த போரில் கரிகாலனுடைய வாள் மார்பில் பாய்ந்து ஊடுருவி முதுகையும் துளைத்துவிட, அந்தப் புறப்புண்ணுக்கு நாணி அங்கேயே வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தப் பெருஞ்சேரலாதன் இவனே.

இணைந்த இதயங்கள்

‘அக்கா, இப்போதெல்லாம் நீங்கள் முன்போல கற்பிப்பதில் கவனம் செலுத்தாததுபோலத் தோன்றுகிறது. எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு ஏதோ சிந்தனையில் இருக்கிறீர்கள். பல முறை அழைத்தால்தான் திடுக்கிட்டுத் தன்னிலைக்கு வருகிறீர்கள். பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே மீண்டும் சிந்தனையில் மூழ்கிவிடுகிறீர்கள். உங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று அக்கா?’ பவளவல்லி குறைபட்டுக் கொண்டாள்.

‘என்னடி சொல்கிறாய்? உனக்கு அதிக இடங்கொடுத்து விட்டேன். அதுதான் அதிகமாகப் பேசுகிறாய்’ - ஐயை.

‘இல்லையக்கா, சேர இளவேந்தர் வந்ததும் ‘பாடத்தை நாளைக்கு தொடரலாம் நீங்கள் போகலாம்’ என்று ஒதுக்கிவிடுகிறீர்கள். இளவரசர் வரும்வரை கூம்பியிருந்த முகம் அவர் வந்ததும் என்னமாய் மலர்கிறது! எங்களை உடனடியாக வீட்டுக்கு அனுப்புவதிலேயே குறியாய் இருக்கிறீர்கள்? அவர் தாமதமாக வந்தாலும் எங்கள் மீது எரிந்து விழுகிறீர்களே, ஏன்? அவருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்களா? இளவரசருக்கும் ஐயங்கள் உண்டா? அவற்றைத் தீர்த்து வைத்துவிட்டு எப்போது பழைய நிலைக்குத் திரும்புவீர்கள்?’

‘சரியாகச் சொன்னாய் பவளவல்லி. உன் தலைவியிடம் புதுப்பாடம் கற்கத்தான் வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். பத்து நாட்களாய் வந்து போகிறேன். ஆனால் என் ஐயத்தை தீர்த்து வைக்கவில்லை உன் தலைவி’.

‘மன்னிக்க வேண்டும் இளவரசே, உங்கள் ஐயம் என்ன என்பதை என்னிடம் கேளுங்கள்; நான் தீர்த்து வைக்கிறேன். பத்து நாட்களாக வந்து போகிறீர்கள், அதை அக்காவால் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லையா? விந்தைதான்’.

பெருஞ்சேரல் கலகலவெனச் சிரித்தான். ஐயை நாணினான்.

‘சரி, சரி’ - ஐயை சலிப்புடன்.

‘சரியக்கா, தோழியரே, மேலும் இங்கிருந்தால் அக்கா விரட்டிவிடுவார். நாமே போய்விடுவோம்; வாருங்களடி.’ தயக்கத்துடன் சென்று விடுகின்றனர்.

‘பவளவல்லிக்குத்தான் எவ்வளவு குழந்தை மனது? அவளுக்காக இரங்குகிறேன். ஐயை! அவளிடமே ஐயத்தைக் கேட்டுவிட்டுமா?’

‘ஏன் அவளைவிடச் சிறிய பெண் முல்லைக்கொடி இருக்கிறாளே, அவளிடம் கேளுங்களேன்’.

‘ஓ! கோபம் வந்துவிட்டதா?’ என்றபடி அவளுடைய ஊடல் தீர அணைத்துக் கொண்டான்.

‘இளவரசே! எத்தனை நாட்களுக்குத்தாம் கரந்து காதலைத் தொடர்வது? பெற்றோரிடம் பேசி என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டாமா, அதையும் விரைந்து முடிக்க வேண்டாமா?’

‘நிலைமை புரிகிறது ஐயை. இன்னும் சிறிது காலத்தில் நிகழ்த்திடலாம். அதற்கு முன்பாக, நம் காதலை உறுதிப்படுத்திடவும் உள்ளத்தைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் நாம் கேழ்விளக்கம் (பொன்னாலான மோதிரம்) மாற்றிக் கொள்வோம்’ என்று கலை வேலைப்பாடமைந்த தன் கணையாழியைக் கழற்றி அவளுடைய மென்மையான விரலில் அணிவித்தான்.

‘அன்புத் தலைவ, இச்சமயம் என்னிடம் வெள்ளி விளக்கமே (வெள்ளி மோதிரம்) இருக்கிறது. இதோ பாருங்கள். இதைத் தங்களுக்கு அணிவிக்கிறேன்’.

‘ஐயை, என்ன இது? இதில் ‘தித்தன்’ என்று உன் தந்தையின் பெயரல்லவோ பொறிக்கப்பட்டுள்ளது?’

‘தங்கள் விரலில் இந்த மோதிரத்தைப் பார்த்து யாராவது இது யார் பெயர் என்று கேட்டால், எம் தலைவி ‘ஐயையின் தந்தை தித்தன்’ என்று சொல்லுங்கள்’ என்று களிப்புடன் நகைத்தாள். இலக்கியத்திலும் தித்தனை ஐயையின் தந்தையென்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். (சேரர் தலைநகரான கரூரில் அமராவதி நதிக்கரையில் ஒரு மோதிரம் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் ‘தித்தன்’ என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத் தொல்லியல் சான்றுகள்- அண்மைக்காலக் கண்டுபிடிப்புகள்-தொகுதி-1, ஆலங்குடி ஆறுமுக சீதாராமன், தனலட்சுமி பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 611007, பக்கம்-8,9)

பெரும்புலமையால் புகழ் பெற்ற ஐயை சேர நாட்டு இளவரசியாகிவிட்ட பிறகு, தித்தனை ‘ஐயை தந்தை தித்தன்’ என்றே பெரியோரும் சான்றோரும் அரச குலத்தோரும் குறிப்பிட்டு வந்தனர்.

பார்த்த ஞாபகம் இல்லையோ?

காலம் சென்றது. பெருநற்கிள்ளி, தன் திறமையால் மன்னன் மகிழ்ந்து ஏற்கும் வண்ணம் வளர்ந்து, இளவரசனுக்கு மெய்க்காப்பாளன் ஆகிவிட்டான். ஆயினும் அவனுக்குத் தன் பிறப்பின் மறையுள் (ரகசியம்) தெரியாமலேயே இருந்தது. தன் தந்தை இறந்ததற்குக் காரணமானவர்களில் ஒருவனான தித்தனிடம் அரசு நம்பிக்கையோடே நடந்து கொண்டான்.

இவனினும் ஆறு வயது மூத்த கண்டியர்வேள் வளர்ந்து பெரியவனானதும் நாங்கூர் வேளும் அழுந்தூர் வேள் ஆன உழுதாண்டானும் சேர்ந்து உழுதாண்டானின் தங்கை செம்மனச் செல்வியைக் கண்டியர்வேளுக்கு மணமுடித்து வைத்தனர்.

உறையூரில் ஒரு நாள் இளவரசன் நல்லன் வெளியினும் அவனுடைய மெய்க்காவலனும் நல்ல நண்பனுமான பெருநற்கிள்ளியும் வாட்பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஏதோ ஒரு நொடியில் சற்று அயர்ந்துவிட்ட வெளியனின் தோளில் பெருநற்கிள்ளியின் வாள் சற்று ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. குருதிப் பெருக்கெடுத்து ஒழுகும் தன் தோளையும் பெருநற்கிள்ளியையும் குரூரமாகப் பார்த்து, 'துரோகி! எத்தனை நாள் காத்திருந்தாய் என்னைக் கொல்ல?' என்று சீறியவன், 'இந்தத் துரோகியைச் சிறை செய்யுங்கள்' என ஆணையிட்டான்.

மன்னன் தித்தன் முன் வழக்கு வந்தது. மன்னனிடம் பணியாற்றும் ஒரு வீரனின் தற்காப்புச் சொற்கள் எந்த வகையில் எடுபடும்? மெய்க்காப்பாளனாக இருந்ததால் பகைவேளிரின் தூண்டுதலால் இளவரசனைக் கொல்லச் சதித்

திட்டமிட்டதாகக் கூறி அவனுடைய சிறிய வயதைக் கருத்தில் கொண்டு அவனை நாடுகடத்த ஆணையிட்டான். வேலைக்கு அமர்த்திய பெரியப்பனும் சிறையிலடைக்கப் பட்டான்.

குதிரை வீரர்கள் நால்வர் அவனைக் கட்டி இழுத்து நாட்டு எல்லைக்குச் சென்றனர். வழி நெடுகிலும் அவனைச் சவுக்காலும் உருட்டுக் கட்டையாலும் அடித்து இழுத்துச் சென்றனர். நாட்டின் எல்லையில் உள்ள காட்டுப் பகுதிக்கு வந்துவிட்டனர். அப்போது, திடீரென யானை பிளிறும் சத்தம் கேட்டு நால்வரும் திடுக்கிட்டனர். மீண்டும் வெகு அருகில் யானையின் பிளிறல் ஒலி கேட்கவே, 'ஏய்! இஃது ஒற்றைக் கொம்பனாக (இலங்கு ஏந்து மருப்பு இனம்பிரி ஒருத்தல்-மலைபடுகடாம்-297) இருக்கக்கூடும். நாம் விரைந்து சென்று விடுவோம்' என்று அவர்கள் தங்களுடைய குதிரைகளின் மேல் ஏறி வந்த வழியே விரைந்து காட்டிற்குள் சென்று மறைந்தனர்.

வார் வாராகச் சவுக்கடியால் பிய்ந்து போன தசையில் உதிரம் வழிய, உருட்டுக் கட்டையால் அடிபட்ட இடங்கள் முட்டுமுட்டாக வீங்கியிருக்க, நடை தளர்ந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தவன்-வீரர்கள் ஓடியவுடன், தானும் தடுமாறி விரைந்து ஓடி, அருகிலுள்ள குளக்கரை அருகில் குப்புற விழுந்தான். தண்ணீர் கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் இல்லை. அப்படி அடிபட்ட நிலையிலும் அவன் கண்களில் அச்சம். ஆம்! அவனும் அந்த ஒற்றைக் கொம்பன் அங்கிருக்குமோ என்று அஞ்சினான்.

'கலகல'வென வெண்கலச் சிரிப்பு அருகில் கேட்டது. தட்டுத் தடுமாறித் தலையை நிமிர்த்தி விழிகளை உருட்டிப் பார்த்தான். சிலம்பொலி கேட்டது. தலைக்கு வெகு அருகில் ஒரு பெண்ணின் சிலம்பணிந்த கால்கள். அங்கு அழகுச் சிலையாக நின்றிருந்தாள் அந்த மங்கை.

'வீராதி வீரரே! சற்றுப் பொறுங்கள்' என்று குளத்தருகே போய்த் தாமரையிலை ஒன்றைப் பறித்துக் கிண்ணமாக்கி நீர் முகந்து வந்து, அவனை வாயைத் திறக்கச் சொல்லி

ஊற்றினாள். வறண்ட தொண்டை நனையவும் சற்றுத் தெம்பாக எழுந்து உட்கார்ந்து அவளுக்கு 'நன்றி' சொன்னாள்.

'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்டாள்.

'நான் ஒரு வீரன்'.

'ஆஃகாஃகா' என்று பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

'சிரிக்கும்படியாக நான் என்ன சொல்லிவிட்டேன்?'

'நீங்கள் ஒரு வீரர் என்றீர்களே!'

'இதில் சிரிப்பதற்கென்ன இருக்கிறது?'

'சற்று நேரத்திற்கு முன் இந்த மரத்தின் மேல் கிளையில் அமர்ந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான்கு அரசாங்க வீரர்கள் உங்கள் மேனியில் தங்களால் இயன்ற அளவு... (சிரிக்கிறாள்). ஆனால், நீங்கள் திருப்பித் தாக்கியதில் அடி வாங்கிக் கொண்டு அஞ்சி ஓடி விட்ட நிகழ்வைப் பார்த்தேனே. அடி உதை வாங்குவதில் நீங்கள் தான் பெரிய வீரராக இருப்பீர்கள் என்பது மட்டும் உறுதி'.

'பெண்ணே! நீ சொல்வதும் ஒரு வகையில் உண்மைதான். தாக்குவது மட்டுந்தான் வீரமா? தாக்குதலைத் தாங்குவதும் வீரந்தான். இவ்வளவு தாக்குதலையும் தாங்கிக் கொண்டு இப்போது நான் தெளிவாக இல்லையா?'

'ஆகா வெகு அழகு. வீரத்திற்கு ஒரு புது விளக்கம். குப்புற விழுந்தாலும் என்பார்களே', (யானைப் பிளிறுவது போன்று கத்தி), இதுதான் உங்களைக் காத்தது.

'பெண்ணே! உண்மைதான். நானும் ஏதோ ஒற்றைக் கொம்பன் என்றே நம்பினேன். ஆமாம் இஃது எந்த ஊர்?'

‘ஐயா! இது முக்காவல் நாடு, ஆழர் என்று பெயர். சேர, சோழ, பாண்டிய மூன்று நாடுகளுக்கும் பொதுவான காவல் நாடு. மூன்று நாடுகளுக்கும் கூட்டு எல்லை இதுவே’.

அயர்ந்து தளர்ந்த அவனுக்கு, சுற்றும் முற்றும் சென்று மூலிகைகளைக் கொணர்ந்து, கசக்கி அவன் புண்களில் சாற்றைப் பிழிந்தாள். ‘சுரீர்’ என்று சற்று வலித்தாலும் அதையும் மௌனமாகத் தாங்கிக் கொண்டாள். தன் கையிலிருந்த பழங்களைத் தின்னச் செய்தாள். ஒருவாறு உடலில் தெம்பு ஏறவும், அவள் கேட்டாள்,

‘ஐயா! நீங்கள் யார்? உங்களை அந்த அரசாங்கக் காவலர்கள் ஏன் தாக்கிவிட்டு விட்டுப்போய் விட்டனர்? மீண்டும் நான் ஒரு வீரன் என்று சொல்லி என்னை நகையாட விடாதீர்கள்’ என்றாள்.

‘பெண்ணே! என் கதை இருக்கட்டும். இது முக்காவல் நாடு ஆழர் என்றாய். அப்படியானால் இவ்வூரில் உள்ள வணிகப் பெருமகனார் பெருங்கோழியூர் நாயக்கர் அவர்களைத் தெரியுமா? அவர் வீட்டிற்கு வழிகாட்ட முடியுமா?’ என்றான். அவள் கண்களில் ஆச்சரியம்!

‘பெருங்கோழியூராரா? நன்கு தெரியும். ஆனால் நீங்கள் ஏன் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்’

‘அதையும் பிறகு சொல்கிறேனே, உதவிட முடியுமா?’

‘பெரும் வணிகர் அவர். அவரைக் காண நீங்கள் இந்த அலங்கோலத்தில் போனால் பார்ப்பவர் ஐயுறுவர். அவரது பெருமைக்கும் மாசு ஏற்படும். நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் விரைவில் ஊர் சென்று மாற்றுடை எடுத்து வருகிறேன். உணவும் கொண்டு வருகிறேன். தெம்புடன் நடந்தே ஊர் போகலாம். அஃது இங்கிருந்து ஐந்து கல் தொலைவில் இருக்கிறது’ என்று கூறியவள்,

முன்பு அவள் ஏறியிருந்த அந்த மரத்தடியில் அவளை அமரச் செய்து, சற்றுச் சாய்வாக மரத்தில் தாங்குமாறு அமர்த்தி,

‘சற்றுக் கண்ணயருங்கள். மருந்து வேலை செய்யும்போது நல்ல உறக்கம் வரும். அதற்குள் நான் வந்து உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன்’. சொன்னவள் விரைந்து நடந்தாள்.

ஆழார் - முக்காவல் நாடு

கம்பீரமாகத் தன் மகளின் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த அந்த வீரச்சிறுவனை-இளைஞனைக் கண்களைச் சுருக்கியபடி பார்த்தார் பெருங்கோழியார்.

‘தந்தையே, இவர்தான்’.

‘அப்படியா? வா குழந்தாய். மேனியெங்கும் வலியாய் இருக்குமே. சிறிது நாட்களில் முழுவதும் குணப்படுத்தி விடலாம். அந்தத் திறமை என் மகளுக்கு உண்டு’.

‘என்ன? இவர்... உங்கள் மகளா? அப்படியானால் அப்படியானால்... நக்கண்ணை தேவியாரா?’

‘தம்பி, என் பெயரும் என் மகளின் பெயரும் அறிந்திருக்கிறாயே நீ.. நீ.’

‘ஆம், ஐயா நான்தான்.’

‘யாரப்பா இவர்?’

‘பெருநற்கிள்ளி, உறையூரில் என் நண்பருக்கு வேண்டப்பட்டவர். இளவரசருக்கு மெய்க்காவலனாக இருப்பவர்’.

‘ஐயா, ஒரு திருத்தம். இருப்பவன் அன்று; இருந்தவன்’.

‘என்ன சொல்கிறாய்? அப்படியானால் இப்போது இல்லையா?’

பெருநற்கிள்ளி கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்ட
பெருங்கோழியார்,

‘அப்படியானால் என் நண்பர் பெரியப்பன் கதி?’

‘அதுதான் ஐயா பெருங்கொடுமை. என்னை ஆளாக்கின ஒரே தவறுக்காக அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு விட்டார். அதுதான் என் நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போலிருக்கிறது. இந்த அநாதைக்கு முதலில் நீங்கள் இடம் கொடுத்தீர்களாம். என் நினைவில் நிழலாடுவதைப் போல் இருக்கிறது. அதை அவர் கடைசிவரை என்னிடம் சொல்லாமல் தன் மகனைப் போல் வளர்த்துச் சிறப்புக்குரிய வேலையையும் வாங்கித் தந்தார். நான் நாடு கடத்தப்படுமுன் அவர் சிறையிலடைக்கப்பட போகும் நிலையிலும் என்னிடம் உங்களை சந்திக்க வேண்டும் என்று மறையுளாகச் சொன்னார். எனக்காகவே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்த என் தந்தைக்கிணையானவருக்கு என்னால் நேர்ந்தது கேடுதான், துன்பந்தான்’ கிள்ளி விம்மினான்.

‘தம்பி கிள்ளி! உன் நிலைக்கும், பெரியப்பன் நிலைக்கும் நான்தான் காரணமாகிவிட்டேன். உன் முகத் தோற்றத்தை வைத்து நீ ஒரு வணிகனாக ஆவதைவிட ஒரு மாவீரனாக ஆக வேண்டும் என்று எண்ணியதன் விளைவே இது. உம்.. என்ன செய்வது. நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேள். இனி நீ எங்கும் போக வேண்டாம்; போகவும் கூடாது.

ஆழூரிலேயே தங்கி எனக்கு உதவியாக இரு. வேண்டுமானால் உன் வீரத் திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ள இங்குள்ள உன்னையொத்த இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி கொடு. தங்களுக்கு எந்த ஊறும் நேராதென்றால் மூவேந்தர்களும் இந்நாட்டின் நடப்பில் தலையிடமாட்டார்கள். நீ நல்ல வீரனாகப் புகழ் பெற வயதும் இருக்கிறது, உம்’ சட்டென்று நிறுத்திவிட்டு, ‘ஆ அங்.. திறமையும் இருக்கிறது. பொறு, காலம் கனியும்’.

தன்னைவிட இளையவளான நக்கண்ணையோடு சிறிது காலம் சிறு பிள்ளை விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்த நிகழ்வுகள் அவன் மனதில் நிழல் போலும் கனவு போலும் தோன்றின. ஆனால், இப்போது பருவம் எய்தி எழில் உருவமாய்க் காட்சியளித்த நக்கண்ணை, அவன் வியப்படையும் வண்ணம் இனிய தமிழ் கற்றுக் கருத்தைக் கவரும் பாடல்கள் பாடுகின்ற புலமையை இந்த வயதிலேயே பெற்றிருந்தான். பெருநற்கிள்ளியின் மனம் உறையுருக்குச் சென்றது. மன்னன் மாவெண் தித்தனின் மகள் ஐயை இவளைப் போன்ற நல்ல புலமைப் பெற்றுப் பாடல்கள் பல பாடிப் புகழ் பெற்றிருந்தான். தானாகத் தோன்றிய அந்த நினைவை மனதினின்றும் அழித்துவிட்டான்.

வணிக முறையில் அவன் சிறப்புப் பெறாவிடினும் நல்ல சண்டைப் பயிற்சிகளைச் சொல்லித்தரும் இளைய ஆசிரியனாக விரைவிலேயே பெயர் பெற்றுவிட்டான். இளைஞர்கள் கூட்டம் அவனைச் சுற்றியே வந்தது. அவரவர்க்குப் பிடித்த, கற்க விழைந்த வீர விளையாட்டுகளை நுணுக்கமாக அவர்களுக்குக் கற்பித்தான். வாட்போர், வேல்போர், வில்போர், மற்போர் பலவற்றையும் கலையாகக் கற்றுக் கொடுத்து அதனை யாரையும் தாக்கப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும் தற்காப்புக்காக மட்டும் தேவையானால் பயன்படுத்தலாம் என்றும் அனைவரிடமும் வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டான். அதனால் இவனாலோ இவனிடம் பயின்ற இளைஞர்களாலோ யாருக்கும் எந்த ஊறும் நேர்ந்ததே இல்லை.

காலம் இப்படியே போய்விட்டால் வரலாறு ஏது? முக்காவல் நாட்டு ஆழூரின் தலைவன் பேரையன் ஒரு தலைசிறந்த மற்போர் வீரன். மற்போரில் வந்தவரையெல்லாம் வென்று அப்பகுதியின் தலைவன் ஆனான். அந்த ஆழூருக்குத் தலைவனாக விழைவோர் அவனோடு பொருது வெல்ல வேண்டும். இதுகாறும் அவனோடு மோதிய பல மல்லர்கள் மண்ணைக் கவ்வினர். ஆதலினால் பேரையன் நிரந்தர தலைவனாக இருந்து வந்தான்.

மல்லன் பொறாமை

இளைஞர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்ட பெருநற்கிள்ளியின் புகழ் ஊர் முழுவதும் பரவ, அது பேரையன் காதிலும் விழுந்தது. தன் பணியாளர்கள் மூலம் நன்கு விசாரித்துச் செய்தியறிந்தான். சில இளைஞர்களிடம் அவன் மற்போர் பற்றிப் பேசிப் பார்த்தபோது. அவர்களும் அவனுக்கிணையாகச் சில நுணுக்கங்களைத் தெரிவித்தபோது பேரையன் வியந்து போனான்.

சிலரை மற்போருக்கு அழைத்தான். ஆனால் யாரும் வரவில்லை. காரணமின்றிப் போரிட அவர்கள் விரும்பவில்லை. மேலும் பேரையனைச் சிறந்த மற்போர் வீரரென்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டனர். இதனால் பேரையன் இறுமாப்பெய்தினான். அவன் தோள்கள் தினவு எடுத்தன.

மற்போர் செய்து வெகு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. யாரிடமாவது போர் செய்திட வேண்டும் என்ற வெறியே கொண்டான். விளைவு? மற்போர் தெரிந்த இளைஞர்களை வம்புக்கிழுத்தான். ஒதுங்கிப் போனவர்களையும் சீண்டித் தட்டி உதைத்துச் சினமூட்டிப் பார்த்தான். அடிபட்டவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. தற்காப்பு என்ற பெயரில் தலைவனை எதிர்க்கலாமா? புரியவில்லை அவர்களுக்கு.

வேறுவழியின்றி, சீண்டப்பட்ட மாணவ இளைஞர்கள் பெருநற்கிள்ளியிடம் வந்தார்கள். நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

‘நண்பரே! எங்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நீங்கள்தான் ஒரு வழி சொல்ல வேண்டும்’.

‘நண்பர்களே! நாம் யாரும் அவரோடு போரிட முன் வராதபோது உங்களை அவர் சீண்டியிருக்க வேண்டியதில்லை. இருக்கட்டும். அதற்காகப் பொறுமை இழக்க வேண்டாம். நாம் சென்று அவரைத் தலைவர் என்று ஒப்புக் கொண்ட நம்மை அவர் ஏன் தண்டிக்க வேண்டும்? வேண்டாம் அமைதியாக ஆழூரில் தலைமை மல்லராக அவர் இருக்கட்டும் என்று சொல்லி வருவோம்’.

ஐந்தாறு இளைஞர்களோடு தன்னை நோக்கி வரும் பெருநற்கிள்ளியைப் பேரையன் நோக்கினான். அவன் முகத்தில் புன்னகை தோன்றியது. ‘ஓகோ இவன் தான் அந்தப் பயிற்சி ஆசிரியனா? இள வயதுக்காரனாக இருக்கிறானே. வரட்டும்’ என்று எண்ணிக் கொண்டான். வந்து நின்ற கிள்ளி பேரையனைப் பார்த்து,

‘ஐயா, வணக்கம். எம் நண்பர்கள் சிலர் தங்களைச் சந்தித்தபோது அவர்களைத் தாங்கள் மற்றோருக்கு அழைத்ததாகக் கூறினார்கள். நாங்கள் யாரும் இந்த ஆழூருக்குத் தலைவராக விரும்பவில்லை.

உங்களுடைய செவ்விய தலைமையில் மகிழ்வாகவே இருக்கிறோம். அதோடு எங்கள் கொள்கை, எதற்காகவும் ஆசைப்பட்டு இந்தப் போர்க் கலைகளை யாருக்கும் எதிராகப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதுதான். ஆகவே, தாங்கள் எங்களில் யாரிடமும் மோதவேண்டிய தேவையே இல்லை. இதைத்தான் தங்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் போக வந்தோம். வணக்கம் வருகிறோம்’ என்று திரும்பினான்.

‘தம்பி! நீ என்ன, வந்தாய், ஏதோ சொன்னாய், ஆனால் நான் பதில் ஏதும் தருமுன் போகிறாயே; என் பதில் உனக்கு வேண்டாமா? இரு, சொல்கிறேன்’.

‘மோதல் வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டபோது பதில் எதற்கு? அதனால்தான் திரும்பிவிட்டேன். மன்னிக்கவும் தங்கள் மேலான பதிலைக் கூறுங்கள், எங்களை வாழ்த்துங்கள்’.

‘நன்று, நன்று. அழகாகப் பேசுகிறாய். ஆனால் நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், இந்த ஆழர் மக்கள் நீங்கள் போர்க்கலையில் சிறந்தவர்கள் எனப் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். ஆனால், போர்க்கலையின் தரத்தை எப்படியாவது வெளிப்படுத்த வேண்டாமா? ஆகவே, உங்கள் மாணவர்களில் சிறந்தவன் என்று நீ யாரைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாயோ அவன் என்னோடு மோதி வெற்றி பெறட்டும்; இந்த மல்லனை வென்று தலைமையை ஏற்கட்டும்; என்ன சொல்கிறாய்?’

‘ஐயா! என் நண்பர்களிடம் நான் வாக்குறுதி வாங்கியிருக்கிறேன். தேவையின்றி மோதக் கூடாது. அவர்களுக்கு இந்தத் தலைமைப் பதவி தேவையில்லை. விட்டுவிடுங்கள்’.

‘அருமையாக நழுவுகிறாய். உன் நண்பர்களிடம் தானே நீ வாக்குறுதி வாங்கினாய். சரி! அவர்கள் போராட வேண்டாம். நீ கற்பித்த ஆசிரியன் அல்லவா? இந்த மற்போரின் திறத்தையும் தரத்தையும் உன் மாணவ நண்பர்களுக்குக் காட்ட வேண்டாமா? அதனால் நீயே என்னோடு போருக்கு வர வேண்டும்; இன்றேல்..’

‘இன்றேல்?’

‘இந்த ஊரை விட்டு நீ ஓடிவிட வேண்டும்’.

‘ஏற்கனவே நாடு கடத்தப்பட்டவன் நான். இந்த ஆழர் மல்லன் தன் வித்தையைக் காட்ட என்னை வம்புக் கிழுப்பதோடு இந்த ஊரைவிட்டே போ என்று சீண்டுகிறானே. ஊம்... தேவையில்லாமல் மோத வேண்டாம் என்று பார்த்தேன். ஆனால், இந்த ஊரிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற தேவை எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. நமது ஊழ் நம்மைச் சும்மா விடாது போலும்’ என்று அவன் மனதில் சிந்தனை ஓடியது.

‘என்ன தம்பி? தேவையில்லாத போர் வேண்டாம் என்று எண்ணுகிறாயா? ஊரைவிட்டு ஓடிவிடலாம் என்று சிந்திக்கிறாயா?’

‘தலைவரே! தாங்கள் ஏதோ முடிவோடுதான் பேச்சை வளர்த்துகிறீர்கள். உங்கள் விருப்பம் அதுவானால், மற்ற இளைஞர்களை இதில் ஈடுபடச் செய்யப் போவதில்லை. அவர்களின் சார்பில் நானே தங்களுடன் மற்றோரில் இறங்க அணியமாய் இருக்கிறேன். எப்போது வைத்துக் கொள்ளலாம்? நேரம் இடம் இரண்டையும் தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கூறுங்கள்’.

‘தம்பி! பவே! இப்போதுதான் என் மனம் குளிர்ந்தது. இந்தப் போட்டியை நமக்குள்ளேயே நடத்தித் தீர்மானிக்க வேண்டாம். மக்கள் முன்னிலையில் மற்றோர் நிகழ்த்துவோம். வரும் நான்காம் நாள் நம் ஊரின் நடுவே உள்ள மற்றோர் மேடையில் சந்திப்போம். நினைவிருக்கட்டும்; தோற்றால் ஊரைவிட்டே ஓடிவிட வேண்டும். என்ன சொல்கிறாய்?’

‘நன்று நீங்கள் சொன்னது. இந்த நிபந்தனை தங்களுக்கும் தானே? தாங்கள் தோற்க நேர்ந்தால்...’

‘நான் தோற்பதா? ஆஃகாஃகா’...

‘ஐயா! தோற்க நேர்ந்தால் என்றுதான் சொன்னேன். நிபந்தனை இருவருக்கும் பொதுவானதுதானே’.

‘உம்... உம்..’

‘அதைப் போட்டி துவங்குமுன் அறிவித்திட வேண்டும்’.

‘சரி... சரி... தம்பி! நீ சிறுவன் இப்போதும் ஒன்றும் ஆகிப் போய்விடவில்லை. நீ போட்டி துவங்கும் நாளுக்கு முதல் நாள் கூட ஓடிப்போய்விடலாம்’.

‘மோதி முடிவெடுப்போம் தலைவா’

○ - ○ - ○ - ○ - ○

‘தம்பி! இஃது என்ன நான் கேள்விப்பட்டது? உண்மையா?’ பெருங்கோழி நாயக்கர் படபடப்புடன் கேட்டார்.

‘ஆம் ஐயா! தவிர்க்க முடியவில்லை. ஆழூர் மல்லர் பேரையர் வற்புறுத்தி வம்பை விலைக்கு வாங்கிவிட்டார். என்ன செய்வது?’ பொறுமையாகப் பதிலளித்தான் கிள்ளி.

‘கிள்ளியாரே! இந்த மற்போரில் நீங்கள்தான் வெற்றிபெறப் போகிறீர்கள். அது மட்டும் உறுதியாக அறிவேன்.’ இது நக்கண்ணை.

நாயக்கர் வியப்போடு அவளைப் பார்த்தார்.

‘என்னம்மா, ஏதாவது சொல்லிப் போட்டியைத் தவிர்க்கச் செய்வாய் என்று பார்த்தால் இப்படிப் பேசுகிறாயே?’

‘அப்பா! என் மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன். நேரில் கண்ட சில காட்சிகளும் அதற்குத் துணை நிற்கின்றன’.

‘அஃது என்ன நேரில் கண்ட காட்சி’.

‘அப்பா! அஃது அவருக்கும் தெரியும்’.

தனிமையில் இருக்கும்போது கிள்ளி நக்கண்ணையிடம் கேட்டான்.

‘அஃது என்ன நேரில் கண்ட காட்சி நக்கண்ணை?’

‘உங்களுக்கு நினைவில்லையா? நான்கு காவலர்கள் சவுக்காலும் உருட்டுக் கட்டையாலும் உங்களை அடித்தபோது நீங்கள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. திருப்பியும் தாக்கவில்லை’.

‘ஆம்! எனக்கு அரசன் வழங்கிய தண்டனை. அதை ஏற்றுக் கொள்வது குடிமகனாகிய என் கடமை. திருப்பித் தாக்கினால் அது சட்டத்தை மீறிய செயலாகும்’.

‘சரி, அப்புறம் என்ன சொன்னீர்கள்?’

‘என்ன சொன்னேன்?’

‘தாக்குவது மட்டுந்தான் வீரமா? தாக்குதலைத் தாங்கிக் கொள்வதும் வீரமே. இவ்வளவு தாக்குதலையும் தாங்கிக் கொண்டு இப்போது நான் தெளிவாய் இல்லையா?’ என்று சொன்னீர்கள்.

‘ஆம் சொன்னேன், அதனால்...’

‘அந்த மல்லனால் உங்களைத் தாக்கி வெற்றிபெற இயலாது. மாறாகத் தாக்குதலையே வீரமாகக் கருதி வரும் அவன்தான், எவ்வளவு தாக்கினாலும் விழாத உங்களைக் கண்டு முதலில் மிரண்டு போவான். பிறகு, நீங்கள் தாக்குதலைத் துவங்கினால், இதுகாறும் தாக்குதலையே சந்தித்திராத அவன் துவண்டு வீழ்ந்து விடுவான். இதுவே என் கணிப்பு. என்ன கிள்ளியாரே நான் கூறியது சரியா?’

அகன்ற புன்னகையோடு முதன் முறையாக அவளை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டான்.

‘நக்கண்ணை! நான் வெற்றிபெற வேண்டுமானால் எனக்கு இன்னொரு ஊக்கம் உன் வழியில் வேண்டும்’.

அணைப்பில் இருந்த நக்கண்ணை, ‘அந்த இன்னொரு ஊக்கம் கொடுக்க நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’ முகத்தை நிமிர்த்தி எதையோ ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான்.

‘நீ போட்டி நடக்கும் மேடையின் முன் வரிசையில் என் கண் முன்னால் அமர்ந்து என்னை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். செய்வாயா?’

‘நீங்கள் கேளாதுவிட்டாலும் அதைச் செய்வேன். உங்களுடைய வெற்றிக்கு நான் தரும் அச்சாரப் பரிசு!’ என்று கூறி, அவனை இறுகத் தழுவி, உதட்டில் ஆழ்ந்த முத்த முத்திரையைப் பதித்தான்.

மற்போர்

சதுர வடிவான அந்த மற்போர் போட்டி மேடையில், மோதப் போகும் ஆழர் மல்லன் பேரையனையும் பெருநற்கிள்ளியையும் எதிர்பார்த்து மக்கள் கூட்டம் நாற்புறமும் திரளாகக் கூடி நெருங்கிச் சூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்தபடி இருந்தது. இருவருக்கும் ஆதரவுக் கூட்டம் இருந்தது. நக்கண்ணை மேடைக்கு அருகே நன்கு காணக்கூடிய இடத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். பெரு வணிகரின் மகள் அல்லவா? அவளுக்கு எல்லா மரியாதைகளும் கொடுக்கப்பட்டன. கீழ்ப் படியில் பட்டு விரித்த தனி ஆசனத்தின்மேல் அமர்ந்து இருந்தாள். அவளோடு அவளுடைய தோழிகள் சிலரும் இருந்தார்கள்.

இருவரும் மேடைக்கு வந்தார்கள். பெரும் ஆரவாரம். மலைபோன்று தோற்றமளிக்கும் மல்லன்; அவன் முன் சிறு குன்றுபோல் நின்றான் கிள்ளி. அவன் மட்டும் மேல் சட்டை அணிந்திருந்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்து நக்கண்ணையைக் கண்டு கொண்டான். அவளும் அவனைப் பார்த்துக் கையசைத்துப் புன்னகை பூத்தாள்.

இருவரின் மாணவர்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்து ஊக்கமுட்டும் முறையாக 'வெல்க ஆழர்த் தலைவர்' என்றும், 'வெல்க கிள்ளி' என்றும் குரல் எழுப்பினர்; ஒருவரை ஒருவர் கோபத்தோடு முறைத்துக் கொண்டனர்.

இருவரும் தங்கள் அணிய நிலையைத் தெரிவித்துக் கொண்டவுடன், இருவர் கரங்களின் விரல்களால் பின்னி ஒருவரை ஒருவர் இழுத்துத் தள்ளிச் சுற்றிப் போராடினர். முதலில் தன் கைகளை விடுவித்துக் கொண்ட பேரையன் தன் வலது கை விரல்களை மடக்கிக் கிள்ளியின் நெஞ்சில் ஓங்கிக் குத்தினான்.

ஆனால், ஏதோ பாறையில் மோதியதைப் போல் உணர்ந்து வலது கையை அவனையும் அறியாமல் உதறிக் கொண்டான். கிள்ளி, தன் கடைக்கண்ணால் நக்கண்ணையைப் பார்த்தான்; அவள் கைகொட்டிச் சிரித்தாள். வேறு யாருக்கும் என்ன நடந்தது என்று புரியாததால் மற்றவர்கள் மௌனமாக இருந்தனர்; அவளைத் திகைப்போடு பார்த்தனர்.

மனிதனின் உடற்சக்தி சாதாரண வேளைகளில், ஒரு சிறு முள் குத்தினாலும் 'சுரீர்' என்று வலிக்கும். அவன் 'அச்சோ' என்று அலறுவதும் உண்டு. இதுதான் ஒரு சாதாரண மனிதனின் உடற்கூறின் இயல்பு. ஆனால் சண்டை என்று வந்துவிட்டால் பெரும் சுக்குமாந்தடியால் அடித்தாலும் அவன் சற்றுத் திணறினாலும் தாங்கிக் கொள்வான். திரும்பி அதிவேகத்தோடு தானும் தாக்குவான். வாளால் வெட்டுண்டாலும் வேலால் குத்தப்பட்டு ஆழமான காயம் ஏற்படுத்தினாலும் அவன் அதை உணரமாட்டான்.

இந்த இயல்பு உடலின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சமமாகச் சென்று தாங்கும் சக்தியை ஏற்படுத்தும். ஆனால், சில பயிற்சிகள் மூலம் அந்தத் தாங்கும் சக்தியை ஒரு சில பகுதிகளுக்கு அதிகமாக ஏற்றிப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வார்கள். அப்போது எதிரி தாக்குமிடத்தில் அதிக சக்தியைத் தேக்கும் போது அவ்விடத்தில் தாக்குபவன்தான் வலியைப் பெரிதும் உணர்வான்.

இந்தப் பயிற்சியைக் கிள்ளிக்கு அந்த அரசாங்கக் காவலர் பெரியப்பன் சிறப்பாகக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார். அதனால்தான் மல்லன் கிள்ளியைத் தாக்கிவிட்டு வலி பொறுக்க மாட்டாமல் தன் கையை உதறிக் கொண்டான்.

மிகுந்த கோபமுற்ற பேரையன் மீண்டும் அதேபோல கிள்ளியின் மற்றொரு தோளில் குத்துவிட்டான். இப்போது முன்னைவிட வலி பொறுக்க முடியாமல் இருகைகளையும் பிடித்து முகத்தில் வேதனையை வெளிக்காட்டினான்.

'உன் சட்டையைக் கழட்டு; அஃது என்ன கவசமா?' என்றான்.

கிள்ளி சட்டையைக் கழற்றி விட்டான். இப்போது தன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி 'உம்' என்று தாக்கும்படி ஊக்கினான். மல்லன் தன் இருகை விரல்களையும் கோர்த்து மிகுந்த வேகத்தோடும் பலத்தோடும் நிமிர்ந்த அவன் நெஞ்சில் குத்தினான். அடுத்த நொடி 'ஆ' என்று ஒலி எழுப்பினான். வலியால் கைகளை உதறிக் கொண்டான்.

அடுத்த கணம் கிள்ளி மல்லனைத் தன் வலது கை முழங்கையால் முகத்தில் தாக்கினான். ஏதோ எஃகுச் சம்மட்டியால் அடிவாங்கியது போல் மல்லன் பின்னோக்கித் தூரத்தில் போய் விழுந்தான். வாயில் குருதி வழிந்தது. எழுந்தவனை மீண்டும் இடது முழங்கையால் மறுபக்கம் தாக்க, அவன் எகிறித் தூரப் போய் விழுந்தான்.

கிள்ளியின் மாணவர்கள் ஆர்ப்பரித்தனர். மல்லனின் மாணவர்கள் தோழர்கள் முகங்கள் தோல்விக்குறி காட்டின. தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்த மல்லனை, வேகமாகச் கழன்ற கிள்ளி தன் காலால் நெஞ்சில் உதைத்தான். மல்லன் பறந்துபோய் மேடையை விட்டு வெகுதூரம் போய் விழுந்தான். அவனால் எழ முடியவில்லை.

மல்லனை அவனுடைய தோழர்கள் தூக்கி நிறுத்தினர். அவன் தன் நிலையை அறிந்தான்.

'தம்பி, நீ மிகுந்த சக்தி வாய்ந்தவன் என்பதை அறியாமல் மோதிவிட்டேன். நீதான் வென்றாய். நான் தோற்றேன். ஆகவே நம் சூளுரைப்படி நான் இவ்வூரைவிட்டுச் செல்கிறேன்'.

'ஐயா! உங்களை இவ்வூரை விட்டு விரட்டவோ இந்த முக்காவல் நாட்டுத் தலைவனாக ஆகவோ நான் சிறிதும் விரும்பவில்லை. நீங்கள் தொடர்ந்து தலைவராக இருந்து எங்களுக்கு வழிகாட்டுங்கள்'.

'வாழ்க பெருநற்கிள்ளி' - பேரையன்.

'வாழ்க வாழ்க' - மக்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சியை - பெருநற்கிள்ளி ஆழார் மல்லனை மற்போரில் தோற்றடித்து வெற்றி பெற்ற இந்நிகழ்ச்சியை நக்கண்ணை புகழ்ந்து பாடித் தன் காதலை புறப்பாடலிலேயே வெளிப்படுத்தினான். (புறம்- 83, 84, 85).

‘இந்தத் தீரச் செயலை மன்னன் தித்தன் காணக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே. செய்யாத தவறுக்காக மாவீரனைத் துரத்தி விட்டானே. இவன் அருகிலிருப்பது அவனுக்கன்றோ பெரும்பலம்’ என்று புலவர் சாத்தந்தையார் பாடிப் புகழ்ந்தார். (புறம்-80)

பதினைந்து ஆண்டுகள் குமரி முதல் இமயம் வரையிலும் வங்கம் முதல் சிந்து வரையிலும் அடங்கிய மாபெரும் நிலப்பரப்பைத் தன் மீன் கொடியின் கீழ்க் கொண்டு வந்து மதுரையிலிருந்து சிறப்பாக ஆண்டாள் அங்கயற்கண்ணி. இந்த 15 ஆண்டுகளில் தனக்குப் பிறந்த கரிமுக வழுவியையும் வெற்றிவேற் செழியனையும் சிறந்த பயிற்சியின் மூலம் பெரும் வீரர்களாக மாற்றினாள். பன்னிரண்டாம் வயதிலேயே சிறந்த தளபதிக்கு உரிய தகுதிகள் அனைத்தும் பெற்றிருந்தான் கரிமுக வழுவிய. பத்தாம் வயதுக்குள் துடிப்பு நிறைந்த வீரனாக வளர்ந்தான் வெற்றி வேற் செழியன். அந்தக் கரிமுகனும் வெற்றிவேலனும் தெற்கு நோக்கி வரும் நாள் எப்போது வந்தது?

முடத்திருமாறன் பட்டம் ஏற்றுப் பத்து ஆண்டுகள் அமைதியாகவே ஆட்சி நடந்தது. எங்கும் மகிழ்ச்சிக்குக் குறைவில்லா வாழ்க்கையே நிலவியது.

கன்டியர்வேள் - இளஞ்சேப்சென்ன்

காலத்தின் நிகழ்வாக உறையூர் மன்னன் மாவெண் தித்தன் இறந்துபோனான். அவன் மகன் நல்லன் வெளியன்தான் மன்னனாவான் என்று சில வேளிர்கள் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால், சோழ நாட்டுப் பெருமன்னர்களும் சிற்றரசர்களும் மற்றுமுள்ள வேளிரும் ஒன்றுகூடி மதுரைக்குச் சென்று தென்னவன் முடத்திருமாறனைச் சந்திக்க முடிவெடுத்தனர்.

வேத்தியல் மாடத்தில் கூடினர். முடத்திருமாறன் கேட்டான்,

‘என்ன..? சோழநாடே இங்குக் கூடி வந்திருக்கிறது? நாட்டு மக்களுக்கு ஏதும் குறையிருக்க வாய்ப்பில்லை. தலைவர்களாகிய உங்களுக்கு ஏதும் குறையுண்டோ?’

நடுநாட்டு மன்னன், ‘ஆம் வேந்தர் வேந்தே, மாவெண் தித்தன் மரணமுற்ற செய்தியைத் தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்’.

‘ஆம். என் நண்பரின் மறைவை அறிவேன்’.

‘அடுத்த நடவடிக்கையாகச் சோழ நாட்டிற்கு ஒரு தலைமை வேந்தனைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அது குறித்து...’

‘அதற்கென்ன? தித்தன் மகன் நல்லன் வெளியனை மன்னனாக்கிவிட வேண்டியதுதானே?’

‘வேந்தே, தாங்கள் அறியாதது எதுவுமில்லை. சோழ நாட்டில் நாங்கள் ஒரு மரபைப் பின்பற்றி வருகிறோம். எம்

நாட்டில் பிறங்கடை உரிமை என்ற மரபைப் பின்பற்றுவதில்லை. அரசரும் வேளிரும் ஆகிய நாங்கள் கூட மக்கள் மன்றத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்களே. நாங்கள் எங்களுக்குள் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சோழ வேந்தனாக்குவோம். பேரரசி அங்கயற்கண்ணி தேவியார்கூட மரபை மாற்றினாரேயன்றி ஒரு சோழ நாட்டு வேளிரைத்தான் சோழ மன்னனாக்கினார். எனவே எங்கள் மரபுப்படி புதிய வேந்தரைத் தேர்ந்தெடுத்திட அனுமதித்திட வேண்டும். தேவி அன்னை அங்கயற்கண்ணி இருந்திருந்தால் இதனை ஒப்புக் கொள்வார். ஆகவே, தாங்கள் அருள்கூர்ந்து, எங்கள் பழைய மரபுப்படி யானையை மாலையிடச் செய்து அது யாருக்கு மாலையிடுகிறதோ அவனையே சோழ மன்னனாக்கிக் கொள்ள அனுமதி அளிக்க வேண்டும்’.

‘யாமும் உங்கள் மரபுகளை மதிக்கிறோம். நீங்கள் உங்கள் விருப்பம்போல் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால், இந்த அவையில் எல்லோரும் கூடியிருப்பதால் கூறுகிறேன், இஃதோர் எச்சரிக்கையும்கூட! தப்பிய பெரும்பூட்சென்னியின் உறவினர்கள் யாருக்கும் நீங்கள் சற்றும் இடங்கொடுக்கக் கூடாது’.

‘அறிவோம் வேந்தே, எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்றதற்கு மிக்க நன்றி. வாழ்க தென்னவன் கொற்றம்’.

அஃதென்ன மரபு?

பத்து ஆண்டுகள் பறந்தோடின. கண்டியர்வேள் வளர்ந்து பதினெட்டு வயது இளைஞனானான். அச்சமயத்தில் சிறு உள்நாட்டுப் போர் மூண்டது. அதில் அப்போதிருந்த சென்னி மாண்டுபோனான்.

புதிய மன்னனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அழுந்தூர் வேள் உழுதாண்டான், காழிநகரில் வளரும் கண்டியர்வேளை மாறுவேடத்தில் உறையூருக்கு விரைந்து வருமாறு செய்தியனுப்பினான்.

உறையூர்க் கோட்டையினின்றும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பட்டத்து யானையை அதன் துதிக்கையில் மாலையுடன் வெளியே நடத்திச் சென்றனர். சிறுபடை புடைசூழப் பொன்னாலான அம்பாரியை முதுகில் சுமந்தபடி வீறுநடை போட்டு இருமருங்கிலும் தன் பார்வையை ஓட்டியபடி யானை தெருக்களில் சென்றது.

அரசுப் பெருவீதியில் பாதி வழியில் மாறுவேடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த கண்டியர்வேளை நெருங்கித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டித் தெரிவித்தது. துதிக்கையில் இருந்த மாலையை அவன் கழுத்தில் போட்டுத் துதிக்கையால் அவனை வணங்கி, தன்மேல் ஏறிக்கொள்ளக் குறிப்பால் உணர்த்தி அவன் முன் மண்டியிட்டது. கண்டியர்வேள் யானைமீது ஏறி அம்பாரியில் அமர்ந்தான். மக்கள் 'சோழ வேந்தர் வாழ்க!' என உற்சாகத்தோடு உரத்த குரலில் வாழ்த்தினர். வாழ்த்தொலி விண்ணை முட்டியது.

இதைப் படிப்பவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். 'அஃது எப்படி யானை சரியாகக் கண்டியர்வேளை தேர்ந்தெடுத்து மாலையிட்டது?' பெருஞ்சென்னி மன்னனாக இருந்தபோது இருந்த பட்டத்து யானை அது. கண்டியர்வேள் அதனோடு சிறுவயதில் ஓடிவிளையாடியும் அதன்மீது ஏறி விளையாடியும் இருந்திருக்கிறான். காலங்கள் ஓடினாலும் யானையின் நினைவு மாறாதிருந்தது. இதை எதிர்பார்த்தே அழுந்தூர் வேள் கண்டியர்வேளை உறையூருக்கு வரவழைத்து அரசு வீதியில் அவனை நிற்க வைத்தான். அவன் எண்ணமும் திட்டமும் நிறைவேறின.

கண்டியர்வேள் சோழன் இளஞ்சென்னி என்று பெயர் சூட்டப்பட்டான். மன்னனாகிவிட்ட இளஞ்சென்னிக்கு அழுந்தூர் வேள் தன் தங்கை செம்மனச் செல்வியை மணமுடித்து வைத்தான். இரண்டு ஆண்டுகள் அவர்கள் இல்லறம் இனிதே ஓடியது. செல்வியும் கருவுற்றாள்.

மைத்துனன் அழுந்தூர் வேள், நாங்கூர் வேள் போன்று சில வீரர்கள் சென்னியின் வீரத்தைப் பெரிதும்

பாராட்டி அவன் செய்யும் செயல்களுக்கெல்லாம் உதவிக்கரம் நீட்டி ஆதரவு தந்தனர். இரண்டு ஆண்டுகளில் அவன் கப்பற்படையைப் பெருக்குவதில் தன் கவனத்தைத் திருப்பினான். பாய்மரக் கப்பல்களை உருவாக்கினான். அவற்றை வளி தொழில் ஆண்டு ஆழ் கடலில் நாவாய்களைச் செலுத்தும் நுட்பத்தையறிந்து அதில் பெருந்திறமையோடு விளங்கினான். வீரர்களைப் பெருமளவில் சேர்த்துச் சிறந்த கடற்போர்ப் பயிற்சியளித்துச் சக்தி வாய்ந்த பெரிய கப்பற் படையை நிறுவினான்.

கீழைக் கடலில் பன்னாட்டு வணிக மையமாகப் புகழ் பெற்றிருந்த சாவக நாட்டிற்குட்பட்ட நூற்றுக் கணக்கான தீவுகளின் மீது அவன் பார்வை விழுந்தது. போர்த் திட்டம் திறம்படத் தீட்டினான். போரிட்டான், வென்றான். இதனால் ஏற்கனவே செல்வம் மிகுந்த நாடான சோழநாடு மேலும் செல்வம் கொழிக்கலாயிற்று. இந்த வெற்றியினால் பெருமிதங் கொண்ட இளஞ்சேட்சென்னி கீழ்க்கடல் பகுதியில் இருந்த மற்ற தீவுகளையும் கடாரம் போன்ற நாடுகளையும் வென்று தன் ஆட்சிப் பரப்பை விரிவாக்கினான். இதனால் பாண்டியர் எல்லைக்கு ஏதும் இழப்பு இல்லையாதலால் இதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்களுக்குக் கப்பம் ஒழுங்காகப் போய்ச் சேரும்வரை கண்காணிக்க வேண்டிய தேவையும் நேரவில்லை.

விடுதலை வேட்கை நெஞ்சத்தின் ஆழத்தில் கனன்று கொண்டிருந்தாலும் பாண்டியப் பேரரசோடு நேரடியாக மோதும் எண்ணத்தைத் தவிர்த்தே வந்தான். ஆனால், பக்கபலமாக இருந்த மன்னர்களும் வேளிகளும் இந்த வெற்றிகளால் ஆணவம் கொள்ளலாயினர். சென்னியைப் பார்த்து, 'உன் கப்பற்படையை வெல்ல இவ்வையகத்தில் யாருமில்லை' என்று வானளாவப் புகழ்ந்து தள்ளினர். புகழரைக்கு மயங்காதவர் யார்? தன்னினும் பாண்டியன் எவ்வகையில் வல்லவன்? அவனுடைய ஆட்சிக்கு நாம் ஏன் அடங்க வேண்டும்? தன் தமையனைக் கொன்ற பாண்டியர் குடியை அழிக்க முடிவெடுத்தான்.

மேலும், பாண்டியனின் அமைதியான போக்கை ஆற்றல் குன்றி அடங்கிப் போனவன் என்று அரைவேக்காட்டுத் தனமாகக் கணித்த இளஞ்சேட்சென்னி நண்பர்கள் கொடுத்த ஊக்கமும், தன்னிடம் உள்ள படைபலமும் பெரிதென எண்ணிச் சோழநாட்டைத் தனியாட்சி நாடாக அறிவித்துப் பாண்டியற்குச் செலுத்தும் கப்பத்தை அறவே நிறுத்திவிட்டான்.

கரிமுக வழுதி தென்மேற்கிலும், வெற்றிவேற் செழியன் கீழ்க்கடற்கரைப் பகுதியிலும் சோழ நாட்டைச் சுற்றிலும் பல படைவீடுகள் அமைத்து அவற்றை அமைதி காலத்தில் தொண்டர் படையாக வைத்து நாட்டுக்கு அமைதியான முறையில் தொண்டு செய்து வந்தனர். இந்நிலையில்தான் நாட்டைக் காக்கும் வேளையும் வந்து சேர்ந்தது.

மாமன் முடத்திருமாறனின் ஆணை, ஓலை வடிவில் கையில் கிடைத்தவுடன் வெற்றிவேற் செழியன் அனைத்துப் படை வீடுகளிலிருந்தும் சேர்த்த பெரும்படையுடன் வந்து உறையூரைச் சுற்றி முற்றினான். கப்பற்படை பல காத தூரத்திற்கப்பால் எந்தப் பயனும் இன்றி நின்றிருந்தது. உறையூர் சென்னிக்குச் சிறையூர் ஆனது. நிறைமாத கர்ப்பிணியான தன் தங்கையை அழைத்துக் கொண்டு உழுதாண்டான் ஓடி ஒளிந்தான். காடவர்கோனாசான் எனப் பெயர் மாற்றிக் கொண்டான்.

சோழ நாட்டின் எல்லையில் உள்ள பொன்னமராவதியில் தங்கியிருந்தபோது அவள் ஓர் ஆண் குழந்தையை ஈன்றெடுத்தாள். அதே நேரம் உறையூரில் இளஞ்சேட்சென்னி, வெற்றிவேல்செழியனால் போர் முனையில் கொல்லப்பட்டு விட்டான். செய்தி கேட்டுக் காடவர்கோனாசானும் அவன் தங்கையும் துயரத்தின் எல்லைக்கே போய்விட்டார்கள்.

நடந்து போன சில தவறான செயல்பாட்டினின்றும் பாடம் கற்றுக் கொண்ட காடவர்கோனாசான், இனித் தான் எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொரு அடியையும் சிந்தித்துச் சிந்தித்து மேலே வைக்க முடிவு செய்தான்.

‘உன் மகனை உலகம் புகழும் மாமன்னன் ஆக்குவேன். இதுவே என் வாழ்வின் தலையாய கடமை. அதுவரை என் வாழ்வில் எனக்கு வதுவை எதுவும் நிகழாது’ என்று குளுரைத்தான்.

அவன் உடனடியாகச் செயல்படுகின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். வெற்றி பெற்ற பாண்டியன் நாங்கூர் வேளைக் கொன்று, அழுந்தூர் வேளையும் சென்னியின் மனைவியையும் அழிக்கத் தேடித் திரிவதாகச் செய்திவந்தது. யாரும் ஐயுறாத இடம் தேடினான். காடவர்கோன் பலவாறாகச் சிந்தித்தபோது அவனுக்கு ஓர் எண்ணம் உதித்தது.

ஆம், எதிரியின் ஊரிலேயே, அதிலும் அவன் இல்லத்திலேயே ஒளிய முடிவெடுத்தான். தான் கற்ற நற்றமிழ் அவனுக்கு உதவியது. அவன் புலவனானான், சமணத் துறவியுமானான். தன் பெயரையும் காடவர்கோனாகனார் என்று மாற்றிக் கொண்டான். தமிழ்ச் சங்கத்தில் பங்கு கொண்டு சிறந்த பாடல்களைத் திருமாறனிடம் படித்துக் காட்டி அவனால் வெகுவாகப் புகழப்பட்டான். சிரைத்த தலையும் மழித்த முகமும் வெள்ளுடையும் அணிந்து சமணத் துறவியாய்ப் புலவனாகி யாரும் ஐயுறா வண்ணம் பாண்டியர் கோநகர் மதுரையில் மன்னன் அரண்மனையிலேயே தங்கியிருந்ததால் குழந்தை ஓரளவு பாதுகாப்புடன் வளர்ந்து ஓராண்டு ஆகியது.

பிறந்தபோது குழந்தையின் வலதுகால் கண்டைத் தசையில் ஒரு கரிய மகிழம்பூப் போன்றக் கருத்த மச்சம் இருந்தது. அதை வைத்து அவனுக்குக் ‘கரிமச்சகாலன்’ என்ற பெயரிட்டு, பின்னர்ச் சுருக்கிக் ‘கரிகாலன்’ ஆக்கினார்கள். (நெருப்பில் கால் எரிந்து கருப்பாகியது என்பது வேறு சூழ்நிலையில் நடந்த கதை)

திருமாறன், ‘என்ன கரிகாலனா? அஃது என்ன புதுமையான பெயர்?’

‘வேந்தே! தங்கள் மைத்துனர் பெயர் ‘கரிமுகவழுதி’ இது புதுமையில்லையா? தங்கள் மகன் இளவரசரின் பெயர் கருங்கை வழுதி. இதுவும் புதுமைதானே.

‘ஆம், அவன் கரிய முகத்தை உடையவன். அதனால் அந்தப் பெயர் வைத்து விட்டோம். என் மகன் உறுதியான கரங்களை உடையவன் என்ற பொருளில் கருங்கை வழுதி என்று பெயர் வைத்தோம்’. (இவனே பிற்காலத்தில் தன் பாட்டனின் பெயரையும் இணைத்துக் கருங்கை ஒள்வான் பெரும்பெயர் வழுதி எனப் பெயர் கொண்டு பாண்டிய மன்னனான்.)

‘அதேதான், இவன் காலிலும் கருமை நிறம் இருந்தது. கரிகாலன் ஆக்கிவிட்டோம்’. இருவரும் சிரித்து விட்டனர்.

ஏதென்சீஸ் கர்காலன்

தொடர்ந்து மதுரையில் இருப்பது ஆபத்து என்று காடவர் கோனாகனார் தன் வணிக நண்பர் ஒருவரின் உதவியுடன் தங்கையையும் கரிகாலனையும் யவனம் செல்லும் நாவாய் ஒன்றின் மூலம் கிரேக்க நாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான். அங்கே வணிகனாக இருக்கும் அவள் கணவனிடம் அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறிக்கொண்டான்.

கிரேக்க நாட்டில் உள்ள தமிழ் வணிகன் இல்லத்தில் அவர்கள் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அவ்வப்போது நாவாயில் வந்துபோகும் வணிகர்கள் மூலம் மறையுளான செய்தி பரிமாறிக் கொள்வர்.

கரிகாலனுக்கு நான்கரை வயது ஆனபோது ஏதென்சு நகரில் வாழ்ந்து வந்த புத்த பிக்கு ஒருவரின் கண்காணிப்பில் கல்வி பயின்று வந்தான். அவனுடைய புத்திக் கூர்மை மற்றும் சாதுர்யம் இவற்றைப் பாரட்டிய அவர் சிறுவன்தானே என்று எண்ணாமல் எல்லாக் கல்வி, கேள்வி, பன்மொழிகள், பொறியியல் அறிவு, கணிதம், அறிவியல் இவற்றைக் கற்பிக்க அவன் அவற்றில் வெகுவிரைவில் தேர்ச்சி பெற்றதோடு அவற்றை வேறு கோணங்களில் அணுகவும் மேம்படுத்தவும் அவன் கூறிய ஆலோசனைகள் பிரம்மிக்கத் தக்கவாயிருந்தன. புத்தத் துறவியிடம் சிலர் கேட்டனர், 'பெரியீர்! இத்தனை சிறிய வயதில் பல மொழிகளையும் பல்துறைப் பாடங்களையும் கற்பிக்கிறீர்களே அவனுடைய வளர்ச்சியடையாத மூளையில் இவையெல்லாம் ஏறுமா? ஏறினாலும் தங்குமா? அவற்றைத் தாங்குமா?'

'ஐயன்மீர், நம் முன்னோர்கள் பட்டறிந்து கண்ட உண்மை இது. கல்வி கற்க ஏற்ற பருவம் இந்த இளமைப்

பருவந்தான். அந்தச் சிறிய மூளைக்குள் நம்மால் இயன்ற அளவு அறிவைப் புகுத்த வேண்டும். சிறுவர்கள் குறைந்த அறிவு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றால் அது நம் குறைதான். ஒன்று, நமக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். அல்லது சிறுவர்களால் நிறைய கற்க முடியாது என்ற நமது தவறான எண்ணம்தான்.

சண்டைப் பயிற்சி, போர் முறைகள் இவற்றைக் கற்பித்தபோதும், தாக்குதல்கள் மற்றும் தற்காப்புச் சண்டைகளை விரைவாகக் கற்றுத் தேறினான். போர்க்களத்தில் நால்வகை சேனைகள் மோதும் பாங்கை சதுரங்க விளையாட்டின் மூலம் கற்பிக்க, அவனோ அது சம பலம் கொண்ட இருவர் மோதுவதாகும். ஆனால், பலம் மிக்க ஒரு சிறு கும்பலைப் பலமின்றிக் கூட்டமாக வருபவரோடு மோதும் விளையாட்டாக அவன் ஆடு-புலி ஆட்டத்தைச் சொல்லிக் கட்டமிட்டு ஆடிக் காட்டியபோது அந்தத் துறவி அவனை ஆரத்தமுவி 'வெல்லுதற்கரியவன் நீ' என்று வாழ்த்தினார். யவன நண்பர்கள் பலர் அவனிடம் எல்லாவற்றிலும் பயிற்சி பெற்றதோடு அவனைத் தங்கள் தலைவனாகவும் ஏற்றனர்.

மாமன் அனுப்பும் செய்திகளுக்கேற்பச் சிறந்த வீரர்களைப் பகுதி பகுதியாக வணிகர் என்ற பெயரில் சோழ நாட்டின் கடற்கரைப் பகுதி பூம்புகாரில் குடியேற வைத்தான். அவர்களுக்குத் தலைவனாக எஸ்கிலாஸையும் ஓரிஸ்டஸையும் நியமித்தான். இதைப்போலவே, ஹொராஸ்டெஸ் தலைமையில் முசிறியிலும் ஸொஃபாக்ளீஸ் தலைமையில் தொண்டியிலும் வணிகர் குடியிருப்புகளை அமைத்தான். சேர, சோழ பாண்டிய நாடுகளின் நிலைமையை அவ்வப்போது அவர்கள் அனுப்பும் செய்திகள் மூலம் அறிந்து கொள்வான். ஆங்காங்கே யவனக் குடியிருப்புகள் உருவாகின. அப்போதைக்கு அவர்கள் ஈடுபட்டது வாணிபத்தில் மட்டுமே.

அரபு நாடுகள்

கரிகாலனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது ஆகிவிட்டபோது எண்ணும் எழுத்தும் நல்லறிவும் வீரவிளையாட்டுகளையும் கற்பித்தபின், தாயும் தன் பங்குக்கு அவனுடைய தந்தை, பெரிய தந்தை இவர்கள் சோழப் பேரரசும் தமிழகம் முழுவதும் வென்று தண்பொழில் நாட்டின் பேரரசாக விழைந்ததையும், ஆனால் போரில் இறந்து போனதையும் கூறி அந்தப் பாண்டியர்களைப் பழி வாங்கிடவும், முன்னோர் தம்கனவை நனவாக்க வேண்டுவது அவனுடைய தலையாய கடமை என்றும் அடிக்கடி கூறிவந்தாள். தாய் கூறிய யாவும் அவன் எதிர்கால வாழ்வு எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை ஆழ் மனதில் அழுத்தமாகப் பதிந்துவிட்டது. ஆசிரியர் கூறிய மாவீரன் அலெக்ஸாண்டரின் சாதனைகளை எண்ணி எண்ணி வந்ததால் அலீதே அவனது கனவுக்கு அடிஉரமாக அமைந்துவிட்டது. அவனைப் போலவே ஏன் அவனைவிடவும் உலகப் புகழ் அடைய வேண்டும் என்று மனத்திற்குள்ளேயே சூளுரை ஏற்றான்.

அந்த இளம்வயதில் அவன் உலக அறிவைப் பட்டறிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவனுடைய ஆசிரியர் பலநாடுகளைச் சுற்றிப் பார்த்துச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகளையும் அந்நாட்டு மக்களின் இயல்புகள், நாகரிகம், பண்புகள், வாழ்க்கை முறை, ஆட்சிமுறை, போர்முறை, வீரர்களின் வாழ்க்கை போன்றவற்றை அவன் அறியவேண்டியது அவசியம் என்று அவனைப் பல நாடுகளுக்கும் அழைத்துச் சென்றார்.

முதலில் அரபு நாடுகளுக்குப் போனார்கள். பல துறைகளிலும் மாபெரும் முன்னேற்றம் அடைந்து புகழின்

உச்சியிலிருந்த டைகரிஸ் நதிக் கரையிலிருந்த ஆசிரியன் (ஈராசு) நாட்டின் தலைநகரான அசிரர் பற்றியும் அதன் பெருமைகளையும் தன் ஆசிரியர் விவரித்தபோது கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டான். கணக்கியலில் அவர்கள் ஏறத்தாழச் சிகரத்தையே எட்டியிருந்தனர். பல நாடுகளும் எண் குறியீட்டை அவரவர் சிந்தனைக்கேற்ப வரிவடிவங்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் பிற்காலத்தில் அராபியர் எண் வடிவையே உலகம் முழுவதும் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்கள் என்று அப்போது யாருக்குத் தெரியும்?

வாணிகத்தைப் பொருத்தமட்டில் உயர்தர குதிரைகளையும் ஒட்டகங்களையும் அவர்கள்தாம் விற்பனை செய்து வந்தனர். பாலைவன நாடானாலும் தேனைப்போல் அழியாத உணவு வகையில் சேர்ந்த பேரிச்சம்பழத்தை அவர்கள் உற்பத்தி செய்து பல நாடுகளுக்கும் அனுப்பிப் பொருளிட்டினர்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே அறிவாற்றலில் இணையற்ற செருசலத்தின் மாமன்னன் சாலமன் பெரும்புகழ் அடைந்ததை அகிலமே அறியும். அழகும் அறிவும் ஆற்றலும் ஒருசேர அமைவரப்பெற்ற சாலமனுக்கு இணையான ஷேபா நாட்டுப் பேரரசி பால்கிஸ் தன்னினும் சிறந்தோனாக விளங்கிய சாலமனின் புகழ் கேட்டு அவனை நேரில் கண்டு சோதிக்க விழைந்தாள். ஆழ்ந்த அறிவால் அவள் வைத்த சோதனையில் எளிதாகத் தேறி அவளை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திட்டான். அவனுடைய அறிவுக்கு அடிமையாகி அவனையே மணந்துகொண்ட கதைகளையும் கேட்டுக் கரிகாலன் தானும் மாமேதை சாலமனைப்போல் பேரறிஞனாக வேண்டுமென உறுதி ஏற்றான். பிற்காலத்தில் அப்படியே விளங்கவும் செய்தான் என்பதை வரலாறும் கூறாநிற்கின்றது.

அந்நாட்டில் பெரிய குதிரை வணிகரிடம் உதவியாளனாகப் பணி புரியும் வாய்ப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். ஆசிரியர் அவனுக்கு ஒட்டகம் குதிரை

இவைகளின் உடற்கூறுகள் இயல்புகள் நல்ல குதிரையின் அங்க அடையாளங்கள் இவற்றைத் தெளிவாகக் கூறினார். சிறிது நாட்களிலேயே நல்ல குதிரைகளை எப்படித் தேர்ந்தெடுப்பது எப்படிப் பழக்குவது என்பதையெல்லாம் கற்றுத் தேறினான்.

கிரேக்க மாவீரன் அலெக்ஸாண்டர் சிறுவயதாக இருந்தபோதே குதிரையின் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு அடங்காத முரட்டுக் குதிரையை அதைத் துன்புறுத்தாமல் எப்படிப் பழக்கினான் என்ற கதைகளைக் கேட்டுத் தானும் அலெக்ஸாண்டர்போல் பல்லாற்றானும் புகழ் எய்த வேண்டும் என்ற ஆவலை ஆழமாக வளர்த்துக் கொள்ளலானான். மனிதன் குதிரை இவர்கள் பழகும் முறை உரையாடும் முறை நெருக்கமாக அன்பு காட்டுதல் இவைகளில் மிக்க ஆர்வம் காட்டி ஆழ்ந்தறிந்தான். சீழ்க்கையின் மூலம் புரவியை எப்படி அருகில் வரும்படி அழைப்பது, எப்படி மறைந்து ஒதுங்கச் செய்வது என்பதையும், வெறுங்கையால் தொட்டும் தட்டியும் தடவியும் தான் கூறுவதை அந்தப் புரவிகள் உணருமாறு பழக்கினான். இதனாலெல்லாம் அக்குதிரைகள் அவனிடம் குழந்தைகளைப் போலவும் நண்பர்களைப் போலவும் பழகுவதைக் கண்ட ஆசிரியரும் முரட்டுத்தனத்தாலேயே புரவிகளை அடக்கி ஆண்டுவந்த அராபிய வணிகர்களும் பெரிதும் வியந்து போய்விட்டனர்.

அங்குக் குதிரை வாங்க வருவோரிடம் குதிரைகளின் இயல்புகள், குணங்கள், அதன் பழக்கங்கள் பற்றியும் விளக்கமாகவும் பெருமையாகவும் ஏதோ நற்குண மனிதரை வர்ணிப்பதுபோல் கூறி அதிகமான விலைக்கு விற்று வணிகனுக்குப் பெரும்பொருள் ஈட்டித் தந்தான். சிறுவனாயிருந்தாலும் விலங்குகளின் பால் அவன் காட்டிய அன்பையும் பரிவையும் கண்டு மெச்சி அவனைத் தனக்கு உதவியாளனாக அப்பெரு வணிகன் வைத்துக் கொண்டான். அரபு நாட்டின் பல பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்து அவர்களின் அரசியல், கல்வி, கலை, செயலாக்கம் முதலானவற்றையும் அறிந்து கொண்டான்.

இவ்வாறாக ஆறு திங்கள்கள் ஆனபின் தன் ஆசிரியரின் கட்டளைப்படி மீண்டும் ஏதென்சுக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தனர். அந்தக் குதிரை வணிகன் அவன் மூலம் நெரும்பொருள் ஈட்டிய நன்றியைக் காட்டக் கரிகாலனுக்குப் பெரும்பொருளும் விலையுயர்ந்த பரிசில்களும் அளிக்க முன்வந்தான். ஆனால் கரிகாலனோ தனக்கும் ஆசிரியருக்குமாக இரண்டு புரவிகள் தந்தால் போதும் என்று கூறிவிட்டுப் 'பிற்காலத்தில் நானோ அன்றி என் சார்பாக வேறு யாரும் வந்து கேட்டால் நல்ல குதிரைகளைத் தந்து உதவ வேண்டும்' என்ற வேண்டுகோளையும் முன்வைத்தான்.

'கரிகாலா! நீ ஏதோ குறிக்கோளோடுதான் இந்த உதவியை நாடுகிறாய் என்று உணர்கின்றேன். உனக்கென்றால் அந்த நேரத்தில் என்னிடமுள்ள அத்தனை குதிரைகளும் உன்னதே. இது உறுதி' எனக் கூறியவனைக் கரிகாலன் ஆரத்தமுவி விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

திரும்பவும் ஏதென்சுக்கு வந்து தாயிடம் மாமனிடமிருந்து ஏதும் செய்திகள் வந்தனவா என்று கேட்டறிந்தான். முக்கிய செய்திகள் ஏதுமில்லாவிட்டாலும் பாண்டியர் ஆட்சி மிக வலுவாகத்தான் இருந்து வந்தது. எனவே தாய்நாடு திரும்பும் திட்டத்தை ஒத்திப் போட்டான். கரிகாலன் இந்த முறை தன் ஆசிரியரோடு ரோம்புரிக்குப் புறப்பட்டான்.

ரோமபுரியில் கர்காலன்

ரோமபுரியில் மன்னராட்சியின்றி மக்களாட்சி நடைபெற்றதை அறிந்து தன் தாய் சோழநாட்டினைப் பற்றிச் சொன்னதை நினைவு கூர்ந்தான். 'ஆம், சோழநாடு சிறு சிறு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தங்களுக்குள் ஒரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனைப் பேரரசனாக்கி அவன் தலைமையில் இயங்கினர்'. பதவிக்காக ரோம் நாட்டு ஆட்சியாளர்களும் போட்டியிடத்தான் செய்தனர். பதவி என்றாலே போட்டி இல்லாமல் போகுமா? சக்தியுள்ளவனே நெடுங்காலம் ஆட்சியில் நீடிக்க முடிந்தது. இவ்வளவு தொலைவில் இருக்கும் இரு வேறு நாடுகளில் எப்படி இந்த ஒற்றுமை இயல்பாய் அமைந்தது?

ரோமபுரியில் பேரரசன் அகஸ்டஸின் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஜூலியஸ் சீசர், ஆண்டனி இவர்களுக்குப் பிறகும் கிரேக்கம் எகிப்து போன்ற நாடுகள் ரோம் நாட்டின் ஆதிக்கத்தலேயே இருந்து வந்தன.

அங்குத் தங்கியிருந்த காலத்தில்தான் அவன் வளர்ச்சி தொடங்கியது. 14 வயதிலும் மீசை அரும்பாத 18 வயது இளைஞனின் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தான். நல்ல திடமான உடல்கட்டுடன் இருந்தாலும் பால்வடியும் முகம் முற்றிலும் மாறிவிடவில்லை. ரோம் நகரில் அடிக்கடி நடக்கும் வீரப்போட்டிகள் அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவர்களின் வீரம் பெரும்பாலும் முரட்டுத்தனமே விஞ்சியிருப்பதை வெளிப்படுத்தியது. நுணுக்கமான எளிதில் வெல்லக்கூடிய சண்டை முறைகளை அவர்கள் கற்கவில்லைபோலும். அவனே போர்ப் பயிற்சி ஆசிரியனாகி யவன இளைஞர்களின் மதிப்புக்கு உரியவனானான். அவனுடைய மாணவர்கள் பல போட்டிகளில்

கலந்து கொண்டு பெரும்புகழ் பெற்றனர். ஆனாலும் கரிகாலன் மட்டும் பொதுமக்களிடையே அதிகம் அறிமுகமாகாமலேயே இருப்பதில் குறியாக இருந்தான்.

போட்டிகள் நடக்கும் பெருந்திடல், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அமர்ந்து பார்க்க அடுக்கான படிக்கட்டு அமர்விடம். போட்டிகள் எல்லாமே உடல் வலிமைக்கே முதலிடம் கொடுப்பதாக அமைந்திருந்தன. வாள் என்றால் கனத்து இரு கைகளாலும் ஆளவேண்டியிருக்கும். ஈட்டி என்றால் கனத்து நீண்டு உருண்டு திரண்டு இருக்கும். இவற்றைக் கொண்டு குதிரை மீதிருந்து இருவர் மோதினால் பெரும்பாலும் ஒரே மோதலில் போட்டி முடிந்துவிடும். தோற்றவன் பொதுவாக மரணமடைய வேண்டும். ஆனால் தோற்றவர் இறந்தவர்போல் கீழே விழுந்து தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வர். இப்போட்டிக்காகவே பலகாலம் பயின்று தொழில் முறையில் கலந்து கொள்வர். சில நேரங்களில் அடிமைகளையும் மோதவிட்டுக் கண்டு களிப்பர். அடிமைகள் வெல்ல நேர்ந்தால் அவர்கள் விடுதலை பெறுவர். இன்றேல்... மரணம்? ஊகம்; மீண்டும் அடிமைதான்.

அதே திடலில்தான் குற்றம் இழைப்போர் தண்டனை என்ற முறையில் அரசாங்க வீரனுடன் வாட்போரிட்டு மடிய வேண்டும். அல்லது மூன்று நாட்கள் பட்டினி போடப்பட்ட சிங்கத்தோடு மோதக் குற்றவாளியை அந்தத் திடலில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார்கள். அவன் அச்சிங்கத்தைக் கொன்றால் விடுதலை பெறலாம். ஆனால், கடும்பசியுடனும் சுடுஞ்சினத்துடனும் இருக்கும் சிங்கம் எதிரில் தன் இரையைக் கண்டால் விட்டுவிடுமா? பாய்ந்து அடித்துக் கடித்துக் குதறிக் குதறித் தின்று தன் பசியாற்றிக் கொள்ளும். பார்வையாளர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு குதித்தாடி ஆரவாரித்துக் களிப்பர்.

போட்டிகளில் கலந்து கொள்ளும் அந்நாட்டு வீரர்களோடு கரிகாலனை ஒப்பிட்டால் குன்றன்ன யானை முன் ஒரு வரிப்புலியாய்த் தான் தோற்றமளிப்பான்.

ஆனால் அவன் கற்பித்த போர்க் கலைகளுக்கு உடல் வலிமை மட்டுமின்றி நுண்மையான விரைவான அசைவுகள் காரணமாக வலிமை மிக்க பெரிய வீரன்கூட கரிகாலனிடம் பயிற்சி பெற்ற பலம் குறைந்த சாதாரண வீரனிடம் தோற்க நேரிட்டபோது பலர் வியந்தனர். இப்படிப்பட்ட நுணுக்கமான தாக்குதல் போரை அவன் எங்கு யாரிடம் எப்போது கற்றான்?

○ - ○ - ○ - ○ - ○ - ○

ஒரு முறை ஆற்றில் நீச்சல் பயிற்சி முடிந்து கரையில் வந்தபோது தற்செயலாக ஒரு காட்சியைக் கண்டான். செங்கால் நாரையொன்று பெரிய மீன் ஒன்றைத் தன் நீண்ட அலகினால் கொத்திக் கொண்டு உண்பதற்காகக் கரையேறியது. அச்சமயம் எதிர்பாராத விதமாக நரியொன்று கொக்கின்மேல் தாவி மீனைப் பறிக்க எத்தனித்தது. இந்த எதிர்பாராத தாக்குதலால் நாரையானது மீனைத் தவறவிட்டுவிட மீன் துள்ளிப்போய் ஆற்று நீரில் விழுந்து தப்பியது. தன் இரை தன்னிடமிருந்து தப்பிடக் காரணமான நரியை நாரை தன் அலகால் கோபத்துடன் கொத்திவிட்டது.

இதனால் ஆத்திரமுற்ற நரி, இந்த எளிய பறவை வலிமை வாய்ந்த தன்னைத் தாக்கியதால் அந்தக் கொக்கையே தன் உணவாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணத்திலோ என்னவோ கொக்கின்மேல் பாய்ந்தது. ஆனால் நாரையோ நரியின் தாக்குதலை எளிதில் தவிர்த்துத் தப்பியது. நரியும் விடாமல் தாக்க நாரை தன் அலகால் தட்டிவிட்டுத் தட்டிவிட்டுத் தப்பியது. சண்டை நீடித்தது. நரி வெறியுடன் தாக்கிட ஒருகூட்டத்தில் நாரை பயந்து பின்வாங்கி ஓடத் தொடங்கியது. நரியும் விடாமல் துரத்தியது.

நரியிடம் சிக்கிவிடுவோம் என்ற நிலை வந்தபோது நாரை 'சடக்'கென்று திரும்பி நரியை நேராகப் பார்த்தது. உணர்வின் தூண்டுதலால் நரியும் நின்றுவிட்டது. இரண்டும் ஒன்றையொன்று நேராகப் பார்த்துக் கொண்டன. நரி நிதானித்து வேகமெடுத்து நான்கு கால் பாய்ச்சலில் நாரையை நோக்கி ஓடியது. கொக்கு சிலிர்த்தது. தன் நீண்ட கழுத்தையும் கூரிய அலகினையும் விரைப்புடன் ஈட்டியைப்போல் நீட்டி சிறகுகளை அடித்துத் தன் ஓட்டத்திற்கு வேகம் கூட்டி நரியை நோக்கி பறந்தோடியது. பாயும்

தொலைவு வந்துவிட்டதும் நரி வேகமாக மேலே எம்பி நாரையின்மேல் பாய்ந்தது.

கண் இமைக்கவும் மறந்து இந்தப் போராட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கரிகாலன் வாயைப் பிளந்து 'ஆ' என்று கத்திவிட்டான். அப்படி என்ன அதிசயம் நிகழ்ந்துவிட்டது? ஆம், அதிசயந்தான். பாய்ந்த நரியின் கழுத்துப் பகுதியை நாரையின் அலகு குத்தித் கிழித்தது. வீறிட்டலறிய நரி கீழே விழுந்து துடிதுடித்துச் செத்து மடிந்தது. நாரை தன்னிலைக்கு வரச் சிறிது நேரம் ஆனது. அது நரியைச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்திருந்து விட்டு, ஆற்றில் இறங்கி தன் அலகை நீரில் அலசிக் கழுவிக்கொண்டது. உடலைச் சிலிர்த்து நீரில் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டது. மீண்டும் தன் இரைக்காக ஒற்றைக்கால் தவம் மேற்கொண்டது.

அன்றிரவு கரிகாலனால் தூங்க முடியவில்லை. நரி-நாரை இவற்றின் போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு அசைவும் அவன் மனக் கண்ணில் தொடர் ஒவியமாகத் திரும்பத் திரும்ப ஓடியது. நரியின் முரட்டுத் தாக்குதல், நாரையின் தற்காப்புத் தடுப்பு முறை, இறுதியாக நாரையின் விரைந்த தாக்குதல். ஆல்கா, அற்புதமான பாடம். இந்தப் போராட்டத்தைத் தன் நுண்ணறிவால் மனிதர்களின் இயல்புக்கேற்பச் சண்டையில் எவ்வாறு கடைபிடிக்கலாம் என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்து இறுதி வடிவம் கொடுத்த பின்னர்தான் அவனுக்குத் தூக்கமே வந்தது.

கரிகாலனின் ஆசிரியர் இன்னொரு சண்டை முறையையும் அவனுக்குக் கற்பித்திருந்தார். முரட்டு எதிரியின் சக்தியை அவனுக்கெதிராகத் திருப்பிவிடுவதுதான் அது. தாக்குவதற்காகக் கையையோ காலையோ தூக்கிக் குத்தவோ உதைக்கவோ நேரும்போது அது கடுமையான தாக்குதலாகத்தான் இருக்கும். அதை எதிர்கொண்டு தடுத்தால் தடுப்பவன்தான் தடுமாறிப் போவான். மாறாக, தாக்க முயலும் கையையோ, காலையோ இமைப்பொழுதில் கணித்துத் தாக்க எத்தனிக்கும் திசையிலேயே தள்ளிவிட்டால் தாக்குபவன் தடுமாறிவிடுவான். அந்த இடைப்பட்ட நேரத்தில் எதிரியைச் சிந்திக்கவிடாமல் இடைவிடாது தொடர்ந்து தாக்கிவிட்டால் பின் வெற்றி யாருக்கென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கரீகாலன் - செலீனா (ஜூலியானா)

பயிற்சி முடித்துவிட்டு அந்தத் திடலின் ஓரமாயிருந்த சிறு மேட்டில் அமர்ந்திருந்தான் கரிகாலன். அவன் கண்கள் யாரையோ தேடின. அதோ ... வந்துவிட்டாள் செலீனா. வந்தவள் அவன் அருகில் அமர்ந்தாள்.

‘என்ன, கரிகாலா! பயிற்சி எல்லாம் முடித்து விட்டாயா?’

‘உம் .. முடிந்தது செலீனா. உம் .. உன் கதையைத் தொடர்ந்து சொல். இந்த ஐந்து நாட்களில் நீ சொன்ன கதையால் நான் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டேன். அதுதான் பொறுமையிழந்து கேட்டே விட்டேன்’.

‘கரிகாலா! எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நீ பொறுமையை மட்டும் இழக்கக் கூடாது. எதிலும் ஆர்வம் காட்டலாம்; ஆனால் அவசரம் காட்டக் கூடாது. நான் சொன்ன கதை ஏறக்குறைய முடிந்து விட்டது. பொறுமையின் சிகரமான அந்த மன்னன் தனக்கு உரிமையான தலைமைப் பதவியைப் பெற எவ்வளவு காலம் காத்திருந்தான் தெரியுமா! ஏறத்தாழ இப்போதைய உன் வயது இருக்கும் வேளையில் கிடைத்திருக்க வேண்டிய பதவி அது. அவனினும் முத்த சீடர்கள் அந்தப் பதவியை மக்கள் ஆதரவைத் தம்பக்கம் சேர்த்துத் தலைவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள். வாரிசாகக் காட்டப்பட்ட இப்போதைய மன்னன் செயலிழந்தான்.

எதிர்க்க முடியாது. பொறுமை காத்தான். கீழ்ப்பதவியிலிருந்து சிறிது சிறிதாக முன்னேறி நண்பர்கள் மக்கள் இவர்களின் பேராதரவோடு 18 ஆண்டுகட்குப் பின்னர்ப் பேரரசன் ஆனான்.

கரிகாலா! நான் எளிதாகச் சொல்லிவிட்டேன்; ஆனால், அந்த அரசன் பட்டபாடுதான் அவன் உயர்வதற்கு உன்னத வழியாயிற்று’.

‘செலீனா! இந்தக் கதையை ஏன் ஆர்வத்தைக் கூட்டும் வகையில் நீ ஆர்வமாகச் சொல்லி வந்தாய். நான் கேட்காமலேயே சொன்னாய். ஏன்?’

‘ஆம். கரிகாலா, நானேதான் சொன்னேன். பயிற்சிக் கூடத்தில் நீ மற்றவர்க்கு ஆசிரியனாகக் கற்பித்த விதம்கண்டு வியந்து உன்னோடு பழகும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால், இந்தக் கதையை ஏன் சொன்னேன்? அதுமட்டும் விளங்கவில்லை. ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்று மனதில் பட்டது; சொன்னேன்’.

‘நன்றி, செலீனா. நாளை மீண்டும் சந்திப்போம்’.

‘சரி, கரிகாலா சென்று வருகிறேன்’.

அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டுச் சென்றான்.

சற்றே இருள் சூழ்ந்துவிட்ட வேளை. திடலை விட்டு வெளியே வந்து தன் புரவியின் மீது ஏறப்போனவளை, முகமூடியணிந்த நான்கு பேர் தடுத்தனர்.

‘பெண்ணே, நீ எங்களோடு வா’

‘நீங்கள் யார்?’

‘அஃது உனக்குத் தேவையற்றது’ என்று கூறியபடி இருவர் அவளை அப்படியே தூக்கி ஒரு குதிரையில் அமர்த்தி, ஒருவன் அதிலேயே ஏற, நான்கு குதிரைகளும் புறப்பட இருந்த நேரம்,

‘யாரது? யார் நீங்கள்? அவளை எதற்குத் துன்புறுத்திக் கூட்டிப் போகிறீர்கள்?’ என்று உரத்த குரலில் கேட்டான் கரிகாலன்.

அவர்கள் அவனுக்குப் பதில் ஏதும் கூறாமல் புறப்பட்டபோது, தடுக்க எத்தனித்தவனை இன்னும் நான்கு முகமுடி மனிதர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர்.

‘பையா, பேசாமல் எங்களோடு வா. வம்பு செய்தால் வீணாக உயிர் விடுவாய்’.

‘பொறுமை ... பொறுமை’ மனம் கூறிடப் பணிந்தான். அவர்கள் அவனை எங்கோ கூட்டிச் சென்றனர். ஓர் இருட்டறையில் விட்டுப் பூட்டிச் சென்று விட்டனர்.

மறுநாள் மாமன்னன் அகஸ்டஸ் முன்னிலையில் கொண்டுபோய் நிறுத்தப் பட்டான்.

அந்தப் பெண் யார்? அவளை ஏன் சிலர் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் சென்றனர்?

அவள் ரோம் நாட்டு மாமன்னன் அகஸ்டஸ் சீசரின் மகள் ஜூலியானா. கரிகாலனிடம் செலீனா என்ற பெயரில் பழகி வந்தாள். தான் உண்மையில் யார் என்று கூறவில்லை. தன்னினும் இரண்டு அகவை சிறியவனான அவன்மீது அப்படியொரு ஈர்ப்பு. அது பருவ ஈர்ப்பு அன்று. அகஸ்டஸ் அவளுக்குத் தன் தமக்கையும் ஆண்டனியின் மனைவியுமான ஜூலியானாவின் பெயரையே வைத்திருந்தான். (தமிழ்நாட்டில் இராச இராச சோழன் தன் மகளுக்கு தன் தமக்கை குந்தவையின் பெயரைச் சிறிது மாற்றிக் குந்தவி என்று பெயரிட்டது போல.)

அந்நியன் ஒருவனோடு தன் மகள் பழகுவதைக் கேட்டு அதைத் தடுக்கவே இந்தச் செயலில் தன் தனிப்படை வீரர்களை அகஸ்டஸ் ஈடுபடுத்தினான்.

மாமன்னன் அகஸ்டஸ் அவனது வயது உடற்கட்டு இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு அவனை மக்கள் முன்னிலையில் அந்தப் பெருந்திடலில் சிங்கத்திற்கிரையாக்கக் கட்டளையிட்டான். எதற்காக இந்தத் தண்டனை என்று மாமன்னனிடம் யார் கேட்க முடியும்? ஆனால் அந்தத்

தண்டனை நிறைவேற மூன்று நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. காரணம் சிங்கத்தை மூன்று நாட்களுக்குப் பட்டினி போடவேண்டுமே. மன்னனிடம் அச்செய்தி அப்போதே தெரிவிக்கப்பட்டு விட்டது. இளைய தளபதி ஒருவனிடம் கரிகாலன் ஒப்படைக்கப்பட்டான். தண்டனை நிறைவேறும்வரை குற்றவாளி அவன் பொறுப்பில்தான் இருப்பான்.

தளபதியிடம் கரிகாலன் கேட்டான், 'ஐயா, அந்தச் சிங்கத்தை நான் பார்க்கலாமா?'

'ஏன்? உன்னைக் கொல்ல வேண்டாமென்று அதனிடம் கேட்கப் போகிறாயா?' தளபதி கடகடவெனச் சிரித்தான்.

'ஆம். உண்மைதான். சில நேரங்களில் மனிதர்களைவிட விலங்குகள் மனமிரங்கக் கூடும் என நினைக்கிறேன்.' கரிகாலன் பணிவாகச் சொன்னான்.

'ஆஃகாஃகா, தம்பி, மூன்று நாட்கள் பட்டினி போடப்பட்ட சிங்கம் உன் வேண்டுகோளைக் கேட்குமா, அன்றி உன்னையே தின்ன வேண்டுமென்று கேட்குமா?'

'முயன்று பார்க்கிறேனே'.

'சரி, சரி, என்னுடன் வா'. சிறுபிள்ளைத்தனமான அவனது ஆசையை அவன் சாகுமுன் நிறைவேற்றுவதால் என்ன ஆகிவிடப் போகிறது? இது தளபதியின் சிந்தனை.

தளபதியைப் பின் தொடர்ந்தான். சில சுழற்படிகளில் மேல் ஏறி மேல் தளம் ஒன்றுக்கு வந்தார்கள். அங்கே கிணறு ஒன்று இருந்தது. பத்து முழ விட்டத்தில் பத்து முழ ஆழம் இருக்கும். கீழே ஒரு பக்கம் வெளியே போக வலிமையான எஃகுக் கம்பிகளிலான கதவொன்று இருந்தது. இந்த இரும்புக் கதவைத் திறந்தால் வெளியே திடல் இருக்கும். கதவைத் திறந்து இதன் வழியாத்தான் சிங்கத்தை வெளியே விடுவார்கள். மேல்தளத்தில் நான்கு முழ நீளத்திற்கு

உறுதியான பலகை உட்பக்கம் நீண்டிருக்கும். சாதாரண காலத்தில் இங்கிருந்துதான் சிங்கத்திற்குத் தீனியாக ஆடு, மாடு, கொழுத்த பன்றி, கொழுத்த காளைகள் போன்றவற்றின் இறைச்சிகளைப் போடுவார்கள். குற்றவாளி யாரும் கிடைத்துவிட்டால் மூன்று நாட்களுக்கு உணவு போடமாட்டார்கள். சிங்கத்திற்கே வழக்கமாகிவிட்டவொன்று இது. ஆம்; பட்டினி போடப்பட்ட மூன்றாம் நாள் மனித இறைச்சி கிடைக்கும் என்று அஃது எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும்.

பலகையின் ஓரத்திற்கு வந்து கீழே எட்டிப் பார்த்தான். சிங்கம் சாதுவாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்தது.

‘ஐயா, அது பார்ப்பதற்குச் சாதுவாகத்தானே காணப்படுகிறது?’

‘இன்றிலிருந்து அதைப் பட்டினி போடுவோம். அது மிகுந்த கோபத்தோடு கர்ச்சித்து அலைவதை அப்போது பார்ப்போம்’.

கரிகாலன் சிங்கத்தைப் போல் கர்ச்சித்துப் பார்த்தான். சிங்கமும் அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு மேலே பார்த்தது. கரிகாலன் மண்டியிட்டு அமர்ந்து அதைப் பார்த்து, ‘சிங்கமே, என்னை உனக்கு இரையாக்கப் போகிறார்கள். பரிவோடு என்னைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடு’ என்று வணங்கினான்.

தளபதி சிரித்துக் கொண்டே, ‘வா, வா, போகலாம்’ என்றான்.

‘ஐயா, இந்த மூன்று நாட்களும் இங்கு வந்து தொடர்ந்து இதனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேனே’.

‘பைத்தியக்காரத்தனம்’.

‘கனிவோடு அனுமதி தாருங்கள். முயன்று பார்க்கிறேன். நாளையும் நாளைய மறுநாளாந்தாமே,

இங்குப் பார்த்துப் பழகிவிட்டால் அது இரங்கி விட்டாலும் விட்டுவிடும்’.

‘சாகப் போகிறவன் நீ ஏதேதோ உலறுகிறாய், ஆகட்டும் நீ விரும்பியவாரே வரலாம்’.

‘இந்த மூன்று நாட்களுக்குள் நான் இந்த ஆழ்கிணற்றில் வீழ்ந்து சிங்கத்திற்குப் பலியாகிவிட்டால்?’

‘இல்லை, இல்லை, அது போன்று நடக்கக் கூடாது. முட்டாள்தனமாக அது போல் எதுவும் செய்து வைக்கப் போகிறாய்.. மாமன்னர் குறித்த நாளில் மக்கள் முன்னிலையில்தான் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அதை மாற்ற முடியாது. ஏதேது நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் இப்போதே விழுந்து தொலைத்துவிட்டால்.. .. இனி உன்னை இங்கு அழைத்து வரமாட்டேன்’.

‘ஐயா, அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டேன். சிங்கத்திடம் மட்டுந்தான் வேண்டிக் கொள்வேன். இன்னும் இரண்டு நாட்கள் மட்டுந்தானே. மறுக்காதீர்கள்’.

‘சரி, சரி, இரண்டு நாட்கள் உன்னைக் காப்பாற்றி ஒப்படைத்துவிட்டால் என் வேலை முடிந்துவிடும்’.

அடுத்த இரண்டு நாட்களிலும் இதே நிகழ்ச்சிதான் தொடர்ந்தது. மூன்றாம் நாள் சிங்கம் பயங்கரமாகக் கர்ச்சித்து அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கரிகாலன் குனிந்து அதைப் பார்த்து கர்ச்சித்தபோது அது பாய்ந்து முன்காலால் தரையில் அடித்தது.

‘தம்பி! பார்த்தாயா.. அதன் சீற்றத்தை? அதற்கு கடும்பசி!’

கரிகாலன் மண்டியிட்டு குனிந்து, ‘விலங்குகளுக்கு எல்லாம் அரசனே, கருணை கூர்ந்து என்னைக் காப்பாற்று’ என்று கூறியபடி பலகையின் விளிம்புக்குச் சென்று கர்ச்சித்தான். மீண்டும் வேண்டினான். எச்சரிக்கை உணர்வின்

காரணமாகத் தளபதி கரிகாலனருகே சென்று அவன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கினான். எழுவதற்காகக் கரிகாலன் மெல்ல அசைந்தான். ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த தளபதியின் கால்களைத் தன் தலையால் சிறிதளவே இடித்தான்- தளபதி தடுமாறி 'ஆ' என்றலறியபடி ஆழ்கிணற்றுக்குள் வீழ்ந்தான். பாய்ந்து வந்தது சிங்கம்...

'தளபதியாரே, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!'

○ - ○ - ○ - ○ - ○ - ○

தனியனாகத் திரும்பியவனிடம் சிறைக் காவலர்கள் கேட்டார்கள்,

'தளபதி எங்கே?'

'இன்று இறுதிநாள் அல்லவா? நீயே போய்க் கொள். நாளை சிறைக்காவலர்கள் உன்னைத் திடலுக்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள். இத்தோடு என் பணி முடிந்தது' என்று என்னை அனுப்பிவிட்டார்.

'ஓஃகோ, சரி, உள்ளே போ' என்று சிறைக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டனர்.

○ - ○ - ○ - ○ - ○ - ○

மறுநாள் ...

அரங்கம் நிரம்பி வழிந்தது. ஒரு வேற்று நாட்டுச் சிறுவன் சிங்கத்திற்கு இரையாகப் போகிறான். இரக்க உணர்ச்சி இதயத்தில் இருந்தாலும் பார்த்துப் பார்த்துப் பழகி இயல்பாகிவிட்ட காரணத்தால் இதையும் காண கூட்டம் குழுமியிருந்தது.

மாமன்னன் அகஸ்டஸ் வந்து தன் இருக்கையில் அமர்ந்தான். அருகிலிருந்த வீரனிடம் சைகை காட்டினான். இரண்டு வீரர்கள் கரிகாலனை அழைத்து வந்தார்கள். கைவிலங்கோ சங்கிலிக் கட்டோ எதுவும் இல்லை.

பார்வையாலே ஏன் என்ற மன்னனுக்கு, 'மன்னரே, அச்சிறுவன் தன்னை எதனாலும் பிணிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான்' என்று பதிலளித்தனர். கரிகாலனும் ஆமோதிப்பாகத் தலை அசைத்தான். மன்னன் வியந்தான்.

'சிறுவனே! நீ சாவைக் கண்டு அஞ்சவில்லையா? அல்லது அதனோடு போரிட்டு அதை வெல்லப் போகிறாயா?' மன்னன் இதழ்களில் கேலியான சிரிப்பு.

கரிகாலன் மௌனமாகவே இருந்தான். முகத்தில் எந்த உணர்வும் தென்படவில்லை. அச்சமா? மனோதிடமா?

அரசன் அடுத்த சைகையைக் காட்ட, கரிகாலனைத் தனியே திடலில் விட்டுவிட்டுக் காவலர்கள் திடலை விட்டு வெளியேறினார்கள். மீண்டும் மன்னன் சிங்கம் இருந்த கதவுப் பக்கம் கையைக் காட்ட, எஃகுக் கதவு மெள்ள மெள்ளத் திறக்கப்பட்டது.

சிறிவரும் சிங்கத்தின் ஆர்ப்பாட்டமான வருகையை மக்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். கதவு பாதி திறந்தும் திறக்காத நிலையிலேயே ஓடிவரும் சிங்கத்தைக் கதவு முற்றிலும் திறந்து சிறிது நேரம் ஆகிவிட்ட பின்பும் காணவில்லை. ஆச்சரியமாகப் பார்த்தவர்கள் பொறுமை இழந்தனர். யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை, என்ன செய்யவேண்டுமென்றும் விளங்கவில்லை.

கரிகாலன் மன்னன் இருக்கும் பக்கம் போய், 'மாமன்னரே, தங்கள் ஆணையை ஒரு சிங்கம் மீறலாமா? தண்டனை நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஆகவே நானே போய்ச் சிங்கத்தை உசுப்பி வெளியே வரச் செய்கிறேன்' என்றான்.

'உன்னைக் கொல்லப்போகும் சிங்கத்தை நீயே பார்க்கப் போகிறாயா? ஆச்சரியம். சரி, செய் பார்க்கலாம்'.

கரிகாலன் கதவு வழியே உள்ளே சென்றான். நேரம் சென்றது. உள்ளே என்ன நடக்கிறது? யார் போய்ப்

பார்ப்பது? சிங்கம் உள்ளேயே அவனை அடித்துக் கொண்டு தின்றுவிட்டதா? இதுபோல் முன்பு எப்போதும் நேர்ந்ததில்லையே, மக்கள் வியந்தனர்.

இறுதியாக . . .

கரிகாலனும் சிங்கமும் வெளியே வந்தார்கள். எப்படி? ஓடிப்பிடித்து விளையாடியபடியும்-கட்டிப் பிடித்து உருண்டுகொண்டும்-முத்தமிட்டபடியும்-இவன் அதை அடிக்கவும்-அது இவனை அடிக்கவும்-இஃது என்ன கனவா? மன்னனும் மக்களும் ஒரே நேரத்தில் எப்படி ஒரே மாதிரி கனவைக் காண முடியும்? அன்றி, நடப்பது நாடகமா? உண்மை நிகழ்ச்சியா? மன்னனின் எதிரில் வந்து இருவரும் முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சியதைக் கண்டான் மன்னன். இந்த நிகழ்ச்சி எத்தனை நேரந்தான் நீடிக்கும்?

மன்னன் பொறுமையிழந்தான். 'நிகழ்ச்சி முடிந்தது. சிறுவா, நீ உயிர் பிழைக்கிறாய். விடுதலையாகிறாய். போய் வா, என் வாழ்த்துக்கள். உம்.. போகுமுன் என்னைத் தனிமையில் வந்து பார்' என்று கூறியபடி அரங்கைவிட்டு வெளியேறினான்.

அகஸ்டஸ்-கர்காலன்

தலை கவிழ்ந்தும் கவிழாமலும் முகபாவம் எதுவும் தோன்றாதவாறு மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான் கரிகாலன். எதிரே ஆசனத்தில் அகஸ்டஸ். அவனே பேசினான்.

‘உம், சொல்’.

‘மாமன்னரே! தாங்கள்தான் என்னை இங்கு வரச்சொல்லி ஆணையிட்டு இருக்கிறீர்கள். என் தண்டனையை வேறு நாளுக்கு மாற்றி இருக்கிறீர்களா?’

‘உம். உன்னைப் பார்த்து அறியாச் சிறுவன் என்று நினைத்தேன். உன் கேள்வியில் கேலி தொனிக்கிறதா, அறியாமை தெரிகிறதா அன்றி அச்சம் தொனிக்கிறதா என்றே தெரியவில்லை. ஒரு முறை தண்டனை அளிக்கப்பட்டு அது நிறைவேற்ற முடியாமல் போனால் அதை மீண்டும் தொடரமாட்டோம். இப்போது நீ புதுமனிதன், ஊகும் சிறுவன். எப்படி இது நிகழ்ந்தது? சொல். சிங்கத்திடம் அஞ்சாமல் கொஞ்சி விளையாடினாயே அஃது எப்படி? எப்படி? சொல்’.

‘மாமன்னரே, பசியோடிருக்கும் சிங்கம்தான் இரையைத் தேடும். இந்தச் சிங்கம் வயிறாரத் தின்றுவிட்டிருந்தது. அதனால் அஃது என்னை ஒரு விளையாட்டுப் பொம்மைபோல எண்ணி விளையாடியது’.

‘ஆனால் அதன் பசி எவ்வாறு தீர்ந்தது?’

‘மாமன்னரே, அந்தச் செய்தி தங்களுக்கு விரைவிலேயே தெரியவரும். இருப்பினும் நானே

சொல்லிவிடுகிறேன். தாங்கள் அனுமதித்தபடி தினமும் தளபதியார் என்னைச் சிங்கம் இருந்த ஆழ்கிணற்றுக்கு அழைத்துப் போவார்... (நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறிவிட்டு) நேற்று மாலை போனபோது தளபதியார் தவறிக் கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டார். சிங்கத்தையும் வெல்லும் வீர சிங்கம்தான் நம் தளபதியார், ஆயினும் அதனை எதிர்க்க அவர் அணியமாய் இல்லை என்பதுதான் வருந்தத் தக்கது. சிங்கத்தின் பசி தீர்ந்துவிட்டது. அதற்கு விளையாடி மகிழ வேண்டும்போல் இருந்த நேரத்தில்தான் நான் போய்ச் சேர்ந்தேன். இதுதான் நடந்தது’.

அதிர்ந்துபோன அகஸ்டஸின் முகத்தில் சிறிது சிறிதாய்ப் புன்னகை அரும்பி மலர்ந்து விரிந்தது. ‘சிறுவா, தளபதி-தவறி-சிங்கத்தின் வாயில் விழுந்துவிட்டான்; அப்படித்தானே?’

‘ஆம். மாமன்னா’ மாமன்னன் புரிந்து கொண்டானென்று அவனும் புரிந்து கொண்டான். புன்னகைத்தான். இருவருமே புரிந்து கொண்டனர்.

‘உன்னைப் போன்ற அறிவு கூர்மையுடன் நிலைமையை எதிர்கொள்ளும் வீர இளைஞர்கள் என்னிடம் இருந்தால்.. என்ன செய்வது? நீ ஜூலியஸ் சீசரைப்போல் பெரும்புகழ் பெறுவாய், உலகத்தை வெல்வாய். ஆனால் நீ ரோம் நாட்டை விட்டுப் போய்விடு. நீ நீடுவாழ என் உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள். போய்வா’.

o - o - o - o - o

கரிகாலன் நாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டான் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பின்பு எந்த ஒரு நெருக்கடியும் கொடுக்காமல் ஜூலியானாவை விடுவித்து விட்டார்கள். யாரும் பின் தொடர்ந்து வரக்கூடும் என்று உணர்ந்தாலும் அதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அவள் நேராகக் கரிகாலன் இருக்குமிடம் சென்றாள். ஆனால், கரிகாலனின் நண்பர்கள் அவன் நாட்டைவிட்டுப் போய்விட்டான் என்று முழுக்கதையையும் அவளிடம் கூறினார்கள். அவளும் நேரே சென்று தன் தந்தையைக் கண்டாள்.

‘வந்தாயா, மகளே’ என ஆர்வமுடன் வரவேற்றான்.

‘போதும் தந்தையே போதும். யாவற்றையும் நான் அறிவேன். யாரும் அறியாமல் அந்தக் கரிகாலனோடு நான் பழகியது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் ஒரு வேற்று நாட்டவன், ஆதரவற்ற சிறுவன். அதுதானே காரணம்?’

‘அருமை மகளே, நீ அவனைக் காதலிக்கிறாயா?’

‘அப்படிச் செய்தால் அதுகூட தவறானதாகாது. ஆனால் உண்மை முற்றிலுமாக வேறானது. ஆம். தந்தையே, தங்கள் முகத்தில் மிளிரும் ஒளி, கண்களில் காணும் பேரார்வம், மேனியில் காணும் வீரத்துடிப்பு-மன்னிக்க வேண்டும் தந்தையே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தங்களிடம் உள்ளதைக் காட்டிலும் மேலான கூர்ந்த அறிவு இவை அவனைத்தையும் கரிகாலனிடம் இருப்பதை நொடிப் பொழுதில் கண்டுகொண்டேன். இயல்பாகவே அவன்பால் ஈர்க்கப்பட்டேன். அவன்பால் பெருமதிப்பு தானாக என்னுள் எழுந்து நிறைந்தது. தங்களின் கொலை தண்டனையிலிருந்து தப்பியதே அவன் அறிவுக் கூர்மைக்குச் சான்று என்பதை உணரவில்லையா? தந்தையே, அவன் சாகப் பிறந்தவன் அன்று. அவனை யாரும் கொல்லவும் முடியாது. அவன் வாழப் பிறந்தவன்-புவி ஆளப்பிறந்தவன். ஏதோ ஒரு பெரிய மர்மம் அவனிடம் உள்ளதாக உணர்கிறேன்.

‘செலீனா என்ற மாற்றுப் பெயரில் அவனிடம் பழகினேன். ஏதோ ஒரு உந்துதலினால் நேரம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அவனைச் சந்தித்துத் தங்கள் வாழ்வின் வெற்றிப் பயணத்தை அவனுக்குக் கூறிவந்தேன். உங்கள் வெற்றிக் கதையை அவனிடம் கூறினேன். ஆனால் ஏன் கூறினேன் என்று இன்னும் எனக்குப் புரியவில்லை. ஏதோ உந்துதல்-காதலன்று. ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் அவனிடம் கூறியது முதலில் அவனுக்கு அளவற்ற பொறுமை வேண்டும். அடுத்து மக்களின் பேராதரவைப் பெறவேண்டும். இவ்வளவு பொறுமையும் ஆதரவும்

பெற்றிருந்தாலும் எம் தந்தை மாவேந்தராக முடி சூடப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஆயின என்றால் அவன் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் எவ்வளவு எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினேன். அவன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத வாழ்க்கைத் துறையே இல்லையெனலாம். அதனால் இயல்பாகவே அவன் பொறுமையின் வடிவமாகவே காட்சியளித்தான். சிறந்த பணியாளனே சிறந்த தலைவன் ஆகமுடியும். அவன் ஒரு சிறந்த பணியாளன். வருங்காலத்தில் சிறந்த தலைவனாக வருவான். எப்படியோ அவன் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டான். அவனைப் பிடித்து வைக்கவும் முடியாது-பிடித்து வைக்கவும் கூடாது'.

தான் கரிகாலனை வாழ்த்திய அதே சொற்கள்-வெகுஇயல்பாக தன் மகளின் வாயிலிருந்து வந்ததைக் கேட்டு வியந்தான்.

அகஸ்டஸின் கதைதான் என்ன ?

ஜூலியஸ் சீசரால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட அரசியல் பிறங்கடையாளன் அகஸ்டஸ். ஆனால், அந்தோனீ கிளியோபாட்ரா இவர்களால் ஒதுக்கப்பட்டவன். பின்னர்ச் சிறிது சிறிதாகப் படை பெருக்கி மக்கள் ஆதரவைத் திரட்டி ரோமாபுரி ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். அதன் பிறகு தெனிஹூவின் தென் கடற்கரை நாடுகளான மாயேரியா, பன்னோனியா, நோரிக்கம் மற்றும் ரேஷியாவையும் ஆல்ஃப்சின் கேதட்டியாவையும் மரீட்டினாவையும் வட ஆப்பிரிக்க நாடுகளையும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளையும் மத்திய கிழக்கு (அரபு) நாடுகளையும் வென்று ஜூலியஸ் சீசரினும் வல்லமை பெற்று முதல் மாவேந்தன் ஆனான். மேலும் மக்களின் அன்பிற்கும் ஆளானான். வரலாற்று நாயகனாகிவிட்ட அகஸ்டஸை ரோமாபுரி மக்கள் தெய்வமாகக் கொண்டாடி அவனுக்கு கோயிலும்

நிறுவியதே அதற்குச் சான்று. அஃதன்றி, அகஸ்டஸ் தன் முன்னோன் ஜூலியஸ் சீசரின் பெயரில் ஒரு திங்களுக்குப் பெயரிட்டு ஜூலி என்று பெயரை வைத்துப் பெருமைப்படுத்தினான். அதே போல ரோமபுரி மக்கள் சீசரின் பெயரில் அமைந்த திங்களுக்கு அடுத்த திங்களுக்கு அகஸ்டஸ் என்றே பெயர் சூட்டிப் பெருமைப்படுத்தினர்.

பின்னாளில் கரிகாலனும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் முசிறியிலும் அவனுக்குக் கோவில் கட்டிப் பெருமைப்படுத்தினான்.

கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுத்

மதுரை மாநகர் பாண்டியர் அரண்மனையின் அத்தாணி மண்டபம். தென்னவன் முடத்திருமாறன் என்ற பொற்கை பாண்டியனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் கருங்கைவழுதி முடிசூழிக் கொள்ளப் போகிறான். பிறங்கடை உரிமை மூலம் அரசு பதவியை முன்பே பெற்றுவிட்டாலும் மரபுப்படி முடிசூட்டு விழா அன்றுதான் நடக்கவிருக்கிறது. நகரெங்கும் விழாக்கோலம். விழா மண்டபத்தில் தென், வடபுல மன்னர்கள் அவரவர் இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். ரோமாபுரியிலிருந்தும் கிரேக்கத்திலிருந்தும் எகிப்திலிருந்தும், அரபு நாட்டிலிருந்தும் சீனாவிலிருந்தும் தூதுவர்கள் அரசு முறை அழைப்பின் பேரில் வந்து அவர்கட்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். ஈழம் சாவகம் மற்றும் கீழ்க்கடல் நாட்டு மன்னர்களும் அவையை அலங்கரித்தனர். திருமாறனின் மற்ற தேவியரின் மகள்கள் வேண்மாடத்திலும் மகன்கள் பாண்டிய நாட்டுத் தூண்கள் என, அமைச்சர்களாய், தளபதிகளாய் அவரவர் இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். ஞாலமாதேவியாம் அங்கயற்கண்ணியின் புதல்வர்கள் மும்பா நகர்த் தலைவன் கரிமுக வழுதியும் வேங்கடத் தலைவன் வெற்றிவேற் செழியனும் சிறப்பிடம் பெற்று மன்னனருகே அமர்ந்திருந்தனர். பாண்டிய நாட்டின் குறுநில மன்னர்களும் வேளிர்க்குடி அரசர்களும் சான்றோர்களும், புலவர்களும், பொது மக்களும் பெருந்திரளாகக் கூடியதால் அவை நிறைந்திருந்தது.

வேணாட்டுக் கொற்றவன் மாவேள் எவ்வியின் கரங்களால் கருங்கைவழுதி முடிசூட்டப்பட்டான். வாழ்த்தொலி விண்ணை முட்டியது. பாண்டியரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட அரசர்கள் கொண்டு வந்து குவித்த பரிசுப் பொருட்களால் மண்டபம் முற்றும் நிறைந்தது.

புலவர்கள் மாமன்னரை வாழ்த்திப் பாடினர். முடத்திருமாறனின் அன்புக்குரியவரான புலவர் காடவர்கோனாசானார் கருங்கை வழுவியைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற

பெருங்கை யானை யிரும்பிடர்த் தலையிருந்து
மருந்தில் கூற்றத்து இருந்தொழில் சாயாக்
கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதி

முன்ன முகத்தி னுணர்ந்தவர்

இன்மை தீர்த்தல் வன்மையானே (புறம்-3, 26 வரிகள்)

அவையோர் ஆதரித்து அப்பாடலை ஏற்றனர்.

பாண்டியன் கருங்கை வழுவியை அனைவருடைய வாழ்த்துக்களையும் ஏற்று மக்களைப் பார்த்து, 'அவையை அலங்கரிக்கும் சான்றோர்கள் அனைவருக்கும் எம் நன்றி. வாழ்த்துப் பாடிய புலவர்க்கும் எம் நன்றி. சிறப்பாக எம்மை கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுவியை என அழைத்துப் போற்றிய எம் தந்தையின் நண்பரும் நம் அரசவைப் புலவருமான காடவர்கோனாசானார்க்கு என் வணக்கங்கள். இந்த மகிழ்ச்சியான வேளையில் எம் ஆசிரியரை யாமும் சிறப்பிக்கக் கருதுகிறோம். ஆம். அவருடைய பெயர் காடவர்கோனாசானார் என்பதனினும் அவர் இப்போது பாடிய பாடலில் சிறந்து மிளிரும் இருப்பிடர்த்தலை எனும் அடைமொழியை ஏற்று இனி அவரை இரும்பிடர்த் தலையார் என்று சிறப்பிக்கிறோம். இரும்பிடர்த் தலையார் என்று வாழ்த்திட, மக்களும் 'இரும்பிடர்த் தலையார் வாழ்க' என ஒரே குரலில் வாழ்த்தினர்.

பேரரசுகள் உருவாவதும் பின்னர் அவை சிதைந்து போவதும் வரலாற்றில் யாண்டும் காணக்கிடைக்கும்

நிகழ்வுகளே. பேரரசின் தலைமை மாறும்போது அந்த அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த நாடுகள் பிரிந்து தன்னாட்சி பெற முயல்வதும் இயல்பே. அதே போன்று ஒரு பேரரசன் இருக்கும்போதே அவன் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து பிரிந்து போக முயல்வதும் நடக்கத்தான் செய்தது. மேற்கண்ட முயற்சிகளில் வெற்றிபெறுவதும் உண்டு. அப்படி முயல்பவர்களைப் பேரரசு அடக்கி ஒடுக்கிவிடுவதும் உண்டு. பேரரசு அங்கயற்கண்ணி உருவாக்கிய அரசினைத் தொடர்ந்து தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தான் முடத்திருமாறன். ஆனால் பிரிய எண்ணிய இளஞ்சேட்சென்னி தன் தொடக்க முயற்சியிலேயே தோற்றுப்போய் மாண்டே போனான்.

கருங்கைவழுதி அரசரிமை பெற்றபோது விந்தியத்தின் வடபால் இருந்த நாடுகள் ஒவ்வொன்றாகப் பிரிந்து போனபோது அவனால் தடுத்திட முடியவில்லை. எனினும், விந்தியத்தின் தெற்கே இருந்த தண்பொழில் நாட்டைப் பிரிந்து போகாமல் காத்துக் கொண்டான். அதனையும் உடைத்திடச் சோழர் சிலர் முயல்வதாக ஒற்றர் மூலம் அறிந்து அதை முளையிலேயே அழிக்க எண்ணி அதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கினான். முடத்திருமாறனுக்குப் பிறகும் இரும்பிடர்த் தலையார் கருங்கைவழுதியின் நம்பிக்கைக்கு உரிய புலவராகவே இருந்தார். அவனைப் புகழ்ந்து சில பாடல்களையும் பாடி இருந்தார். அந்தப் பாடலின் அடிகளால் கவரப்பட்டு அவரை இரும்பிடர்த் தலையார் என்றே போற்றினர்.

ஒரு மறையுளான புலனத்தைப் பன்னெடுங்காலம் காப்பாற்றி வந்த இரும்பிடர்த் தலையார், பாடல் வடிவில் கரிகாலனுக்கு அனுப்பிய செய்தி ஓர் ஒற்றன் கையில் கிடைக்க நேரிட்டது.

தன் அரசை உடைக்க எண்ணும் மூல முதல்வர் இரும்பிடர்த் தலையார்தான் என்பதைத் தன் ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தபோது மிகவும் அதிர்ந்து போனான். தன்

தந்தையையும் தன்னையும் எத்தனை காலங்களாக ஏமாற்றி இருக்கிறார்? வாளாவிருந்திருப்பாரா? நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு நெஞ்சம் கனன்றது. விளைவு-இரும்பிடர்த் தலையாரைச் சிறை செய்ய ஆணையிட்டான். நிலைமையை முன்கூட்டியே அறிந்து கொண்ட அவர் தலைமறைவாகிவிட்டார். இத்தனை காலம் எதிரியின் எதிரிலேயே வாழ்ந்தவருக்கு வேற்றுருவில் வேறிடத்தில் வாழத் தெரியாதா என்ன?

கரிகாலனைப் பிடிக்க ரோம் நாட்டு மன்னனுக்குத் தூது அனுப்பினான். இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் கரிகாலன் தன் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்ப எண்ணினான்.

மீண்டும் ஏடுதள்ளு

வீரப்பெருமக்களின் சாகசங்களையும் பேரறிஞர்களின் அறிவு நுட்பத்தையும் சாலமன் போன்றோர் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொன்ன திறமையையும் கரிகாலன் கூர்ந்து அறிந்து வியந்தான்.

அந்த அறிவுக் கூர்மையைச் சோதிக்கும் நிகழ்ச்சி விரைவிலேயே அவனைத் தேடி வந்தது. அதுதான் அவன் எதிர்பாராத அந்த வம்பு.

யவன அதிகாரி ஒருவன் தன்னிடம் வேலை செய்த யவன வீரனிடம் கொடுமாசு நடந்ததை இவன் தட்டிக் கேட்க, தொடர்ந்து கைகலப்புமாகிவிட, சிறுவன்தானே எண்ணெண்ணி மோதியபோது கரிகாலனிடம் செம்மையாக உதை வாங்கி அவமானத்திற்குள்ளானான். வழக்கு மன்னன் முன் வந்தது. வழங்கப்பட்ட தண்டனை-சிரச்சேதம். 'இங்கு உயிர் விடவா உன் மாமன் நம்மை இங்கு அனுப்பினார்?' தாய் வேண்டி கதறினாள். பின்பு மன்னனிடம் சென்று முறையிட்டாள். பலன் ஏதுமில்லை.

வேற்று நாட்டவன் ஒருவனுக்கு மரண தண்டனை என்பதாலும் தாயின் முறையீட்டை ஏற்காததாலும் தண்டனை நிறைவேற்றப்படும் இடத்திற்கு மக்கள் நிறையவே கூடிவிட்டனர். தண்டனையை நிறைவேற்ற மன்னனே அங்கு வந்துவிட்டான். எல்லோரும் காணும் வகையில் மூன்று அடி உயரத்திற்கு மணல்மேடு கட்டி அதன்மேல் அவனை மண்டியிட்டு உட்கார வைத்தனர். கூரிய வாளுடன் சிரத்தைச் சீவ ஆணையை எதிர்பார்த்துக் கிரேக்க வீரன் ஒருவன் காத்திருந்தான்.

மன்னனே பேசினான் : சிறுவனே, உன்னுடைய அறிவையும் ஆற்றலையும் நாம் கேள்விப்பட்டோம்.

இந்தச் சிறுவயதில் இவ்வளவு திறமை ஒரு சிலருக்கே வாய்க்கும். ஆயினும் வெளிநாட்டினன் நீ, எம் குடிமக்கள் விவகாரத்தில் தலையிட்டது மட்டுமின்றித் தண்டனையும் கொடுக்கத் துணிந்தது பெருந்தவறு. இங்குள்ள இளைஞர்கள் உன்மீது வைத்திருக்கும் அன்பையும் பாசத்தையும் பார்த்து வியந்தேன். என்ன செய்வது? இங்கு எமது ஆட்சியில் சட்டம் நீதி இவற்றை யாரும் மீறிடக் கூடாது. இதுவே எல்லோர்க்கும் ஓர் எச்சரிக்கையாக அமையட்டும். சரி, சாகுமுன் உனக்கு என்ன வேண்டும்.

கரிகாலன் பயந்து நடுங்கி மிடறு விழுங்கியபடி குடிக்க நீர் வேண்டுமெனச் சைகை காட்டினான். நீர் கொண்டு வரப்பட்டது. சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட கையில் தண்ணீர்க் குவளையை நடுக்கத்துடன் வாங்கினவன் குனிந்து குடிக்கத் தயங்கினான்.

மன்னன் : ஏன் தயக்கம்? சங்கிலியை நீக்க வேண்டுமா?

இல்லை என்று தலையசைத்தவன் பயம் கொண்டவன் போல் கொலையாளியைப் பக்கவாட்டில் பார்த்தான். அவன் தேகம் சற்றே நடுங்கியது.

மன்னன் : (நகைத்தவாறு) ஓ, நீருந்த தலை குனியும்போது உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவார்கள் என்று அஞ்சுகிறாயா? எமது நாட்டில் நீதியையும் தண்டனையையும் எந்த அளவுக்குப் போற்றுகிறோமோ அந்த அளவிற்குக் கொடுத்த வாக்கையும் காப்போம். உன் கையிலிருக்கும் நீரை நீ பருகுமுன் தண்டனையை நிறைவேற்ற மாட்டோம். இது மன்னனின் வாக்கு. பயமின்றிப் பருகு.

அடுத்த கணம், யாரும் எதிர்பாராதவிதமாகக் கரிகாலன் குவளைத் தண்ணீரை மணல் தரையில் முழுவதுமாகக் கொட்டிவிட்டுச் சொன்னான். 'கையிலிருந்த நீரைக் கொட்டிவிட்டேன். பெருமானே, உங்கள் வாக்குப்படி அதைப் பருகுமுன் என் மரண தண்டனை நிறைவேறாதல்லவா?'

மன்னன் : (திகைக்கிறான்; சிறிது நேரத்தில் அவன் உதட்டில் புன்னகை மலர்கிறது.) சிறுவனே, உன் புத்திக் கூர்மையைப் பாராட்டுகிறேன். நீ உயிர் பிழைக்கிறாய். ஆனாலும், எம் நாட்டில் தண்டனை வழங்கப்பட்டு அது நிறைவேறாமற்போனால் எம் சட்டத்திற்கு அவமதிப்பாகிவிடும். எனவே, நீ உடனடியாக எம் நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும், உனக்கு எம் நல்வாழ்த்துக்கள்.

கூடியிருந்த யவன இளைஞர்கள் அவனை அப்படியே தூக்கி ஆர்ப்பரித்தனர்.

நண்பர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு, 'நண்பா, நீ சாகப் பிறந்தவன் அல்லன், சாதிக்கப் பிறந்தவன், வாழப்பிறந்தவன், உலகை ஆளப்பிறந்தவன். உன் முயற்சிகள், கனவுகள் அனைத்தும் நிறைவேறும். நண்பர்கள் உன் அன்புக்கு அடிமையானவர்கள். பகைவர்கள் உன் வீரத்திற்கு அடிமையாவார்கள். வையகம் உள்ளளவும் உன் பெயர் நிலைக்கும். வாழ்க கரிகாலன்'.

'வாழ்க, வாழ்க'.

ரோமாபுரியிலும் ஏதென்ஸ் நகரிலும் மாறிமாறி வசித்த கரிகாலன், அங்கும் பல நண்பர்களைப் பெற்றிருந்தான். அவனுடைய கவர்ச்சிகரத் தோற்றத்தாலும் மென்மையான பழக்க வழக்கத்தாலும் வீர விளையாட்டுகளில் அவன் பெற்றிருந்த தேர்ச்சியாலும் பதினான்கு வயதுக்குள் அவனுக்குப் பல சீடர்கள் உருவாகியிருந்தார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால் அவனைவிட இரண்டு மடங்கு வயதான இளைஞர்களும் அவனிடம் பயிற்சி பெற்றார்கள்.

அந்த வீரர்கள் அவனது பயிற்றுவிக்கும் திறத்தால் நுணுக்கங்களைப் பயின்று விரைந்து தேறிவிட்டார்கள். யாது காரணத்தாலோ அவன் போட்டிகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்து விட்டான். அவன் மாணவ நண்பர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அவன் சொல்வதைக் கேட்டுப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுப் போட்டிகளிற் சேர்ந்து பல வெற்றிகளைப் பெற்று அவனுக்கு

மகிழ்வூட்டினர். தான் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோதே இந்த நாடுகளில் இருந்துவிட்டாலும் தன் தாயின் சொற்படி வேறு மண்ணில் பிறந்த நாம் இங்குள்ளவர்களை மீறி எதிலும் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருக்கத்தான் செய்தான்.

பல நாட்டிற்கும் போய் வருவதால் வணிகனாக உரு மாறினான். தமிழக வணிகர் மூலம் தாய் நாட்டின் நிலையைத் தன் மாமன் இரும்பிடர்த்தலையார் அனுப்பிய மறையுட் செய்திகள் மூலம் அறிந்து வந்தான்.

எவ்வளவோ பொறுமையைக் கடைப்பிடித்த கரிகாலன், தன் நண்பன் ஒருவனை கிரேக்கப் படைவீரன் யாது காரணமும் இன்றித் தாக்கி அடித்து வீழ்த்தியபோதுதான் அந்தப் படைவீரனினும் சிறியவன் மட்டுமின்றி வேறு நாட்டவன் என்பதையும் சில விநாடிகள் மறந்துவிட்டான். அவ்வீரனை இவன் புரட்டிப்புரட்டி எடுத்துவிட்டான்.

தப்பி ஓடிய வீரன் தன் தளபதி மூலம் நடவடிக்கை எடுக்க முற்பட, மற்ற கிரேக்க வீரர்களும் மக்களும் அந்த யவன வீரர்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கத் தளபதி மன்னனிடம் முறையிட, அஃது அந்த நகரம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. மன்னனுக்கு வருத்தம் மேலிட்டது. அந்த வேற்று நாட்டு இளைஞனை-சிறுவனை-அவன் முகக் குறிப்பினின்றும் அவன் மிகுந்த அறிவாளி என உணர்ந்தும் அவனைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டமைக்காக வருந்தினான்.

மாமன்னன் பேரறிவாளர் சாலமனின் சீரிய சிறந்த தீர்ப்புகளை மனம் ஆழ்ந்து கேட்டும் படித்தும் வந்தான் கரிகாலன். ஷேபா நாட்டரசி சாலமனைச் சந்தித்து அவனின் அறிவுக் கூர்மையைக் கேள்விகளாலும் செயல் முறையிலும் சோதித்து, எல்லாவற்றிலும் வென்ற அவன்மீது காதல் கொண்டு மணந்த நிலை-இவற்றால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டதால் கரிகாலனுக்கும் அந்த அறிவுத் திறமை ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டதில் வியப்பில்லை. அறிவுக் கூர்மையைப் பயன்படுத்தி அவன் செய்த ஒரு சிறு செயலே மேலே கூறியவாறு அவனை மரண தண்டனையிலிருந்தும் காப்பாற்றியது.

எக்ஸ்பீரீன்ஸ் ஐரீசுலாண்ட்

நாடு கடத்தப்பட்ட கரிகாலன், எகிப்து நாட்டிற்குக் கப்பல் மூலம் செல்லத் துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான். நண்பர்கள் சிலர் அவனோடு வந்தார்கள்.

‘நண்பா! சிறுவயது முதல் உடன்பிறப்புகளைப் போல் பழகினோம். நட்பால் நெருங்கினோம். இப்போது பிரிவால் வருந்துகிறோம். ஆயினும், உன்னை எங்களோடு இரு என்று சொல்ல எங்களுக்கு வாயில்லை. எங்களோடு இருந்தால் நீ உயிர்துறக்க நேரிட்டுவிடும். எப்படியோ அந்தமட்டில் நீ வாழ்கிறாய் என்பதில் எங்களுக்கு ஆறுதல். நீ எங்குப் போவாய்? முடிந்தால் நாங்களும் உன்னை வந்து காண்கிறோம்’ என்றான் கிரிப்சிஸ்.

‘மகிழ்ச்சி நண்பா, மகிழ்ச்சி! என் மேல் உயிரையே வைத்திருக்கும் உங்களைப் பிரிவதில் எனக்கும் வருத்தமே. ஆயினும் என் செய்ய. இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் இன்னொரு நாள் உங்களைப் பிரிய நேரிடத்தான் போகிறது. நாடு கடத்தப்பட்டுப் பிரிவதில்தான் சற்று வருத்தம். ஆயினும் அதுவே எனக்குப் பாதுகாப்பாக அமைந்துவிட்டது. நான் எகிப்து செல்லும் நாவாய் ஒன்றில் செல்வேன்.

நீங்கள் அனைவரும் கிரேக்கம், ரோம், எகிப்து, இத்தாக்கா, ஏதென்ஸ் என்று பல இடங்களில் நான் உங்களுக்கு அளித்த போர் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து செய்து வாருங்கள். அதோடு எவ்வளவு வீரர்கள் சேர்கிறார்களோ அனைவரும் வணிகர்கள் போல் கப்பலில் போய்வந்து கொண்டிருக்கட்டும். பின்னர் ஒரு நாள் நான் செய்தியனுப்புவேன். நீங்கள் வணிகர்கள் வேடத்தில் பல நாவாய்களில் வந்து பல நாடுகளில் தங்குங்கள். உங்களைத் தேவையானபோது சங்கேத மொழியில் அழைப்பேன், வாருங்கள்.

நீங்கள் அங்கே புதிய கரிகாலனைக் காண்பீர்கள். கவனமாய் இருங்கள். நீங்கள் எனக்கு மட்டுந்தான் போர் வீரர்கள். மற்றவருக்கு வெறும் வணிகர்களே. ஆயுதம் எதுவும் எடுத்துவர வேண்டாம். அது மற்றவருக்கு ஐயம் எழுமாறு அமையும். முடிந்தவரையில் எவ்வளவு குதிரைகள் கொண்டு வரமுடியுமோ அவ்வளவு குதிரைகள் கொண்டு வாருங்கள்.

இதற்காகக் கிழக்கே சென்று வாங்கி வாருங்கள். நீங்கள் என்னைப் பார்க்கும் போது ஒரு குதிரை வணிகனாகவோ அல்லது குதிரை வாங்குபவனாகவோ இருப்பேன். மீண்டும் சந்திக்கச் சில ஆண்டுகளே கூட ஆகலாம். மறந்துவிடாதீர்கள்' என்றான் கரிகாலன்.

ஏதென்ஸிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட கரிகாலன், அந்நாட்டிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு நாவாய் ஒன்றில் எகிப்து நாட்டை வந்து அடைந்தான். நைல் நதியின் அழகையும் முன்னேறிய நாகரிக நாட்டின் செழிப்பையும், நகரங்களின் அமைப்பையும் அதிலும் முக்கியமாக அவர்கள் நிர்மாணித்திருந்த சதுரக் கூம்பு வடிவ பிரமிடுகளையும் கண்டு வியந்து அந்நாட்டில் சில காலம் தங்கினான். பெரிதும் சிறிதுமாய்ப் பல நூறு பிரமிடுகள் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்குமேல் அழியாதிருக்கும் அதிசத்தைக் கண்டு எண்ணி வியந்தான்.

ஒரேயொரு படிக்கட்டு (அதாவது, சாய்வான மேற்பரப்புப் படிக்கட்டுகளாக) இருக்கும் பிரமிடு மட்டும் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்க் கட்டப்பட்டதாம். அது மிகப் பெரியது மட்டுமின்றிப் பழமையும் வாய்ந்ததாம். மற்ற பிரமிடுகளெல்லாம் படிக்கட்டு அமைப்பிலிருந்து மாறிச் சாய்வு சமதரைபோல் பூசப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பேரரசன் தனக்காக இவ்வளவு பெரிய கல்லறையைக் கட்ட இருபது ஆண்டு காலம் ஆயிற்றாம். குறைந்த எடையாக 2 பாரமும் அதிகமாக 15 பாரமும் கொண்ட பாறைக் கற்களை அடுக்கும்போது அவை சாய் கோணங்கள் மாறாமல் துல்லியமாகப் பொருந்துமாறு முன்கூட்டியே செதுக்கப்பட்டன. அடுக்கப் பட்ட கற்களுக்கு இடையில் ஒரு மெல்லிய கீற்றும் நுழைய முடியாத அளவுக்கு நெருக்கமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

மனிதனாகிய தான் அழிந்துவிடுவோம், ஆனால் தனக்காகக் கட்டப்படும் கல்லறை அழியக்கூடாது என்று அவன் ஏன் எண்ணினான்? அவன் எண்ணியவாறே இதுவரை 2000 ஆண்டுகள் ஆகியும் அழிவு நெருங்கவில்லை என்றால் இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கும்? இவ்வலகம் அழியும் அளவும் அழியாதிருக்குமோ? அப்படியானால் அவன் தன் அழியும் உடலை அடக்கம் செய்யவா இந்த அழியாத கல்லறையைக் கட்டினான்? நிச்சயமாக இருக்காது. வேறென்ன நோக்கம்? அழியாத அந்தப் பிரமிடுக்குள் அழியாத சக்தி ஏதோ இருக்கும்படி அல்லது அண்டத்திலிருந்து ஈர்க்கும்படி அமைத்திருக்க வேண்டும். தங்கள் உடல்களையும் அழியாத நிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்தபோது இன்னும் வியந்தான்.

அந்தப் பிரமிடுக்களில் வைக்கப்பட்ட-சில தைலங்கள் பூசப்பட்டிருந்த மன்னர்கள், பெரியோர்கள் இவர்களின்-அலங்கரிக்கப்பட்ட உயிரற்ற உடல்கள், வேலைப்பாடமைந்த எஃகுப் பேழைகளில் வைக்கப்பட்டு, அவை பல நூற்றாண்டுகளாக அழியாமல், சிதையாமல் இருப்பதைக் கண்டு மேலும் வியந்தான். அவனது அறிவை மேலும் கூர்மையாக்கினான். இப்படி உடல்கள், அழகாமல் கெட்ட நாற்றம் வீசாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அந்த உடல்களில் பூசப்பட்ட மருத்துவ குணமிக்க தைலங்களா? அன்றி அந்தக் கூம்பு அமைப்பிலிருந்த கட்டடங்கள் அண்டவெளிச் சக்தி அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து மையப் பகுதியில் வைக்கப்பட்ட அந்த உடல்கள் மேல் படும்படி அந்தத் தொழில் நுட்பம் இருக்கிறதா?

இப்படி ஒரு பிரமிடை அமைக்கவே 20 ஆண்டுகள் ஆயிற்றென்றால், மற்ற நூற்றுக்கணக்கான பிரமிடுகள் காலப்போக்கில் நிறுவப்பட்டுக் கொண்டதானே இருந்திருக்க வேண்டும்? நூறாயிரம் பேர்களாவது இந்த வேலையில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது திண்ணம். கற்கள், கட்டுமானப் பகுதியின் அண்மைப் பகுதியிலிருந்தும் நைல் நதியின் மறுகரைப் பகுதியிலிருந்தும் கட்டுமரங்கள் படகுகள் மூலம் கொண்டுவரப்பட்டன. இதனால்

நைல்நதியின் இருகரைகளிலும் இரு நகரங்கள் உருவாயின. பெருந்தனக்காரர்கள், பெரிய அதிகாரிகள், நடுத்தர மக்கள், கூலி வேலைக்காரர்கள், அடிமைகள், எருதுகள், ஓட்டகங்கள், குதிரைகள் இவற்றைப் பேணுவோர், பாரம் ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகள் செய்வோர், அவற்றை அவ்வப்போது பழுது பார்ப்போர் எனப் பலவகைப்பட்டோர் அங்குக் குடியேறினர். எல்லாப் பொருள்களும் விற்கும் பேரங்காடிகள் தமிழ்கொங்கு நாட்டு இரும்பு எஃகு கடைகள் ஆக ஒரு தொழில் நகரம் நதியின் இரு மருங்கிலும் உருவாகி பல நூற்றாண்டு காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

வியந்தான். வியப்பு அடங்கவில்லை. மாறாக நினைக்க நினைக்க விந்தை பெருகியது. விரிந்தது, குறையவேயில்லை. வளர்ந்து கொண்டேதான் இருந்தது. அதைத் தடுக்கவோ மனதைவிட்டு அகற்றவோ முடியவில்லை. எகிப்து வந்து எட்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. எகிப்தின் தலைநகரான காசா (கெம்ரோ)வில் அவன் பார்த்த நைல் நதியின் வனப்பும் வளமும் எழிலும் அவன் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்ததென்றால் அந்த நதிக்கரையில் நிறுவப்பட்டிருந்த பன்னூறு சிறிதும் பெரிதுமான சதுரக் கூம்புகள்தான் அவன் மனதை மிகவும் ஆக்ரமித்து வியப்பிலாழ்த்தின. அதன் நுண்ணிய வடிவமைப்பு, அதை நிறுவியவர்களின் நுண்ணறிவு, கட்டுமானத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் அர்ப்பணிப்புணர்வு, இவை எதுவும் அவன் மனதைவிட்டு அகல மறுத்தது.

ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகள் அழியாமல் இருப்பதாகக் கேட்டவன் இன்னும் அதிர்ந்து போனான். அவையாவும் மறைந்த மன்னர்களுக்கு அவர்களே அவர்கள் வாழ்நாளிலேயே கட்டி முடிக்கப்பட்ட கல்லறைகளாகும் என்பது அவனுக்கு அடுத்த அதிர்ச்சியாகும்.

எதையும் ஆழ்ந்தறியும் இயல்பினனானதால் பல நூற்றாண்டுகளாக அழிவையே அறியாத அந்தச் சதுரக் கூம்பின் தொழில் நுட்பத்தை அறிந்தே தீரவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான் என்றால் அஃதும் அவனுடைய இயல்பேயாகும். எகிப்தியர்கள், 'மனிதன் காலத்திற்கு அஞ்சுவான். ஆனால், காலம் பிரமிடுகளுக்கு அஞ்சும்'

என்று கூறுவார்கள் என்றால் அவை அழியாதவை என்றாகி விடுகிறதல்லவா? மனிதனே அழியக் கூடியவன்தான். ஆனால் மனிதனால் ஆக்கப்பட்டவை அழியாதவையா? விந்தை! விந்தை! அந்தப் பிரமிடுக்குள் செல்லும் வாய்ப்பை எட்டியபோது மேலும் பல விந்தையான அதிர்ச்சிகளைச் சந்திக்க நேரும் என்று அவனுக்கே அப்போது தெரியாது.

அங்குத் தங்கி இருந்த நாட்களில் அவன் தோற்றத்தாலும் பேச்சினாலும் சில நண்பர்களை உருவாக்கிக் கொண்டான். முக்கியமாகத் தனது ஏதென்சு நண்பர்கள் சொன்ன பிரமிடுகளை வடிவமைத்து அவற்றின் கட்டுமானத்தைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பிலிருந்த ஏதென்சு நாட்டிலிருந்து எகிப்து சென்ற கால்சிட்லோ என்ற இளைய கட்ட நிர்மாண வல்லுநன் ஒருவனுடன் அவன் நெருங்கிய நட்பு கொண்டிருந்தான். அவனுடைய 14 வயது தங்கை சென்செரிட்டா கரிகாலன்மேல் பாசம் மிகவும் கொண்டிருந்தாள். பிற்காலத்தில் அதுவே காதலாகக் கனியும் என்று இருவருமே அன்று நினைத்தும் பார்த்ததில்லை. இவர்களேயன்றி வேறு சில எகிப்திய இளைஞர்கள் நண்பர்களாகச் சேர்ந்தார்கள்.

கால்சிட்லோவிடம் கரிகாலன் பிரமிடுகளின் அமைப்பைப் பற்றி விளங்கங்களும் ஐயங்களும் கேட்டுத் தெளிவுறக் கற்றான். நண்பர்களோடு சேர்ந்து பணிபுரிவதிலும் நேரடியாகப் பங்கேற்றான். புதியவன் ஒருவன் சிறிய வயதில் மேலோட்டமான வேலைகளையும் கடுமையான வேலைகளையும் நுட்பமான வேலைகளையும் பாங்குறச் செய்வது கண்டு கால்சிடலோவும் மற்ற வல்லுநர்களும் வியந்து பாராட்டினர். ஆனால் அவன் மனதிற்குள் ஓடிய கற்பனை வடிவங்கள், அவற்றிற்கு உருவம் கொடுக்க எழுந்த வேட்கை, அவற்றை அவன் மட்டுமே அறிவான். முக்கோணக் கூம்பு, சதுரக் கூம்பு (இதுவே எகிப்தில் கட்டப்படுவது) ஐங்கரக் கூம்பு, அறுகரக் கூம்பு இறுதியாக வட்டக் கூம்பு இவைகளை வரைந்து அதன் தன்மைகளை ஆய்ந்து வந்தான். ஆனால் அவனுக்கு விண்மீன்களின் வடிவத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு ஆய்ந்தானானாலும் வட்டக் கூம்பே சிறந்ததென முடிவுக்கு வந்தான். இந்தச் சிந்தனையின் விளைவுகளை அவன் பிற்காலத்தில் செயற்படுத்தினான்.

தளவாடங்களாகவும் தடித்த தகடுகளாகவும் தடிமனான கம்பிகளாகவும் சக்கர வண்டிகளாகவும் தாங்கிகளாகவும் அங்குப் பயன்படும் இரும்பு, எஃகு இவை தமிழ்க் கொங்கு நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவை என்றறிந்தபோது, கரிகாலன் தான் பார்க்காத தாய் நாட்டின் மீது பற்றும் பாசமும் பொங்க, என்று காண்போம் எம் தாய்த் திருநாட்டை என்று ஏங்கினான்.

பெரிதும் சிறியதுமாகப் பல நூறு பிரமிடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டும் சில முடிக்கப்படாமலும் இருந்தாலும் அவற்றின் வடிவமைப்பில் மாற்றமேதுமில்லாதிருந்தது. கால்சிட்லோ பிரமிடுகளின் பெருமைகளைச் சொன்னபோது அந்த நுட்பம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

‘அண்டசக்தியை ஈர்க்கும் தன்மை அதற்குண்டு. அதனால் அதிசய விளைவுகள் உண்டாகும். இந்த பிரமிடின் மையப் பகுதியில் வைக்கப்படும் எஃகு ஆயுதங்கள் உறுதி பெறும், மெருகேறிப் பளபளக்கும், கூர்மையான பகுதி மேலும் கூர்மையாகி மழுங்காநிலை அடையும். அதைவிட முக்கியமாக இந்தப் பிரமிடுக்குள் அண்டவெளித் தன்மை இருக்குமாறு சில பகுதிகள் வடிவமைத்துக் கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அந்தப் பகுதி எது என்பது மிகவும் மறையுளானது.’

இந்தச் செய்திகளைக் கரிகாலனால் நம்பவும் முடியவில்லை, நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. ஆனால் இதையும் சோதித்துவிட வேண்டியதுதான் என்று மனதுக்குள்ளேயே முடிவு செய்து கொண்டான். ‘மம்மி’களைப் பற்றி அவன் ஆராய்ந்த செய்திகளைச் சொன்னால் அதுவே தனிக் கதையாகிவிடும். இக்கதையின் நோக்கமும் அஃதன்று. அழியக்கூடிய இவ்வுடல்களையே அழியாமல் காக்கும் பிரமிடுகள் உயிருள்ள உடலுக்கு உரம் சேர்க்காதா? சோதித்துப் பார்த்துவிட முடிவு செய்தான். எதிர்கொள்ளப் போகும் சிக்கலை அவன் அப்போது உணரவில்லை.

மனித நடமாட்டம் இல்லாத ஓர் இடத்தில் ஆறு ஆள் உயரமுள்ள ஒரு சிறிய பிரமிடைத் தேர்ந்தெடுத்து, யாரும்

பாராத நேரத்தில் வடபுற வாயில் வழியாக உள்ளே போய்விட்டான். சிறிது தூரம் சென்றபின்தான் மேலும் உள்ளே போக இரண்டரை முழ உயரமும் ஒன்றரை முழ அகலமும் கொண்ட குறுகியதாகப் பாதைமாறி இருந்தது. முழங்காலிட்டுத் தவழ்ந்தபடிதான் இறக்கமான வழியில் செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஒரு நாழிகை ஊர்ந்து சென்றபின் மையப் பகுதிக்கு வந்தான். ஆல்கா, எவ்வளவு அமைப்பான அகன்ற மண்டபம்? அங்குதான் இறந்தோர் உடல் பேழையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அது 350 ஆண்டுகளுக்கு முன் வைக்கப்பட்டதாம், நம்பவே முடியவில்லை. நேற்றுதான் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது போல் இருந்தது.

பெரிய மண்டபத்தைச் சுற்றிச் சிறிதும் பெரிதுமாக மூல மண்டபத்தைப் போன்ற அறைகள். சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். சுரங்கப் பாதை வழியாக வந்த சிறிதளவேயான ஒளி போதாமல் அதை ஓர் இருட்டறையாகவே ஆக்கியிருந்தது. ஒளி சரி, வளி? காற்றோட்டம் வேண்டாமா? காற்று வாயில் வழியாக வருகிறது. ஆனால் எப்படி வெளியில் போகிறது? காற்றுப் போக்கி ஒன்று நிச்சயமாக இருக்க வேண்டுமே. தென்புறத்தில் உயரே ஒரு சாண் சதுரவடிவில் குழாய் ஒன்று மேலே தெரிந்தது. ஆனால் முடிவு காணப்படவில்லை. அது சிறுசிறு குழாய்களாகப் பிரிந்து வெளியிடத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கும். எனவே காற்றோட்டம் இருந்தும் இல்லாததுபோல் உணர்ந்தான். வெளியில் போனதும் பிரமிடின் மேல் ஏறி அதைத் தெளிவுற அறியலாம் என்றால் பார்ப்பவர் பிரமிடுக்கு ஊறு விளைப்பவனோ என்று ஐயுற நேரிடும். வல்லுநரிடம் கேட்டறிந்திடும் நுண்ணறிவு இல்லாமல் போயிற்றே என்று வருந்தினான். என்ன செய்ய முடியும்?

நேரம் ஆக ஆக அவன் தன்னிடத்தில் ஏதோ மாறுதல் நேர்வதை அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஆயினும் உள்ளுணர்வினால் தன்னையும் அறியாமல் தவநிலையில் அமர்ந்து அண்டத்தின் பெருவெளியின் ஒளியோடு ஒன்றிப் போனான்.

வீந்தையான தண்டனை

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் பாண்டிய நாட்டுத் தூதுவன் ரோமபுரிக்குச் சென்று மன்னன் அகஸ்டஸைச் சந்தித்தான். பாண்டிய மன்னனின் செய்தியைச் சொல்லிக் கரிகாலனைப் பிடிக்க உதவி கோரினான். தூதுவன் கூறிய விபரம் முழுவதையும் ஆய்ந்த மன்னன், தன்னிடம் தண்டனையினின்றும் தப்பிய சிறுவன்தான் அவன் என்று தெளிவாக உணர்ந்தான். வேற்று நாட்டு மன்னனின் கோரிக்கையை நிராகரிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தாலும் அவன் நாடு கடத்தப்பட்டு விட்டான் என்ற செய்தியைக் கூறித் தான் உதவ இயலாமைக்கு வருத்தம் தெரிவிக்கும்படி கூறினான். ஆனாலும் அந்தத் தூதுவன் பல இடங்களில் விசாரித்துக் கரிகாலன் கிரேக்க நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டதை அறிந்தான். அவனும் ஏதென்சிற்குப் போனான். பல இடங்களில் விசாரித்தான். ஊகம்; புலன் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

கரிகாலன் எகிப்திற்குச் சென்றுவிட்டான் என்பதைப் பின்னர்த் தெரிந்துகொண்டு தூதுவனும் எகிப்திற்குச் சென்றான். தேடித்தேடி அலுத்துவிட்டான். இப்படி அவன் பிரமிடு ஒன்றினுள் ஒளிந்திருப்பான் என்று அந்தத் தூதுவன் மட்டுமன்று, ஊரிலுள்ள எவரும்-ஏன் அவன் நண்பர்கள்கூட அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் கரிகாலனின் அடையாளம் கொண்ட எந்தச் சிறுவனும் கப்பல் மூலம் வேறு நாட்டிற்குச் செல்லவில்லை என்பதை மட்டும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

கரிகாலன் திடீரென்று காணாமல் போகவே அவனுடைய நண்பர்களும் அவனைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் பாண்டியத் தூதுவன் அங்குவர, அவன் குறிக்கோளை அவர்கள் அறிந்து அவனுக்கு முன்பாக நண்பனைக் கண்டுபிடித்து அவனை எச்சரிக்கத் துடித்தார்கள்.

அவன் மறைவிடமும் மறைந்த கரணியமும் தங்களுக்கும் தெரியவில்லையே என்று தவித்தார்கள். அவர்களில் இருவர் பாண்டிய நாட்டுத் தூதுவனை அவன் அறியாமல் பின் தொடர்ந்தனர்.

ஆறு திங்கள்கள் ஓடிவிட்டன. நண்பர்கள் மனம் தளர்ந்தனர். கரிகாலன் வேறு எங்காவது சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டானா? இருமுறை தப்பியிருக்கிறானே, இங்குமா? ஏது செய்வதென்றறியாமல் தவித்தபடி ஆனால் தேடிக்கொண்டே இருந்தனர்.

இவை எவையும் அறியாமல் கரிகாலன் பிரமிடுக்குள் மெய்மறந்து அமர்ந்திருந்தான். பசி, தாகம், சோர்வு எதையும் அவன் உணரவேயில்லை. இதயத்துடிப்பு-அஃது இயங்குகிறதா என்றுகூட தெரியாத நிலை, மூச்சுவிடுவதும் அவ்வாறே. நாசி வழியே வெளிக்காற்று உள்ளே செல்கிறதா? மீண்டும் காற்று வெளியே போகிறதா? தெரியவில்லை. ஆழ்ந்த தியான நிலை. காலம் செல்வதைக்கூட அவனால் உணரமுடியவில்லை.

கரிகாலனின் அறிவுத் தாகத்தையும் அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள அவன் அலைந்து திரிந்ததையும் பல துறை அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், அறிவியலாளர்கள், வான்நிலை, கோள்நிலை என்று அவர்களிடம் எல்லாப் புலனங்களையும் கேட்டு அறியும் அவன் இயல்பை அறிந்த அவனுடைய நண்பர்கள் பிரமிடுகளின் மீது அவன் பார்வை பட்டிருக்கும் என்று உணர்ந்து இறுதியாக அவர்களின் விசாரணை கால்சிட்டோவிடம் கொண்டுவிட்டது. கால்சிட்டோவும் கரிகாலனைப்பற்றி வெகு உயர்வாகப் புகழ்ந்து பிரமிடுகள் பற்றியும் அவற்றை நிறுவும் முறைகளைப் பற்றியும் அவன் அறிந்து கொள்ளக் காட்டிய ஆர்வத்தையும் ஐயங்களைப் போக்கிக் கொள்ள நயந்து கேட்ட கேள்விகளையும் வியந்து குறிப்பிட்ட மகிழ்ந்தான்.

அப்படியாயின் கரிகாலன் பிரமிடுகள் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில்தான்

இருக்கக்கூடும் என முடிவு செய்து தேடத் துவங்கினர். ஏறத்தாழ 14 பிரமிடுகளில் நுழைந்து தேடியும் கிடைக்காதவன் 15-வது பிரமிடுக்குள் தியான நிலையில் இருந்ததனைக் கண்டார்கள். தாடி மீசை முளைக்காத பருவம் எனவே எளிதில் கண்டுகொண்டனர். 'நண்பா, கரிகாலா' என்று தட்டி எழுப்பி அவன் தியானத்தைக் கலைத்தனர். மெய் சிலிர்த்து தன்னிலையடைந்தான். நண்பர்களைக் கண்டு முதலில் திடுக்கிட்டுப் பின் மகிழ்ந்தான்.

அவனைக் கண்டு நண்பர்கள் மகிழ்ந்து தழுவி, 'ஆறு திங்களாக நீ எங்கே போயிருந்தாய்' என்று கேட்டபோது அவனுக்கு அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சில நாட்களே பிரமிடுக்குள் இருந்ததாக எண்ணிய அவனுக்கு இந்த நீண்டகால இடைவெளி எப்படித் தெரியாமற் போயிற்று? இந்தப் பிரமிடுக்குள்தான் இருந்தேன் என்றால் நம்பாமல் சிரிப்பார்களோ? இப்படி நினைத்தபோது திடீரென்று உறைத்தது. ஆறு மாதங்கள் பசி, தாகம், களைப்பு, மூச்சுத் திணறல், இயற்கைத் தொந்தரவுகள் ஏதுமின்றி ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்தபடி இருந்தேனா? எண்ண எண்ண அவனையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

தன்னிடம் ஏதோ மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான். சக்தி மிகக் கூடியிருப்பதுபோல் இருந்தது. தன் இடையிலிருந்த கிரேக்கர்கள் பயன்படுத்தும் குட்டைக் கத்தியை அவன் வெளியே எடுத்துப் பார்த்தபோது மீண்டும் வியந்தான். அந்தக் கத்தி முன்பு பார்த்ததைவிடக் கூர்மை பெற்று, உறுதியும், பளபளப்பும் கூடியிருப்பதைக் கண்டால் அவன் வியக்காமல் என்ன செய்வான்? இதற்குக் காரணம் இந்தப் பிரமிடுகளின் அமைப்பே என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். தற்செயலாகத் தான் அறிந்து கொண்ட இந்த உண்மையை எகிப்தியர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதையும் தன் நுண்ணறிவால் புரிந்து கொண்டான். சில உறுதியான நூல் கயிறுகளின் மூலம் அந்தப் பிரமிடுகளின் உள் அளவுகளை நண்பர்களின் உதவியுடன் அளந்து மனதில் பதித்துக் கொண்டான். உச்சியிலிருந்து

தரைவரையிலான அதன் உயரத்தையும் மிகவும் பாடுபட்டு அளந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

மூவரும் தவழ்ந்தபடி மேலாக ஏறி வெளியே வந்தனர். மேற்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கியபோது, இரு காவலர்கள் அவர்களைத் தடுத்தனர். 'நீங்கள் இருவர் உள்ளே போக அனுமதித்தோம், ஆனால் இவன் யார்? சின்ன பையா, யாரைக் கேட்டுக்கொண்டு உள்ளே போனாய்?' என்று வினவினர். கரிகாலன் முந்திக் கொண்டு,

'ஐயா, மன்னிக்க வேண்டும். நான் வந்தபோது இங்கு யாரும் இல்லாததால் உள்ளே போய்விட்டேன். மன்னிக்கவும்' என்றான். ஏதோ இன்னல் நேரப் போகிறதென்று உள்ளூணர்வு உறுத்த தன் நண்பர்களை இதில் தலையிட வேண்டாமென்று குறிப்பால் உணர்த்திவிட்டான்.

'உள்ளிருக்கும் அரிய பொருட்களை கள்வர்கள் கவர்ந்து சென்றுவிடுவதாகத் தெரியவந்துள்ளது. ஆகவே மன்னர்தான் உன்னை மன்னிக்க வேண்டும்'.

'இவர்களும் இதைத்தான் சொன்னார்கள். ஆனால் நான் ஏதும் திருடவில்லையே. என்னிடம் உள்ளது இந்த வாள் ஒன்றுதான், என்னைச் சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'.

ஆனால் அவன் கவர்ந்தது அண்டவெளியின் நுண்ணிய சிறு பகுதிச் சக்தியைத்தான் என்றாலும் மண் லகில் அதுவே மாபெரும் சக்தியாக மிளிரப் போவதை அங்குள்ள எவரும் அறியார்.

காவலர்கள் அவனைச் சோதித்ததில் அவன் சொன்னது சரியாகவே இருந்தது. இருப்பினும் 'அந்த வாளை எங்களிடம் கொடுத்துவிட்டு எங்களோடு எங்கள் தலைவரிடம் வா' என்றான் ஒருவன்.

'வாளைத் தர மாட்டேன். ஆனால் உங்களோடு வருகிறேன்.' - கரிகாலன்.

‘என்ன? வாளைத் தரமாட்டாயா? பையா, அந்த வாளை எப்படிப் பறிப்பதென்று எங்களுக்குத் தெரியும். உன் உயிர் போகும், வாள் எங்களிடம் வரும்’ என்றபடி இருவரும் தங்கள் வாட்களை உருவி அவன்மேல் பாய்ந்து தாக்க முற்பட்டனர். சரேலெனப் பின் வாங்கிய கரிகாலன் கணத்தில் தன் வாளை உருவித் தாக்கவந்த அவர்களின் வாளைத் தன் வாளால் தடுத்தான். அப்போது நிகழ்ந்தது அந்த அதிசயம்! ஒருவனின் வாள் இரு துண்டானது. இன்னொருவனின் வாள் வளைந்து விட்டது. அது இனி எதற்குமே பயன்படாது.

‘நான்தான் சொன்னேனே, உங்களோடு உங்கள் தலைவரிடம் வருகிறேன் என்று, பிறகு ஏன் என்னைத் தாக்குகிறீர்கள்?’

பிரமித்துப்போன அவர்கள் சமாதனமடைந்ததுபோல் ‘சரி, சரி; வா’ என்று அவனை அழைத்துச் சென்றனர்.

o - o - o - o - o - o - o

‘என்ன உளறுகிறீர்கள்? அந்தச் சிறுவன் மாயக்கலை தெரிந்தவனா? உங்கள் கையாலாகாத்தனத்திற்கு நீங்கள் பூசி மெழுகும் கதையா இது?’ சீறினான் தலைவன்.

‘தலைவரே, நாங்கள் சொன்னது நாங்கள் பட்டறிந்த உண்மை. அவனைப் பற்றிய முழு விபரமும் வெளியில் தெரியுமுன் அவனுக்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிட வேண்டும், இல்லையேல் மன்னர்வரை இச்செய்தி தெரிந்தால் இப்படிப்பட்ட மாயாவி்களைத் தப்பவிட்ட குற்றத்திற்காக நம் உயிருக்கே இறுதி வந்துவிடும்’.

‘அப்படியா சொல்கிறீர்கள்? சிறுவனாயிருக்கிறானே என்று பார்த்தேன். நேரடி மரண தண்டனை அளித்தால் மக்கள் அவன்மீது இரக்கம் காட்டி நம்மை எதிர்த்தால்.. மக்களும் ஏற்கும்படியான மரண தண்டனை, எப்படி?’

‘நம் நாட்டின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள வறண்ட பாலைவனப் பகுதியில் வயது முதிர்ந்தோர், பெண்கள் இவனைப் போன்ற சிறுவயது குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க

20 ஆள் உயர நெடுங்கம்பத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள் அல்லவா? அதன் மேல் ஏற்றி விட்டுவிடலாம். நீண்டகாலம் பயன்படுத்தாமல் இருந்ததால் மறந்து விட்டீர்கள்’.

‘இதனால் என்ன பயன்?’

‘சொல்கிறேன். அதன்மேல் மரத்தாலான வட்டக் கூம்பு ஒன்று இருக்கும். பாரம் தூக்கப் பயன்படும் பெரிய வண்டியில் பொருத்தப்பட்ட உயரமான சாய் தூண்களின் உதவியால் அந்தச் சிறுவனை மேலே ஏற்றிவிட்டு வந்துவிட வேண்டும். 20 ஆள் உயரத்திற்கு மேலிருந்து அவன் குதித்துத் தப்ப முடியாது. அவனுக்கு உண்ண அன்னம் அருந்த நீரின்றி விட்டுவிட்டால் மேலேயே அவன் தானாக மடிந்துபோவான். சிறுவன்தானே, விரைவிலேயே மாய்ந்து போவான். பிணந்தின்னும் பெருங்கமுகுகளுக்கு அவன் உடல் இரையாகும். காவலுக்கும் அங்கு ஆட்கள் தேவையில்லை. குதித்தால் அவன் உடல் தரையைத் தொடு முன்பே உயிர் மேலே போய்விடும்’.

‘அரிய புதுமையான சிறந்த தண்டனை. பெயருக்காக ஒரு விசாரணை செய்து தண்டனையை அளித்துவிடலாம்’.

நீதி விசாரணை நடந்தது. தண்டனைதான் ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்டுவிட்டதே. தண்டனையின் விபரங்களைக் கரிகாலனிடம் விளக்கினார்கள். தலைவன் பேசினான்,

‘நீ சிறுவன் என்பதால் உனக்குப் பட்டினிச்சாவுதான், பெரியவனாய் இருந்தால் சித்திரவதை செய்து கொல்வோம்’. காவலாளி ஒருவன் தலைவன் காதிலே ஏதோ சொன்னான்.

‘ஆங், தண்டனை நிறைவேற்றப்படுமுன் உனக்கு இறுதி ஆசை ஏதும் இருந்தால் சொல், அதை நிறைவேற்றி வைப்பது எங்கள் கடமை’.

கரிகாலனின் முகம் கூம்பிப் போயிருந்தது. பாவம், மரணபயம் போலும். அவன் சொன்னான், ‘ஆம் தலைவா, என் தோழி சென்செரிட்டாவைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும்’.

சென்செரிட்டா

சென்செரிட்டா வந்தாள். அவள் இவனினும் சிறுமி. அஞ்சுவதற்கும் ஐயுறுவதற்கும் ஏதுமில்லை. அவர்களைத் தனியே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர்.

இருவரும் ஆரத்தமுவிக்க கொண்டனர். பின்னர் அருகருகே அமர்ந்து ஒரு நாழிகை நேரம் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மீண்டும் தமுவிக்க கொண்டு முத்தமிட்டுப் பிரியாவிடை பெற்றனர். 'பாவம் சிறுககள், இவர்களுக்குள் தான் எத்தகை அன்பு?' இது தூரத்தேயிருந்து பார்த்த காவலர்கள் நினைத்தது.

மறுநாள் நெடுங்கம்பம்; அதன் உச்சியில் மூன்று முழ உயரமான தலைகீழ்க் கூம்பு. மூன்று முழ விட்டமுள்ள சமதளப் பலகை. குற்றவாளியை ஏற்றிட உறுதியான தள்ளு வண்டியில் நிறுவப்பட்ட புல்லிகள் இணைக்கப்பட்டு எடை மிகுந்த கற்களைத் தூக்கப் பயன்படும் உயரமான சாய்வுக் கம்பம். தொட்டில் போன்ற மரப் பலகையில் கரிகாலனும் இன்னொரு வீரனும் ஏறினர். சில வீரர்கள் கயிற்றை இழுத்து அவர்களை மேலே ஏற்றினர். உச்சித் தளத்தில் கரிகாலனை இறக்கி விட்டுவிட்டு அந்த வீரன் மட்டும் கீழே இறக்கப்பட்டான். பாரம் தூக்கும் வண்டி இழுத்துச் செல்லப்பட்டு விட்டது.

இவை யாவற்றையும் பெரும் மக்கள் கூட்டம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தனிமையில் உச்சியில் விடப்பட்ட சிறுவனை அண்ணாந்து கழுத்து வலிக்க எவ்வளவு நேரந்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? அந்த எகிப்திய வீரன் சொன்னதுபோல் அவர்கள் ஐந்து நாழிகை நேரங்கூட காத்திருக்க முடியாமல் அவரவர் வேலையைப்

பார்க்கச் கிளம்பிச் சென்று விட்டனர். சில நாழிகை நேரமே என்றால் இருந்து பார்த்து ரசித்துச் செல்வர். இந்தத் தண்டனை நாள் கணக்கில் இழுக்கும் போலிருந்தது. யாருக்குப் பொறுமை இருக்கும்? மேலும் பசி வந்து துவண்டார்கள். வெயில் கொளுத்தியது; களைத்தார்கள். பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

தனிமையில் யாரும் நெருங்க முடியாத உயரத்தில் கம்பத்தின் உச்சியில் கரிகாலன் விடப்பட்டு விட்டான். இருட்டும் குளிர்ந்தான் அவனுக்குத் துணையாயிருந்தன.

இரவு முடிந்தது. பொழுது விடிந்தது. எகிப்திய வீரர்கள் இருவர் குதிரையில் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அண்ணாந்து மேலே பார்த்தனர். யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. திடுக்கிட்டுப் போயினர். சுருண்டு படுத்திருப்பானோ? சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தனர். ஊகும்; ஆள் அரவமே இல்லை. கூவிக் கத்தி அழைத்தார்கள். பதிலும் இல்லை. சற்றுத் தொலைவில் ஓர் இடிந்த மாளிகை இருந்தது. விரைந்து சென்று அதன் மேலேறிப் பார்த்தனர். திகைத்து விட்டனர். விழிகள் குத்திட்டன. ஏன்? அங்கே உச்சிக் கம்பத்தில் ஒருவருமில்லை. எப்படி? எப்படி இது நிகழ முடியும்? காற்றிலே கரைந்து விட்டானா? விண்ணிலே மறைந்து விட்டானா? உண்மையிலேயே அவன் மாயாவிதானா? நடுங்கிவிட்டனர். தலைவனிடம் சொல்ல விரைந்தனர்.

‘என்ன சொல்கிறீர்கள்? அந்தச் சிறுவன் தப்பிவிட்டானா?’

‘நான்தான் முன்பே சொன்னேனே தலைவா, அவன் மந்திர வித்தை அறிந்தவனென்று. அதுதான் மறைந்து விட்டான்’.

‘உளறாதே, நாம்தான் ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறோம். அவன் வியத்தகு அறிவுத் திறன் பெற்றிருப்பான் போலும். சிறுவனாயினும் செவ்விய ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறான் என்பது உறுதி. எப்படியாயினும் அவன் இந்நாட்டை விட்டுப் போயிருக்க முடியாது. தேடுங்கள். குறிப்பாகத் துறைமுகங்களில் எச்சரிக்கை செய்யுங்கள். தப்ப விடாதீர்கள்’.

மற்றவர்களைக் கரிகாலனைத் தேடும் பணியில் விட்டுவிட்டுத் தலைவன் மட்டும் தண்டனைக் கம்பத்தைப் பார்க்கச் சென்றான். கம்பத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். ஊகும், இறங்க வழியேயில்லை. தரையில் தடயம் ஏதும் இல்லை. எப்படி, எப்படி? சிந்தித்தான்- சிந்தித்தான். விளைவு? அவன் மூளை சூடேறியதுதான்.

இந்தப் பதட்டமான சூழ்நிலையின் சூடு அதிகரிக்கும் வகையில் பாண்டிய நாட்டுத் தூதுவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் சொன்ன அடையாளங்களையெல்லாம் அப்படியே கரிகாலனை ஒத்திருந்தன. அவர்களோடு சேர்ந்து அவனும் தேடினான்.

இறுதியாகக் கரிகாலனைப் பார்த்த சென்செரிட்டாவைத் தேடிப் போனார்கள். அழுது வீங்கிய முகத்தோடு வெளியே வந்தவள், கரிகாலன் தப்பிவிட்டான் என்று அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு முகமலர்ந்துச் சிரித்தாள்.

‘தப்பிவிட்டாரா? அப்படியானால் அவர் இங்குதான் வருவார்’ என்று குதித்தாள்.

‘ஓ, அப்படியா? அது தெரிந்துதான் இங்கு வந்தோம். அப்படி அவன் வந்தால் உடனே எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். இஃது அரசின் கட்டளை. மறைக்க முயன்றால், கடுந்தண்டனைக்கு உட்பட வேண்டியிருக்கும்’ என்றதும் முகம் கூம்பினாள், சோர்ந்து போனளாள். அவள் விழிகளினின்றும் கண்ணீர் முட்டியது.

வீரர்கள் சென்று விட்டனர். மெள்ள உட்கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தது ஒரு முகம், அது கரிகாலனுடையது!! சென்செரிட்டாவின் குழந்தைத்தனமான பேச்சும் சிரிப்பும் அழகையும் கண்ணீரும் சேர்ந்து வந்த வீரர்களை அவள் சொன்னவையெல்லாம் உண்மையென ஐயப்படாமல் நம்ப வைத்தது.

அப்படியானால், அவன் தப்பியது எப்படி? இந்த மறையுள் 30 ஆண்டுகட்குப் பின்தான் கரிகாலன் தன் பேத்தியிடம் கூறினான். அதுவரை நாமும் காத்திருப்போம்.

மாமன் இரும்பிடர்த்தலையாரின் மறையுளான செய்தி வந்தது. அதற்கேற்பத் தன்னை ஒரு ஒற்றன் தேடிக்கொண்டிருப்பதையும் இணைத்துச் சூழ்நிலையை அறிந்து கொண்டான்.

தான் தாய்நாடு திரும்ப நேரம் வந்து விட்டது என்று முடிவு செய்தான். இரவில் நரைமுடி தாடியுடன் ஒரு முதிய அரேபிய வணிகன் உருவில் அங்கு உலவினான். பகலில் பிரமிடுகள் கட்டுமிடத்தில் கற்களைச் சுமந்து சிற்றாளாகக் கூலி வேலை செய்தான். தூசியும் கற்பொடியும் அவன் மேனியெங்கும் படிந்திருந்ததால் யாருக்கும் அடையாளம் தெரியாமற்போனது.

காதலால் உருகித் தழுவி, 'என் நாட்டை மீட்டு மாமன்னனாவதே என் குறிக்கோள். அந்நேரம் உன்னைத் தேடி வருவேன் சென்செரிட்டா, காத்திரு' என்று ஆழ்ந்த முத்தமிட்டுச் சென்செரிட்டாவிடமும் பின்னர்க் கால்சிட்டோவிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டான். பெரும் வணிகர் கூட்டத்துடன் பெரிய நாவாய் ஒன்றில் புறப்பட்டான். சோதனையும் பாண்டிய தூதன் உருவில் பின் தொடர்ந்தது.

தூய்மையில் கரிகாலன்

நூறுபேர் செல்லும் நாவாய் ஒன்றில் கரிகாலன் தமிழகம் புறப்பட்டான். அவனது துடிப்பும் பால்வடியும் முகமும் அனைவரையும் கவர்ந்துவிட்டன. தூதுவனையும் கவர்ந்துவிட்டது. அவன் தன்னை ஐயுறுகிறான் என்பதைக் கரிகாலன் புரிந்து கொண்டான். அவனைத் தவிர்க்க என்ன செய்வது என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். தானே அவனோடு வலியச் சென்று ஏதுமறியாதவன்போல் பழகினான்; தக்கவேளை வரட்டும் என்று பொறுமை காத்தான்.

கப்பற் பயணத்தில் ஒரு நாள்-வேளை வந்தது. புயல் வடிவில்-சூறாவளி வீசியபோது வெகு திறமையாக வளி தொழில் ஆண்டு கப்பலைச் சரியான திசையிற் செலுத்தி அனைவரையும் பெரும் விபத்தினின்றும் காத்தான். ஆனால் அந்தோ, அந்தத் தூதுவன் கப்பலின் ஆட்டத்தைச் சரியான முறையில் எதிர்கொள்ள முடியாமல் தடுமாறினான். அவனுக்கு உதவிடக் கரிகாலன் விரைந்து சென்று அவனை நெருங்கி விட்டான். ஆனால் அந்தோ அவன் நிலைதடுமாறிக் கடலில் விழுந்துவிட்டான். யாரும் அவனைக் காக்க முயலுமுன் பெருஞ்சுறா ஒன்று அவனைத் தாக்கி விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. கரிகாலன் சோகமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டான். ஒருவன் மட்டும் மாண்டுபோனதை மற்ற பயணிகள் பேரிழப்பாகக் கருதவில்லை. மற்ற அனைவரும் கரிகாலனைச் சூழ்ந்து கொண்டு வெகுவாகப் புகழ்ந்து பரிசு மழையாகப் பொழிந்தார்கள். வணிகரும் சுற்றுலாப் பயணிகளும் அவனுக்கு நெருங்கிய நண்பராயினர்.

முதலில் அவன் கொற்கைத் துறைமுகத்தை அடைந்தான். பழகிய வணிகர் மூலம் மறைந்துறையும் இரும்பிடர்த்தலையாருக்குச் செய்தியனுப்பியிருந்தான். தன் பெரிய தந்தை தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட பொருளை

நதிக்கரையில் பாண்டியனை வென்று வாகை சூடுவதாகச் சூளுரைக்க மாமன் மகிழ்ந்து போனான். வணிகராக மாறிப் பழகிவரும் தன் நண்பர்களைச் சந்தித்தான். குறுகிவிட்ட சோழநாட்டைக் கண்டு வேதனை அடைந்தான். சோழநாட்டை உலகெல்லாம் புகழ், மாபெரும் நாடாக்க உறுதி மேற்கொண்டான்.

கரிகாலன் பாண்டிய மண்ணை மிதித்தபோது அங்கே முடத்திருமாறனின் மகன் கருங்கைவழுதி 'கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி' என்ற பெயரில் ஆண்டு கொண்டிருந்தான். தண்பொழில் நாடு பாண்டியருக்கு மட்டுமே என்பதைக் கடுமை காட்டிக் காத்து வந்தான். அத்தையின் ஆவேச குணம் இவனிடம் மூர்க்க குணமாகக் குடிகொண்டிருந்தது. பகைவரிடம் மட்டுமே சிறிச் சினந்து வென்று, பணிந்தவர்களை ஆதரித்த அத்தையின் இயல்புக்கு மாறாக, இவன் எல்லோரிடத்தும் ஆளுமை வேகம் காட்டி நண்பர்கள் சிலரை முகம் சுளிக்கச் செய்தான்.

அடுத்து, வஞ்சி (முகிறி) வந்து, அந்த நாட்டின் அமைப்புகளை நன்கு தெரிந்து கொண்டான். இங்குதான் பிற்காலத்தில் கரிகாலன் அகஸ்டஸ் சீசருக்கு ஒரு கோவிலைக் கட்டினான். அஃது அகஸ்டஸ் சீஸர் கூறிய வாழ்த்தின் எதிரொலி. (நீ பிற்காலத்தில் ஜூலியஸ் சீஸரினும் புகழ் பெருவாய்) யவன வாலிபன் வேடத்தில் இருந்ததால் அவனுக்கு நல்ல வரவேற்பு. நல்ல வியாபாரம் ஆகும் என அவனுக்கு நல்ல மரியாதை. புதியவன் என்பதாலும் அவனை யாருக்கும் தெரியாததாலும் அவன் ஒளிந்து வாழ வேண்டிய நிலையில் இல்லை. அடையாளம் தெரிந்த ஒரே ஒற்றனும் கடலில் வீழ்ந்து மாண்டு போய்விட்டானே. இங்கும் முன்னரே, யவன வணிகக் கப்பலைக் கொள்ளையரிடமிருந்து காப்பாற்றிட நன்கு பயிற்சி பெற்ற வீரர்களோடு கலந்து அவன் அனுப்பி வைத்த யவன நண்பர்களைச் சந்தித்தான். அஃதன்றி வணிகராகவும் பலரை அனுப்பியிருந்தான். அவர்கள் மூலம் தகவல்கள் திரட்டுவதில் அவன் அலைய வேண்டியிருக்கவில்லை. சேர நாட்டு நிலைமையை அறிந்தபின் கப்பலிலேயே தொண்டித் துறைமுகம் சென்றான்.

குதிரை மீது மேற்கிலிருந்து காவிரியாற்றின் கரைப் பாதையின் வழியே கழுமலம் சென்றடைந்தான். குதிரையின் களைப்பை உணர்ந்து கீழிறங்கி ஒரு காட்டின் நடுவே இருந்த புல் திட்டில் சாய்ந்து கண்ணயர்ந்தான்.

அவன் மனதில் எதிர்காலம் கனவாக விரிந்தது. 'மாபெரும் படையோடு வடபுலம் நோக்கிச் செல்கிறான். சென்றவிடமெல்லாம் வெற்றி. இமயத்தில் புலிக்கொடி நாட்டி அவ்விடத்திற்கு 'சோழன் மலை' என்றும் அவன் சென்ற வழிக்குச் 'சோழன் கணவாய்' என்றும் பெயர் சூட்டுகிறான். புலிக்கொடி பட்டொளி வீசிச் சீறிப் பறக்கிறது. கொடியில் பறந்த புலி 'ங்ஙர்...ர்...ர்' என்று உறுமுகிறது'. திடீரென்று ஒரு யானைப் பிளிறலும் கேட்டது. கரிகாலன் திடுக்கிட்டு விழித்தான்.

'ஓ! என்ன கனவு'.

மீண்டும் சத்தம் வந்தது. புலியின் உறுமலைத் தொடர்ந்து ஒரு யானையின் பிளிறல். இது கனவன்று, உண்மையான சத்தம். ஆனால் இது எங்கிருந்து வருகிறது? எழுந்து ஓசை வந்த பக்கம் போய்ப் புதரை விலக்கிவிட்டுப் பார்த்தான். அங்கே... ஒரு புலி யானையின் மீது பாய அப்படியும் இப்படியும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

யானையோ வேதனையில் பிளிறியது. மூன்று கால்களில் நின்று கொண்டு, தன்னைக் காத்துக் கொள்ளத் தடுமாறியது. நிலைமையைக் கணத்தில் புரிந்து கொண்டான். யானைக்கும் புலிக்கும் இடையே ஓடி நின்று புலியை விழி இமைக்காமல் பார்த்தான். காட்டு வழி போகும்போது விலங்குகளை எதிர்கொண்டு அவற்றுக்கு ஊறு விளைவிக்காமல் தம்மையும் காத்துக் கொள்வது எவ்வாறு என்று புத்தபிக்கு கற்பித்தது அவன் நினைவுக்கு இயல்பாகவே வந்தது. (ஏற்கனவே ரோமாபுரியில் சிங்கத்தோடு விளையாடியவனாயிற்றே.)

புலி, தன் பார்வையால் கட்டுப்பட்டதை, 'ங் ஙர்.ர்.ர்' 'ங் ஙர்.ர்' 'ங் ஙர்' - என்ற உறுமலைத் தாழ்த்தியதன் மூலம் உணர்ந்தான். அதை அவ்விடம் விட்டு அகன்றுபோக ஆணையிட்டான். அதுவும் தலைவன் சொல் கேட்டு நடக்கும் சேவகன் போல் கீழ்ப்படிந்து சென்றுவிட்டது.

யானை நன்றி காட்டும் பாவனையில் அவனைப் பார்த்தது. தன் வலது முன்காலைத் தூக்கிக் காட்டி அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது. அங்கே அதன் பாதத்தின் அடியில் தடித்த, கூரிய முள் ஒன்று ஆழத் தைத்திருந்ததைக் கண்டான். யானையின் துன்பத்திற்குக் காரணத்தை உணர்ந்து, அதன் அருகிற் சென்று, அதன் காலில் இருந்த முள்ளைத் தன் வலதுகை விரல்களால் உறுதியாகப் பற்றினான்.

வேதனையால் யானை கத்தியது. ஆழப் பதிந்திருந்த முள்ளைத் தன் சக்தியெல்லாம் திரட்டி வெடுக்கென இழுத்தான். அதே நேரம், யானையிடமிருந்து விரைந்து தாவி எட்டிக் குதித்தான். அதே கணம், வலி பொறுக்க மாட்டாத யானை பயங்கரமாகப் பிளிறிக் கொண்டு தன் துதிக்கையால் அவனை ஒங்கி அடித்தது. இமைப்பொழுதில் அந்த அடியிலிருந்து அவன் தப்பினான்.

யானை, தன் வலது காலைத் தரையில் தேய்த்துக் கொண்டு கத்தியது. கரிகாலன் இதற்குள் சில மூலிகைகளை எடுத்து வந்து யானையின் காலைத் தூக்கச் செய்து முள் பதிந்த இடத்தில் அழுத்தித் தேய்த்தான். இப்போது யானை தன் மகிழ்ச்சியைக் காட்டி, மென்மையாகப் பிளிறியது. அவன் தலையை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தது. அஃது ஓர் இனம்பிரி ஒருத்தல் (வழி தவறி வந்த வளர்ப்பு யானை) என அவன் கணித்துவிட்டான். இரண்டு நாட்கள் அங்கேயே இருந்து, மருந்து கட்டி அதன் புண்ணை ஆற்றிய பின்னர், தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

காவிரி ஆறு இரண்டாகப் பிரிந்து, பின்னர் கூடும் நதித் தீவின் (குருக்கை) அழகையும் அதன் இயற்கை

எழிலையும் வெகுவாக ரசித்துக் கொண்டு மேலே சென்றான். ஆறுகள் ஐந்தாகப் பிரியும் அழகினை மெய் மறந்து ரசித்தபடி ஆற்றங்கரையின் ஓர் ஓரமாக அமர்ந்தான்.

இப்படியாக எல்லா இடங்களையும் பார்வையிட்டுக் கொண்டு இறுதியாக அழுந்தூர் (இன்றைய சீர்காழி) என்ற ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான். பின்னர், துறைமுகப் பட்டினமான பூம்புகாரில், முன்னர்த் தான் அனுப்பி வைத்த பழைய யவன நண்பர்களை யாரும் ஐயுறாவண்ணம் வணிகன் உருவில் அடிக்கடி சந்தித்து வந்தான். அழுந்தூரிலேயே தங்கி வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுத் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான்.

அழநீதூர்ல் கர்காலன்

அங்கே வயல்களில் உழவுத் தொழில் செய்து ஊர் மக்களின் நன்மதிப்பையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றான். வேளாண்மையில் புதுப்புது முறைகளைக் கையாண்டு விளைச்சலைப் பெருக்கும் வழிவகைகளை அனைவருக்கும் கற்றுக் கொடுத்தான். நதிகளில் வெள்ளம் பெருகும்போது, விளைந்த பயிர்கள் நாசமாவதைக் கண்டு அதைத் தடுக்க யாரும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காதது கண்டு வருந்தினான்.

இளைஞரும் பெரியவர்களும் மகளிரும் அவனைக் கண்டவுடன் அகமும் முகமும் மலர்ந்தனர். கன்னியர்கள் அவன் அழகில், பேச்சில் மயங்கினர். அவனோடு பேச அனைவருக்கும் ஏதோ காரணமும் ஆவலும் இருந்தன. ஏர் உழும்போதும், ஏற்றம் இறைக்கும்போதும், நாற்று நடும்போதும், களை எடுக்கும்போதும், அறுவடை செய்யும்போதும் அவன் பேசும் பேச்சுக்கள், பாடும் பாடல்கள் அனைவரையும் ஈர்த்தன. அதில் அனைவரும் சொக்கிப் போனார்கள். அவன் பாடலிலும் பேச்சிலும் செயலிலும் எத்தனையோ பொருள்கள் பொதிந்திருப்பதாக எண்ணினர்.

வயற்காட்டிலே ஒரு காட்சி :

நாற்று முடிகளைச் சுமந்து வருகிறான் கரிகாலன். தலையில் ஒன்று, தோள்களில் இரண்டு, கைகளில் இரண்டு.

ஒருத்தி : கரிகாலா, இப்படி நாற்று முடிகளைச் சுமந்து வருகிறாயே, இதற்கு ஏதாவது பொருள் இருக்குமே, எங்கே சொல் கேட்போம்.

கரிகாலன் : அக்கா, அவை வெறும் நாற்று முடிகளல்ல.

இவை தமிழக ஐம்பெரும் வேந்தர்களுடைய மணிமுடிகளாகும். கையிலிருப்பவை, தொண்டையர் மற்றும் கொங்கர் முடிகள். தோளில் இருப்பவை சேரர் மற்றும் பாண்டியர் முடிகளாகும். என் தலைமேல் இருப்பது-உலகுக்கே உணவளிக்கும் சோழர் முடியாகும். இப்போது ஐந்து முடிகளையும் சூடிய நான்தான் இந்தத் தென்னகத்திற்கே வேந்தனாய் இருக்கின்றேன்.

ஆ.. ஆ.. ஆ என்று சிரிக்கும்போது அவனைச் சூழ்ந்திருந்தோர் அவன் பேச்சில் மயங்கி, சிரித்தபடி வெகுவாகப் பாராட்டுகின்றனர்.

பெரியவர் ஒருவர் : ஐயா, நீ ரெும் வேந்தனாக ஆக என் வாழ்த்துக்கள். அப்படி மன்னனானால் என்னை மறந்துவிடாதே கரிகாலா.

கரிகாலன் : அப்படி வேந்தனாகும்போது உங்களையும் மறக்க மாட்டேன். உங்கள் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் இந்தப் பெண் குழந்தையையும் மறக்கமாட்டேன்.

எங்கும் ஒரே சிரிப்பலை. காரணம் அந்தக் குழந்தைக்கு வயது 15. அவள் நாணுகிறாள். அந்தப் பெரியவர்தான் நாங்கூர்வேள். அந்தப் பெண்தான் பிற்காலத்தில் கரிகாலனோடு அரியணை ஏறும் பேறு பெறப்போகும் காவேரி வேண்மாள்.

அன்று மாலை,

அந்தக் கழனி வெளியில், வயல்களில் வேலை செய்வோர் நண்பகல் உணவருந்தும் இடம். நொட்சி, வெட்சி என பலவித செடிகள் அடர்ந்த வளையம். உள்ளே போய்வர வழி. மையப் பகுதியில் மருத மரம். அம்மர நிழலில்தான் புல் தரையில் அமர்ந்து ஓய்வாக உணவருந்துவர். உழவர்கள் தம் மனைவியர் கொண்டு வந்த கஞ்சியைக் கொஞ்சிக் குலாவி உண்பர். சிலர் குழந்தைகளோடும் வருவர். குதூகலத்திற்குக் கேட்க வேண்டுமா? இஃதன்றி,

இளந்தலைவனும் தலைவியும் வயலில் வரப்பில் வளர்ந்திருந்த கருவேல மரத்தின் நிழலில் தனிமையில் கொஞ்சிக் குறும்புகள் செய்தபடி கஞ்சி அருந்துவர். இதையெல்லாம் கண்டும் காணாமல் மூத்தவர்கள் புன்முறுவலுடன் தங்கள் துணையுடன் பழைய நினைவுகளை எண்ணியபடி உணவருந்துவர்.

ஆனால், அது மாலை நேரம். மங்கிய மாலை ஒளியில் அந்த மருதமரத்தில் ஓயிலாகச் சாய்ந்தபடி நின்றிருந்தாள் காவிரிப் பூம்பாவை. அவளது பார்வை அந்த நுழைவாயிலிலேயே நிலைத்திருந்தது. 'என்ன பெரிய வேலை? என்னைக் காக்க வைத்துத் தவிக்க விடுகிறாறே? வரட்டும்' என்று எண்ணிய அதே வேளையில் அங்கு வந்து சேர்ந்தான் கரிகாலன். அவள் அவனைக் காணாதவள்போல் வேறு பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கரிகாலன் கணைத்துவிட்டுப் பேசினான்.

'க்கும். தேவிக்கு நான் வந்தது தெரியவில்லை போலும்'.

வெடுக்கெனத் திரும்பிய காவேரி, 'ஆஃகா, ஐந்திலம் ஆளும் பெருவேந்தரே, அரசாங்கப் பணிகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டனவா? பிறகுதான் என் நினைவு வந்திருக்கும். அதுதான் இவ்வளவு தாமதமோ?' சீறினாள்.

'காவேரி, உன் கோபம் சரியுமன்று, முறையுமன்று. கரிகாலன் சொல் பிறழ்மாட்டான். நான் சரியான நேரத்தில்தான் வந்திருக்கிறேன். நீதான் முன்னதாக வந்துவிட்டிருக்கிறாய்?'

'உங்கள்மேல் எனக்குக் கோபம்?'

'ஐயையோ, நான் என்ன பிழை செய்தேன்? நான்தான் சரியான நேரத்தில் வந்துவிட்டேனே'.

'அஃதன்று. அத்தனைபேர் முன்னிலையில் என்னைப் பெண் குழந்தை என்று கேலி செய்து அத்தனை பேரும்

சிரிக்கும்படி செய்துவிட்டீர்களே. என் தந்தைதான் என்ன நினைத்திருப்பார்? அவர் இந்த அழுந்தாரின் வேளிர் தலைவர். அவர் எதிரிலேயே அவர் மகளைக் கேலி செய்யலாமா? அவர் உங்களுக்கும் தலைவர் என்பதை மறந்து விட்டீர்களா?

கரிகாலனின் மிக முக்கிய அரசியல் ஆலோசகர் அவர்தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. வேறு யாருக்கும் கூடத் தெரியாது.

‘காவேரி, மன்னித்திடு. உன் தந்தையிடம் இனி நான் பணிவாக நடந்து கொள்கிறேன். அதற்காக, இந்த ஏழை உழவனை வெறுத்து மறந்திடாதே’.

இன்னும் எத்தனையோ அர்த்தமற்ற பேச்சுக்கள். நேரம் போவதே தெரியாமல் உரையாடல் சென்று கொண்டிருந்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தவள் காவேரிதான்.

‘ஐயேயோ, நேரம் போனதே தெரியவில்லை. வீட்டில் தேடுவார்கள். பேச்சில் மயங்க வைப்பதில் வல்லவராயிற்றே’.

‘எதுவானாலும் என் குற்றந்தானா?’

‘போதும், போதும். நான் போக வேண்டும், போய் வருகிறேன். அடுத்த சந்திப்புப் பற்றித் தோழியிடம் சொல்லி அனுப்புவேன்’. விரைந்து ஓடி மறைந்தாள். கரிகாலன் நகைத்தான்.

இங்கும் ஒரு சோதனையை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆம். ஒரு முறை காவிரியில் வெள்ளம் பெருகி நடவு நட்டு 15 நாட்களையான நெற்பயிர் மேல் ஒரு முழ உயரத்திற்குமேல் செம்புல நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பயிர் நாசமாகிவிடுமென்று அஞ்சினர். வரப்புகளை வெட்டிவிட்டு நீரை விடுவித்திட எண்ணினர். ஆனால் கரிகாலன் தடுத்து விட்டான். விவசாயிகள் மனதில் அவன்மேல் சிறிது ஐயம் எழுந்தது. இந்தச் சிறுவன்

சொல்வதும் செய்வதும் எவ்வளவில் பொருந்தும்? சரியானதாகும்? வெள்ளம் தொடர்ந்தது. 15 நாட்கள் ஆகியும் வடியவில்லை. மக்கள் பயிர் அழுகிவிடும் என்று அஞ்சினர். அழிந்த பயிர் மாட்டுத் தீவனத்திற்குக் கூட பயன்படாது போய்விடும் என்று கலங்கினர். ஆனால் கரிகாலன் எந்தவிதமான காப்பு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. பெரியவர்களும் தடுமாறினர்.

‘என்ன கரிகாலா, பயிர் அழிந்து விடாதா? நீரை வடியவிட வேண்டாமா?’ இறுதியில் அழுந்தார்வேள்தான் கேட்டார்.

‘சரி, தலைவரே, நான்கு முழ இடைவெளி விட்டு ஒரு சாண் அளவிற்கு ஒரு நான்கு விறற்கடை அளவு வரப்பின் உயரத்தைக் குறைத்திடுங்கள் போதும். நீர் மெள்ள வடியட்டும்’.

வெள்ளம் வடிந்து வெயில் காயத் தொடங்கியவுடன், பயிர் சீறி எழுந்து வளர்ந்தது. செம்மண் படிந்த தாள்களுக்கு மேல் வெளிர் மஞ்சள் குறுந்தாள்கள் கடுகி வளர்ந்து விரிந்து பச்சைநிறம் கொண்டன. இரண்டு முழ உயரத்திற்குமேல் ஞாயிற்றோனின் வெங்கதிரை உண்டு எழுந்தது நெற்பயிரின் பொன்னிறச் செங்கதிர்.

இதுகாறும் காணாத கொள்முதல் ஈட்டியதைக் கண்டு கரிகாலனைப் பாராட்டிப் பாராட்டி மனம் குளிர்ந்தார்கள். மனம் சலிக்கவும் இல்லை, வாய் வலிக்கவும் இல்லை.

ஓடி வந்த வெள்ளம் வழியெங்கும் இருந்த வண்டல் மண்ணை கரைத்துக் கூழாக்கிக் கொண்டுவந்து வயல்களில் இயற்கை உரமாய்ப் படியவிட்டிருந்தது. அவர்கள் செய்ததெல்லாம் களை எடுத்ததும் அறுவடை செய்ததும் தாம். மக்கள் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

இந்த 4 ஆண்டுகளில் சுற்றுலா பயணியாகவும், வணிக உதவியாளனாகவும் நாட்டின் எல்லாப் பகுதியையும் சுற்றிப் பார்த்து முக்கிய மூன்று இடங்களில்

யவன நண்பர்களை நிறுத்தி அவர்களின் பார்வையில் இளம் தமிழ் வீரர்களை நிறுத்தியிருந்தான். இப்படி யாரும் எள்ளளவும் சந்தேகம் கொள்ளாதவாறு படையைப் பெருக்கி ஆங்காங்கே அவன் ஆணையை எதிர்பார்க்குமாறு நிலைப்படுத்தியிருந்தான். மூன்று இடங்கள் : 1. பொருநை நதிக்கரை, 2. வஞ்சி,(முசிறி) 3. பூம்புகார்.

அரசியல் மற்றும் அரசர்கள் நிலவரம் : கொங்கரும் தொண்டையரும் முன்பு போலவே சோழர்க்கு உதவுவர் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. பாண்டியனின் கடுமையான நடவடிக்கைக்கு அஞ்சி தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் நிலையில்தான் அவர்கள் இருந்தார்கள்.

குட்டுவனுக்குப் பின், அவனுடைய மகன் பெருஞ்சேரலாதன் சேர மன்னனானான். தித்தன் மகள் ஐயையை இளவரசனாக இருந்தபோதே மணம் செய்து கொண்டான். சேரர் தித்தன் குடிஉறவு தொடர்ந்தது.

முடத்திருமாறன் மறைந்த பின்னர்ச் சேரர்- பாண்டியர் நட்பு மட்டும் தொடர்ந்து நிலைத்திருந்தது. பாண்டியன் கருங்கை வழி மற்ற மன்னர்களை மதியாதது மட்டுமன்றி அவர்களைத் தன்னைவிடத் தாழ்ந்த நிலையிலேயே மதித்தான்.

சோழநாடு வழக்கம்போல் ஓங்கியும் குன்றியும் மாறி மாறி இருந்து வந்தது. அந்த நேரம் வலிமை வாய்ந்தவனாய் இருந்த இருங்கோவேளின் செல்வாக்கினால்தான் சோழ நாட்டு ஆட்சியே நடந்து வந்தது. உறையூரில் அப்போதைய பொம்மை அரசனான சென்னி இருங்கோவேளின் பிடியில்தான் இருந்தான்.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் சொந்த நாட்டில் கரிகாலனுக்கு மிகக் குறைந்த ஆதரவே இருந்தது. அதுவும் பிற்காலத்தில் மேலும் குறைந்துபோனது வேதனையான உண்மை.

கரிகாலன் நுணுகி ஆராய்ந்து முதலில் சோழ மன்னனாகும் திட்டத்தை வகுத்தான். அப்போதைய சோழ மன்னனைச் சந்தித்துப் பேசக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வரும்படி இருங்கோவேள் அழைத்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. அவர்கள் முக்கியமான ஆலோசனை செய்ய யாரும் அறியாமல் அங்குதான் கூடிப் பேசுவார்கள். ஆளுக்கொரு ஓடத்தில் நதியின் நடுப்பகுதியில் சந்தித்துப் பேசுவார்கள். அன்றும் மன்னன் தனிப் படகில் வந்தான். மையப் பகுதிக்கு வந்ததும் படகோட்டி திரும்பினான். அவன் வழக்கமாக வருபவன் அல்லன். திடுக்கிட்ட மன்னனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தவன் கரிகாலன்.

‘நீ.. நீ யார்?’

‘என் பெயர் கரிகாலன். நான் சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆள வந்திருக்கிறேன். ஆனால் அதற்கு இடையூறாய் நீ இருக்கிறாய். சொல், எனக்கு உயிர் வேண்டுமா அன்றி அரசு வேண்டுமா? அரசு வேண்டும் என்றால் உயிரை விடவேண்டியிருக்கும். உயிர் வேண்டுமானால் அரசைத் துறக்க வேண்டும். எது வேண்டும்?’

‘நீ மிகச் சிறியவன். நீ முதலில் உயிர் பிழைக்கும் வழியைப் பார்,’ என்று வாளை உறுவினான்.

‘வேண்டாம், வாளை உறையில் போடு. என் வாளின் ஒரே வீச்சில் நீ மாண்டுவிடுவாய்’. மென்மையாகச் சொன்னான்.

‘வீசு வாளை. எனக்கு நாடும் வேண்டும், உயிரும் வேண்டும்’.

ஒரே வீச்சு... மன்னனின் வாள் துண்டாகிவிட, கரிகாலனின் வாள் அவன் நெஞ்சில் பாய்ந்தது. அவனும் அக்கணமே மாண்டுபோனான்.

இருங்கோவேளால் நம்பவே முடியவில்லை. தனது எல்லையில் மன்னன் மாண்டான் என்றால்? எந்த வேளுக்கு இவ்வளவு துணிச்சல்? ஆயினும் என்ன செய்ய முடியும்? ஒரே ஆறுதல் யாரும் தன்மேல் ஐயங்கொள்ள மாட்டார்கள். காரணம் இறந்தவன் இருங்கோவேளின் ஆதரவு பெற்றவன்.

இருங்கோவேள் தலைமையில் வேளிர்கள், குறுநில மன்னர்கள் கூடிப் பேசி, புதிய மன்னனைக் கண்டுபிடிக்க யானையை மாலையுடன் அனுப்பினர். நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட பட்டத்து யானை துதிக்கையில் மாலையுடன் ஊர் ஊராகச் சென்றது. கூடவே வீரர்கள் தொடர்ந்தனர்.

நாடெங்கும் சுற்றிவிட்டுப் புகாருக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தனர். போகும் வழியில்... திடீரென்று யானை தன் பாகன் காட்டிய வழியில் செல்லாமல் தானாகவே வேகமெடுத்து அருகாமையில் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த விவசாயிகள் பக்கம் விரைந்தது. அங்கே... கரிகாலன் கலகலவெனப் பேசியபடி சேற்று வயலில் நாற்று முடிகளைச் சுமந்து சென்று நடுபவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

யாரும் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி அங்கு நடந்தது. அந்த யானை, சேற்றின் பூச்சோடு விநோதமாகக் காட்சி அளித்த கரிகாலனுக்கு நேரே வந்து நின்றது. அவனுக்கு மாலையிட்டது. அது மட்டுமன்றித் தன் துதிக்கையால் அவன் முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சியது. அவனைத் தூக்கி எடுத்துத் தன் முதுகிலும் அமர்த்தி ஆர்ப்பரித்தது-மகிழ்ந்தது.

இந்த அதிசய நிகர்ச்சியைக் கண்டு அழுந்தூர் மக்கள் வியந்தனர். ஆயினும் தங்களில் ஒருவன் அரசனானது கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தனர். அந்த அதிசயம் எப்படி நிகர்ந்தது? அந்த யானை ஆம் ... நீங்கள் யூகித்தது சரிதான். 'காட்டில் புலியிடமிருந்து காத்தும் காலிலிருந்து முள்ளெடுத்தும் அதன் துன்பம் தீர்த்தானே, அதே இனம்பிரி ஒருத்தல்தான். (வளர்ப்பு யானை-பட்டத்து யானைதான்)'.
'

கர்கால் சென்ன்

இருங்கோவேள் படபடத்தான், என்ன சொல்கிறீர்கள்? அவன் நாம் ஏற்பாடு செய்து நிறுத்திய சிறுவன்தானே?

உண்மையைச் சொன்னால் தண்டனை கிடைக்கும் என அஞ்சி, 'ஆம், மன்னா. அவன் நம் ஆள்தான்' எனப் பொய் கூறித் தப்புகின்றனர்.

இதில் விந்தை என்னவென்றால், இருங்கோவேளின் ஆதரவு பெற்றவனைப் பூம்புகாரிலே இருக்கவைத்ததும் அவனை யானை பார்க்குமுன் தற்செயலாகக் கரிகாலனைக் காணவைத்ததும் அவனது சூழ்ச்சியே. தலைநகரில் பட்டத்து யானையைக் கண்ட அவன், 'அதை என் எதிரில் நிறுத்தினால் போதும், அது தானாகவே எனக்கு மாலையிட்டுவிடும்' என்று சொன்னபோது, இவனை ஆதரிக்கும் வேளிர்கள் சிறிதும் நம்பவில்லை. ஆனால், ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அவன் திட்டமிட்டவாறு நடந்ததில் அனைவர்க்கும் மகிழ்ச்சியே. இதனால் அவன் மதிப்பு மேலும் கூடியது.

எத்தனை நாட்கள்தான் உண்மையை மறைக்க முடியும்? தன்னுடைய சூழ்ச்சியையும் தோற்கடிக்கும் வகையில் ஒரு சிறுவன் சூழ்ச்சி செய்து மன்னனாகிவிட்டானே என்று வெகுண்டான் இருங்கோவேள். அயினும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் கூடவேயிருந்து கரிகாலனை அழிக்க, தக்க தருணம் பார்த்திருந்தான்.

பாதுகாப்பான அரண்மனைகள், மாளிகைகள் முதலியனவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளும் நோக்குடன், பல இடங்களைக் கரிகாலன் சுற்றிப் பார்த்தான். ஒவ்வொரு சிற்றரசரும் வேளிரும் தாங்கள் அறிந்தவற்றை உடனிருந்து

காட்டி விளக்கினர். அவ்வகையில் இதையே சரியான நேரமாக எண்ணித் தன் பொறுப்பிலுள்ள காட்டரனோடு கூடிய மாளிகைக்கு இட்டுச் சென்று, 'இது சோழன் பெரும்பூட்சென்னி தனது பாதுகாப்பிற்காகக் கட்டிய மாளிகை. மிகுந்த கலைத்திறனோடு, அதே நேரம் பாதுகாப்பான இடத்தில் கட்டியிருக்கும் அவரது கூர்ந்த அறிவை நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

போர்க்கருவிகள் இருக்கும் அறை, சமையல் அறை, உணவருந்தும் அறை, மஞ்சமிட்ட துஞ்சும் அறை எனப் பல அறைகளைக் கொண்டிருந்தது அந்த மாளிகை. அப்போதும் அந்த மாளிகையைத் தூய்மையாக வைத்திருந்தார்கள்.

உணவருந்திவிட்டு, 'மன்னா, தாங்கள் சற்று ஓய்வெடுங்கள். நான் வேறொரு அறையில் இருக்கிறேன்'. இருங்கோவேள் சென்றுவிட்டான்.

அருந்திய தேறலும் உணவில் கலந்திருந்த மயக்க மருந்தும் விரைவில் கரிகாலனை உறக்கத்தில் ஆழ்த்தின.

உடல் வேர்த்து உறக்கத்தினின்றும் திடுக்கிட்டு எழுந்தான் கரிகாலன். அறை முழுவதும் வெப்பத்தால் கனன்றது. விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை பல பயிற்சிகளால் வளர்த்து வந்தவன், கணநேரம் மறந்ததெவ்விதம் எனத் தன்னையே நொந்து கொண்டான். மாளிகை தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. விபத்து என்ற பெயரில் தன்னைக் கொல்லச் சதி செய்திருக்கிறார்கள். 'சினங்கொண்டு' சீறும் புலியைப் போல அறையில் உலவினான். மதங்கொண்ட வேழம்போல சுவர்களை ஓங்கிக் குத்தினான். என்ன விந்தை! அந்த மாளிகை மரத் தூளங்களால் கட்டப்பட்டிருந்தது. சுவர்களைத் தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தவன் ஓரிடத்தில் உறுதி குறைவாய் இருந்ததை உணர்ந்தான்.

தன் சக்தியையெல்லாம் திரட்டி ஆ..ஆ என்று கத்தியபடி தன் காலால் உதைத்தான். இரண்டாவது தாக்குதல் தேவையே இருக்கவில்லை. மரச்சுவர் உடைந்து பிளவு விட்டது. ஆனால் மாளிகை முழுவதும் தீ கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. பிளவின் வழியே தீ உள்ளே சீறி வந்தது.

மனதை அமைதியாக்கினான். மாளிகையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தன் அகக்கண் முன் கொண்டு வந்தான். அதிக ஆபத்தும் குறைந்த அளவே குடுற்றாலும் கேடில்லை என்று அவ்வழியை மனத்தில் இருத்தி, வழி முறைகளை முடிவு செய்தான்.

பிளவுபட்ட இடத்தில் இன்னொரு உதை. தீயிருந்தாலும் நுழையக்கூடிய அளவு பெரியதாயிற்று. பாய்ந்து வெளியேறினான். அது சமையல் அறை. அதிகம் தீ பிடிக்காத அறை. சாளரத்தை உடைத்தான். அதன் வழியாகத் தீ பாய்ந்தது. ஆனால், அஃது ஆரம்பநிலை. ஏறிக்குதித்துத் தீக்காயங்களோடு வெளியே வந்துவிட்டான். வெளியே நிறுத்தியிருந்த தன் குதிரையில் உறையூர் நோக்கி விரைந்தான். குறுக்கு வழியில் இருங்கோவேள் வந்து சேரும் முன்னரே அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

தன் மாமனிடம் சுருக்கமாகச் செய்தி சொல்லித் தீக்காயம் பட்ட இடங்கள் வெளியே தெரியாதவாறு கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு மேலுடை தரித்தும் காயங்களால் பட்ட எரிச்சலை முகத்தில் காட்டாமலும், எதுவும் நடவாததுபோல் நடந்து கொண்டான் கரிகாலன். அவன் இறந்து போயிருப்பான் என்று மெத்தனமாக வந்த இருங்கோவேள் கரிகாலனைக் கண்டு அதிர்ந்து போனான்.

‘மாமா, நம் சோழநாட்டுத் தூணாகக் கருத வேண்டும் என்றீர்களே, அவர் என்னையே சோதித்து விட்டார். திக்குத் தெரியாத காட்டிலிருந்து எப்படித் தனியாக மீள்வேன் என்று சோதனை வைத்தார். வேளிர் தலைவ, நான் வென்றுவிட்டேனா? சொல்லுங்கள்’,

இடிந்து போனான் இருங்கோவேள். ‘அவன் கேலி செய்கிறானா? யாதுமறியாச் சிறுபிள்ளைபோல் பேசுகிறானா? அவனிடம் எப்படிப் பழகுவது?’ திகைத்தான்.

அழுந்தூர்வேளின் மாளிகையின் புறக்கடைத் தோட்டத்தில் .. அமைதியிழந்து அங்குமிங்கும் நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள் காவேரி. மனம் எதிலும் நிலைக்காவிடினும் காதுகளை மட்டும் ஓசை ஏதோ கேட்டிட வேண்டிக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘க்ளக்’

விரைத்து நின்றாள். மீண்டும் கூர்ந்து கேட்டாள். ‘அவர் சொன்ன நேரம் இன்னும் வரவில்லையே. அவருக்கு அவ்வளவு அவசரமா?’ தீட்டிய காதுகளில் வேறு ஒலி எதுவும் கேட்கவுமில்லை. ‘ஊகூம்’ தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டாள். ஏமாற்றத்தின் அறிகுறி அது. மீண்டும் உலாவத் தொடங்கினாள். ‘அவர் இந்நேரம் வந்திருக்க வேண்டுமே’

‘க்ளக்’

நின்றாள். கேட்டாள்.

‘க்ளக்’. சரியான இடைவெளி விட்டு அடுத்த ஒலி வந்தது.

‘க்ளக்’ அவள் முகம் மலர்ந்தாள். அடுத்த ஒலிக்காகக் காத்திருந்தாள்.

‘க்ளக்’ நான்காவது ஒலி. தாவித் துள்ளிக் குதித்து ஓடினாள். தோட்டத்தின் மூலையில் இருந்த குளத்தை அடைந்தாள். அங்கே... கரிகாலன் நின்றிருந்தான்.

தோழியின் மூலம் கரிகாலன் செய்தியனுப்பியிருந்தான். நான்கு முறை குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் கல்லைக்

குளத்தில் போட்டு ஒலி உண்டாக்குவான். அஃதே அவன் வந்து சேர்ந்ததற்காக அடையாளம். அப்படியானால் முதலில் வந்த ஒலி? அது குளக்கரையிலிருந்த ஆலமரத்தின் முதிர்ந்த பழம் விழுந்த இயற்கையான ஒலியாய் இருக்கலாம். இதையெல்லாம் ஆய்ந்துதான் நான்கு ஒலிகளைக் குறிப்பிட்டான் போலும். எவ்வளவு எச்சரிக்கையுணர்வு. சிறு சிறு புலனங்களையும் எவ்வளவு துல்லியமாய்க் கணிக்கிறான். வியந்தாள்.

ஓடிவந்த வேகத்தில் அவனை இறுகத் தழுவி அவன் அகத்தில் முகம் புதைத்துக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

‘வருங்காலச் சோழமாதேவி அழலாமா? இஃது அழகன்று காவேரி’

‘மன்னவரே. போருடற்றி இடருற்றிருந்தால் அஞ்சவும் மாட்டேன், அழவும் மாட்டேன். சூழ்ச்சியினால் கொல்ல நினைத்திருக்கிறார்களே சதிகாரர்கள், அஃதே என் உளம் சிதைந்ததன் காரணம். வீரரை எதிர்க்க அஞ்ச வேண்டுவதில்லை. ஆனால் கோழைகளுக்கு அஞ்சித்தானே ஆகவேண்டும்?’

‘அச்சங்கொள்ளத் தேவையில்லை தேவி. எச்சரிக்கைதான் தேவை. கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்’.

‘மன்னித்திடுங்கள் உயிரே’.

அப்போதுதான் கவனித்தாள் அந்தக் காட்சியை. அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அப்படி என்ன கண்டாள்? ஓய்வாகச் சாய அமைக்கப்பட்டிருந்த கற்படுக்கை அங்கே இல்லை, மாறாக மலர் படுக்கைதான் இருந்தது. அன்று மலர்கள் தூவி அப்படி ஆக்கியிருந்தான்.

தழுவிய கைகளை நழுவ விட்டாள். கண்களை அகல விரித்து அவனைப் பார்த்தாள். அவன் சாதாரண உழவன் தோற்றத்தில்தான் இருந்தான். ஆனாலும் அவன்

சோழ நாட்டின் மன்னன். நின்றிருந்தான் அவன் முன்னம், சிவந்தது அவள் கன்னம். முகத்தில் நாணச் சிவப்பேறியது. நழுவிய அவளுடைய கரங்களைப் பற்றித் தன் பக்கம் இழுத்தான்... தயங்கினாள். வாரி அணைத்தான்-மயங்கினாள். அவளும் தன்னையறியாமல் அவனை இரு கைகளாலும் இறுக-முயங்கினாள். படுக்கையில் சாய்ந்தனர். அவனுடைய கைகளும் அசைவுகளும் சொல்லாமல் சொன்னதை உணர்ந்து-இயங்கினாள். களவில் கரைந்து கலந்து மகிழ்ந்து தங்களை மறந்து இன்பம் துய்த்தார்கள். மீண்டபோது,

‘காவேரி, உன் நாணத்தைப் பார்த்த நான் எங்கே உடன்படாமற் போவாயோ என ஐயுற்றேன்’.

‘ஆம், மன்னரே, காட்டாற்று வெள்ளத்தை உப்பால் அணையிட்டுத் தடுக்க முடியுமோ? அது போன்றே என்னுள்ளத்தெழுந்த காமப் பெருக்கை என் நாணத்தால் அடக்க முயன்று தோற்றேன். அதனால் இன்ப வெற்றியும் பெற்றேன். இனி உங்களைப் பிரியவும் ஆற்றேன்’.

‘உன் தோழி உன்னைப் பற்றிச் சொன்னது மிகவும் சரியே’.

‘அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டாள்?’

‘சிறிய காம்பினைப் பற்றுக்கோடாய்க் கொண்டு பருத்துப் பெருத்த பலாப் பழத்தைப் போன்றுது உனது காதல் பெருக்கு. அஃதை உன்னுடைய சிறிய உயிர் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சிறு கோட்டுப் பெரும்பழம் தாங்கியாங்கு இவள் உயிர்தவச் சிறிது, காமமோ பெரிதே’

‘உறையூரில் மன்னரான பின் நீங்கள் நீண்ட நாட்கள் வராது போனதால் உங்களைக் காணாது போனதால் நேர்ந்த என் நிலை அது. விரைந்து என்னை வரைந்து கொள்க உயிரே’.

‘காவேரிப்பூம்பாவாய்! நீயே எனது பட்டத்தரசி. விரைவில் வதுவை நிறைவேறும்’.

அவன் உறுதியளித்தவாறே சிறிது காலத்தில் அது நிகழ்ந்தது.

கரிகாலன் ஆட்சுமுறை (நீதி)

சிறிது காலம் 'கரிகாற் சென்னி'யாக பொம்மை மன்னனாகவே இருந்து மற்ற வேளிர்கள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் நிலையையும் செயல்பாடுகளையும் அறிவதில் தன் முழு கவனத்தையும் செலுத்தினான்.

அகவையில் சிறுவனாயினும் அவனது அறிவையும் ஆட்சி முறையையும் கண்டோர் வெளிப்படையாகப் பாராட்டத் தயங்கினாலும் உள்ளூர மகிழ்ந்தவர் சிலர், பயந்தவர் பலர். நீதி மன்றத்தில் நீதிமானாக வழக்குகளைக் கேட்டு அவன் நீதி வழங்கிய பாங்கு மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டுப் போற்றப்பட்டது.

அவன் அறிவுத் திறனைச் சிலர் சோதிக்கவும் முனைந்தனர். பேரரறிவாளன் சாலமன் அவையில் ஷேபா நாட்டு அரசி அவனைக் கேள்விக் கணைகளால் துளைக்கச் சற்றும் தயங்காமல் பதில் சொல்லியும் பல ஐயங்களைச் செயல்முறையிலும் தீர்த்துவைத்து அவளை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திய கதைகளை நிறைய கேள்விப்பட்டிருந்த கரிகாலன் தன் அறிவையும் கூர்ந்தாழ்ந்தகன்றதாக வளர்த்துக் கொண்டான்.

(ஒரு சான்று : சாலமனிடம், வளர்ந்த செடியின் சம அளவான மையப் பகுதியினின்றும் துண்டிக்கப்பட்ட 8 விற்றகடை நீளமுள்ள தண்டுப் பகுதியைக் கொடுத்து அதன் கீழ்ப்பக்கம் எது? மேல்பக்கம் எது? என்று கேட்டான். சற்றும் தயங்காமல் அந்தக் குச்சியை ஒரு நீர் நிறைந்த பாத்திரத்தில் விட்டான். ஒரு நுனி நீரில் அமிழ்ந்தும் மறுநுனி நீரின் மேல்பகுதியிலும் இருக்குமாறு நின்றது. விடை : நீரில் ஆழ்ந்தது அடிப்பக்கம். நீரின் மேலே நீண்டிருந்தது மேல்பக்கம்.)

முதியவர் ஒருவர், இளைஞர் இருவர், நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் கூடி இருக்கும் நீதி மன்றத்திற்கு

வந்தனர். அங்கே நீதிபதி இடத்தில் சிறுவன் (இளைஞன்) ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு தயங்கியபடி நின்று, பின் திரும்பிச் செல்ல முற்பட்டார் முதியவர். அவரின் முகக் குறிப்பினின்றும் அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்று கணித்த கரிகாலன் அவரை நோக்கி,

‘பெரியீர்! நீவிர் என்ன நினைக்கிறீர் என்று எனக்குப் புரிகிறது. உங்கள் வழக்கைக் கேட்கப்பட்டறிவு மிகுந்த வயதில் பெரிய நீதிபதி ஒருவரை அனுப்பி வைக்கிறேன். அவரிடம் உங்கள் வழக்கைக் கூறுங்கள்’ என்று சொல்லி அவையை விட்டு நீங்கினான்.

அந்தப் பெரியவர் நடுநாட்டு அரசனின் தலைமை நீதிபதி. தன்னால் தீர்க்க முடியாத வழக்கை மாமன்னரிடம் கொண்டு வந்தார். அண்டை நாட்டு மக்களும் சிக்கல் மிக்க வழக்குகளை அவரிடம் கொண்டு போவார்கள். அப்படிப்பட்ட நீதிமான் தன்னால் தீர்க்க முடியாத வழக்கைக் கொண்டு வந்தார் என்றால்... மக்கள் கூட்டம் மன்றத்தில் நிரம்பி வழிந்தது. சற்றைக்கெல்லாம் நரைத்த தலைமுடி, தாடி, மீசையோடு முதிய நீதிமான் அவைக்குள் நுழைந்தார். மக்கள் பணிவோடு எழுந்து வணங்கினர். வழக்கைக் கொண்டுவந்த பெரியவரும் இளைஞர்களும் வணங்கினர். நீதிபதி முதியவரை நோக்கி,

‘ஐயா, தாங்களும் ஆசனத்தில் அமருங்கள்’, என்றார்.

‘நீதிபதி அவர்களே, நான் வழக்கைக் கொண்டுவந்தவன். நான் நிற்பதே முறையாகும்’ என்று பணிவோடு சொன்னார்.

‘தாங்கள் வழக்கைத் தொடுப்பவரா? அன்றி மறுப்பவரா?’

‘மன்னிக்க வேண்டும். நான் நடுநாட்டு நீதிபதி, சிக்கலான வழக்காக அமைந்துவிட்டதால் மாமன்னரை நாடி வந்தேன். ஆனால்...’

நீதிபதி சொன்னார். 'இருக்கட்டும். உங்களை நிற்கவைத்துப் பேசினால் நான் நீதியை மதியாதவனாவேன். அருள் கூர்ந்து அமருங்கள்'. அவர் அமர்ந்தார். புதிய நீதிபதியின்மேல் அவருக்கு அப்போதே ஈடுபாடும் பணிவும் நம்பிக்கையும் தானாகவே தோன்றிவிட்டன.

'கூறுங்கள் வழக்கு என்ன?'

'இதோ நிற்கும் இளைஞர் மன்னை சாத்துவன். பாடலிபுத்திரப் பெருவணிகர் மறைந்த பெருஞ்சாத்துவனாரின் ஒரே மகன். அருகில் நிற்பவர் கொலீசியஸ்-யவன நாட்டினன்-பெருஞ்சாத்துவனாரின் அடிமை'.

'என்ன? தமிழகத்தில் அடிமை முறை இருக்கிறதா?'

'அஃது ஒரு விந்தையான நிகழ்வின் முடிவு. அரபு வணிகன் ஒருவனின் அடிமையாக இருந்த இவன் உடல் நலங்குன்றி வேலைசெய்யத் தடுமாறியபோது, இவனது தலைவன் தோல் விளாரினால் மயக்கமுற அடித்ததைக் கண்டு பொறாத சாத்துவன் அரபு வணிகனைக் கண்டித்திருக்கிறார். இதில் வார்த்தை முற்றி 'நமக்குள் விற்பது வாங்குவது இவற்றில் மட்டுந்தான் தொடர்பிருக்கலாம்; மற்றதில் நீங்கள் தலையிட வேண்டா' என்று அவன் கூறியபோது சாத்துவன் அந்த அடிமையையே விலைக்கு வாங்கிவிட்டார். விடுதலையளித்தபோது அதை விரும்பாத கொலீசியஸ், தொடர்ந்து அடிமையாகவே-ஆம் அன்பிற்கு அடிமையாகவே இருந்துவிட்டான். சாத்துவன் அவனைத் தன் மகன் போலவே நடத்தி வந்தார்.

வழக்குக்கு வருகிறேன். மன்னை சாத்துவன் இளவயதில் நல்லியல்பு இல்லாரோடு கூடி மது, மாது, சூது என அலைந்ததால் மனமுடைந்த தந்தை தன் உடைமைகள் யாவற்றையும் பட்டியலிட்டு அவை தனக்குப்பின் கொலசியஸுக்கே சேர வேண்டும் என்று எழுதி வைத்துவிட்டு இறந்துவிட்டார். ஆனால் மன்னை சாத்துவன் விரும்பினால் பட்டியலிலுள்ள எதாவது ஒரு பொருளைமட்டும் அவன் தனக்காக எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்'.

ஆர்வ மேலீட்டால் அவையிலிருந்த ஒருவர், 'தந்தையின் சொத்து முழுமையும் தனக்கே சொந்தம் என்று மகனும், இல்லை என் பெயரில் இருப்பதால் எனக்கே சொந்தம் என்று அடிமையும் கோருகிறார்கள். அப்படித்தானே?' என்று வினவுகிறார்.

'அருள் கூர்ந்து அவை நடவடிக்கையில் யாரும் குறுக்கிட வேண்டா. ஐய, நீங்கள் தொடருங்கள். மக்களின் ஆர்வம் தூண்டப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வளவே'-நீதிபதி.

'அடிமை எனக்கு வாழ்வளித்த தெய்வம் அவர், அவருடைய பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டால் என்னினும் வஞ்சகன் எவனும் இருக்க மாட்டான். எனவே எனக்குச் சொத்தில் சிறிதும் வேண்டியதில்லை. தொடர்ந்து அவருடைய மகனிடமும் அடிமையாகவே இருக்க விரும்புகிறேன். சிறியவருக்கே எல்லாவற்றையும் உடைமையாக்குங்கள், இது கொலீசியஸின் கூற்று.

தந்தையின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட நான் திருந்திக் கெட்ட நடவடிக்கைகளை விட்டொழித்து வாணிபத்தில் முழு மூச்சாய் இறங்கி இப்போது நல்ல நிலையில் இருக்கிறேன். எனக்குத் தந்தையின் சொத்து வேண்டாம். தந்தையின் முடிவை முற்றிலுமாய் ஏற்கிறேன் என்கிறார் மன்னை'.

'நல்ல உள்ளங்களின் மோதலால் எழும் வழக்கும் தீர்ப்பதற்கு அரிது போலும். நன்று. உம் எண்ணம்?'

'யாரும் கோராத பொருளை அரசு ஏற்கலாம் என்றால், எம் மன்னர், 'கூடாது, மக்கள் கொடுக்கும் வரிக்குமேல் அவர்களிடம் பொருள் பெறுவது மக்களிடமிருந்து பொருளைக் கவருவதற்கொப்பாகும்' என்கிறார்'.

நீதிபதி, சிரித்தார். 'அற்புதமான வழக்கு. உங்கள் மன்னர் சொன்னதன்றி இன்னொரு கோணத்திலும் பார்க்க

வேண்டும். மன்னையார் திருந்திப் பெரும்பொருள் ஈட்டிவிட்டார். அதனால் தனக்குப் பொருள் எதுவும் தேவையில்லை என்கிறார். இதில் கொலீசியஸின் நிலை என்ன? அவரும் செல்வம் எதுவும் தனக்கு வேண்டாம் என்கிறார். சரி, சாத்துவர் எழுதியபடி செல்வங்கள் எவை?, எவை? சொத்துக்களின் பட்டியலைப் படியுங்கள்’.

நடுநாட்டு நீதிபதி படிக்கிறார்.

நீதிபதி, ‘மன்னைய சாத்துவரே, உங்கள் தந்தையின் மொழியின்படி உங்களுக்கு எந்தச் சொத்தும் வேண்டா என்கிறீர்கள், சரி. அவர் குறிப்பிட்டபடி பட்டியலில் உள்ள சொத்தில் ஏதாவதொன்றை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்வதில் மாற்று எண்ணம் உண்டா?’

மன்னையன் தயங்கியபடி, ‘இல்லை நீதிபதி அவர்களே’.

நீதிபதி, ‘அந்தப் பொருளை நான் குறிப்பிட்டால் மறுக்க மாட்டீர்களே?’

மீண்டும் தயங்கியபடி, ‘மறுக்க மாட்டேன் நீதிமானே’.

நீதிபதி, ‘நடுநாட்டு நீதிமானே, வழக்காடும் இருவரும் உங்கள் மன்னரும் செல்வங்களை ஏற்க விரும்பவில்லை. இந்நிலையில் அந்தச் செல்வங்கள் ஒருவருக்கும் உரிமையில்லாமல் போகக் கூடாது. ஆகவே மன்னைய சாத்துவரே, நீங்கள் செல்வங்களின் பட்டியலில் இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட கொலீசியஸையே தேர்ந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். இஃது என் தீர்ப்பு என்பதைவிட நல்லறிவுரையாகக் கூறுகிறேன். வாங்கப்பட்ட அடிமையாதலால் அவன் பெயரை இறுதியில் குறிப்பிட்டு அவன் பெயரில் முழுவதையும் எழுதி வைத்துவிட்டார்’.

நடுநாட்டு நீதிமான் : விந்தையான தீர்ப்பு. அன்று, அன்று அறிவுரை.

‘நல்ல தீர்ப்பு’ என்று நீதிமன்றமே அதிர வாழ்த்தொலி நிரம்பியது.

‘நீதிபதி அவர்களே, இதே வழக்கு நேர் எதிராக மாறி இருவருமே தமக்குச் செல்வம் அனைத்தும் வேண்டும் என்று கேட்டாலும் இதே தீர்ப்பு சிறப்பாக மிகவும் பொருத்தமாகவும் இருக்கும். மகத்தான இத்தகைய தீர்ப்பு சொல்லும் நீதிமாணைப் பெற்றதற்குச் சோழநாடு பெருமைப்பட வேண்டும். இதற்காகத்தான் பட்டறிவு மிக்க முதியோர் ஒருவர் நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும் என்று விழைந்தேன்’.

‘நீங்கள் கரிகாலனிடம் வேறு நீதிமான் வேண்டும் என்று கேட்டீர்களா?’

‘இல்லை, இல்லை. அவர் எம் முகக்குறிப்பினின்றும் எம் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டு வேறொருவரை அனுப்புவதாகச் சொல்லிச் சென்றார்’.

‘முகக் குறிப்பினின்றும் எண்ணத்தை அறியக் கூடியவன் பட்டறிவில்லாதவனாக இருக்க முடியுமா?’

நடுநாட்டு நீதிபதி குழம்பிப் போய்க் கேள்விக் குறியோடு பார்த்தார்.

‘இனியும் உள்ளதை மறைக்க விரும்பவில்லை. நம்பிய மக்களை ஏமாற்றக் கூடாதன்றோ?’

அந்த நீதிபதி தன் மாற்றுருவம் கலைத்துத் தன் இயல் வடிவம் காட்டினார். அவன் கரிகாலன்!! திடுக்கிட்ட முதியவர் இவனா நம் வழக்கை நாம் ஏற்கும் வண்ணம் தீர்த்து வைத்தான் என்று மீண்டும் ஐயம் தோன்றும் முகக் குறிப்பைக் காட்டினார். கரிகாலன் சொன்னான், ‘நீங்கள் சான்றோர்கள், உருவம் கண்டு மயங்க வேண்டா. நீங்கள் விரும்பினால் என் திறமையைச் சோதித்துப் பாருங்கள்’.

தங்கள் மனத்திலுள்ளதை அப்படியே சொல்கிறானே என்று வியந்தாலும் அவனைச் சோதித்துப் பார்த்துவிட

முடிவெடுத்தனர். கூடியிருந்த மக்கள் அதிர்ந்தாலும் அமைதியாகி அடுத்து நடக்கப் போவதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர்.

பெரியவர்கள் சிலர் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு ஒரு வெள்ளிக் குவளையை மன்னன் முன் வைத்தார்கள்.

‘மன்னா, தங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்க அனுமதி வேண்டும்’. கரிகாலன் தலையசைத்தான்.

‘மன்னா! குவளையின் அடிப்பாகம் தெரிகிறதா? எதுவரை தெரிகிறது?’

‘அடிப்பகுதி முழுதுமாகத் தெரியவில்லை. சுற்றுப் பகுதியில் முக்கால் பகுதியே தெரிகிறது’.

பெரியவர் தன் உள்ளங்கையில் எதையோ மூடியபடி குவளையின் அடியில் வைத்ததாகக் காட்டினார். ‘மன்னா, அடியில் உள்ள பொருள் தெரிகிறதா?’

‘இல்லை. ஏதும் தெரியவில்லை’.

‘மன்னா, சோதனை இதுதான். தாங்கள் ஆசனத்தில் அமர்ந்த நிலையிலேயே எழுந்தோ எம்பியோ பார்க்காமல் அந்தப் பாத்திரத்தின் அடியில் என்ன இருக்கிறதென்று சொல்ல வேண்டும்’.

‘யாரங்கே, அந்தப் பாத்திரத்தில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்துச் சொல் என்றால் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்கள். இதிலென்ன சோதனை இருக்கிறது?’ குறும்பாகச் சிரித்தபடி கூறினான். பெரியவர்கள் ஏதோ சொல்ல முற்பட, ‘மன்னியுங்கள். நான் வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன். சரி, பெரியீர், அந்தப் பாத்திரத்தில் இருக்கும் பொருள் என்னவென்று உங்களுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும். சரிதானா?’

‘ஆம். மன்னா’.

‘எனக்கு உதவக் கூடியவர் நீங்கள் மட்டுமே. செய்வீர்களா?’

பெரியவரும் குறும்பாக, ‘அஃதென்ன பொருள் என்று மட்டும் கேட்கக் கூடாது’.

மக்கள் இதழ்களில் மென்னகை இனிமையாக ஒலித்தது.

‘மாட்டேன். வேறொரு சிறு குடத்தில் தெள்ளிய நீர் முகந்து வந்து அந்தக் குவளையில் சிறிது சிறிதாகச் சிதறாமல் ஊற்றுங்கள்’.

அப்படியே செய்யப்பட்டது. நீர் குவளையின் விளிம்பைத் தொடுமுன்பே, ‘போதும். நீர் ஊற்றுவதை நிறுத்துங்கள். பதில் இதோ, அந்தக் குவளையின் அடியில் இருக்கும் பொருள்.. புலி உருவம் பொறிக்கப்பட்ட பொற்காசு.. சரியா?’

‘மிக்க சரி மன்னரே, தங்களின் அறிவுக் கூர்மையைச் சோதிக்க எண்ணிய எங்கள் அறியாமையை மன்னித்தீடுங்கள்’.

கூடியிருந்த மக்கள், ‘வாழ்க மன்னர் கரிகாலர்’ என வாழ்த்தினர். கூடவே அதை எப்படிக்க கண்டு பிடித்தீர்கள் என்பதைப் பேதையராகிய எங்கட்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும். கரிகாலன் விளக்கிப் பதில் கூறினான்.

போர் ஆயத்தம்

கரிகாலன், நாங்கூர் வேண்மாள் காவேரியை மணந்து கொண்டான். அடுத்த நடவடிக்கை எடுக்கக் காலம் நகர்ந்தாலும் கனியட்டும் எனக் காத்திருந்தான்.

போர் ஆயத்தங்கள் வெகுமறைவாக நடந்து கொண்டிருந்தன. மூன்று மாபெரும் படைகள் தகுந்த திறமை மிக்க யவன வீர நண்பர்களின் தலைமையில் நடைபெறுவதால் எவருக்கும் சந்தேகம் எழ வாய்ப்பே இல்லாமல் போனது. கரிகாலன் ஆடு-புலி முறையில் வியூகம் அமைக்கிறான். எந்த ஓர் எதிர்ப்படையும் எந்தத் திசையிலிருந்து எந்த வழியாக அணுகுவார்கள். அந்தந்தப் படையை இந்தப் படைகள் எவ்வாறு எதிர்கொண்டு முறியடிக்க வேண்டும் என வெகு நேர்த்தியாகத் திட்டம் வகுத்து வைத்திருந்தான்.

இதற்கிடையே பெருஞ்சேரலாதனுக்கு உதியன் மற்றும் அத்துவன் என்ற இரு மகன்கள் பிறந்தார்கள். இங்கே, கரிகாலனுக்கு மணக்கிள்ளி என்ற மகனும் ஆதிமந்தி என்ற மகளும் பிறந்து வளர்ந்தார்கள். வெளியனுக்கு நல்லினி என்ற மகளும் ஆஅய் எயினன் என்ற மகளும் பிறந்தார்கள்.

கரிகாலனுடைய குழந்தைகளுக்கு வயது 12-ம், 8-மாக இருந்தபொழுதுதான் கரிகாலன் காலம் கனிந்துவிட்டதைக் கணித்துப் போருக்கு அணியமானான்.

அவனுடைய திட்டப்படி எதிரிகள் தன்னைத் தாக்க வரவேண்டும். அதாவது, தன்னை அவர்கள் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டும். அதனால் அவர்கள் தங்கள் சக்தியை அளவுக்கு அதிகமாக மதிப்பிட்டுக் கொள்வர். ஆனால், எதிர்பாராது நாற்புறமும் சுற்றி வளைக்கும் எதிரிப் படையின் சக்தியைக் கண்டு, துவண்டு மீள்வதற்குள் தோல்வியைத்

தழுவுவார்கள். இதுதான் அவனது ஆடு-புலி மோதல் போர் வியூகம். மூன்று பிரிவாக இருக்கும் படையைத் தனித்தனியாக வந்து மோதித் தோற்பார்கள்.

படைபலத்தை மேலும் பெருக்கத் தொடங்கினான். படைவீரர்கள் ஒருபக்கம் சேர்ந்து கொண்டிருக்க, நல்ல திறமையும் ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையும் கொண்ட கொல்லர்களைத் தேர்ந்து நிறைய பட்டறைகளை அமைத்தான். விதவிதமாய் வாட்கள், வேல்கள், அம்புகள் எனப் பல திறப்பட்ட ஆயுதங்களை அவர்கள் செய்து குவித்தார்கள். யவனர்கள் பயன்படுத்தும் உறுதியான குட்டை வாட்கள், பெரிய கேடயங்கள் செய்யப்பட்டன.

இஃது என்ன புதுவடிவ வான் என்று கொல்லர்களே வியந்தனர். சிறுகச் சிறுக வணிகர்களைப்போல் சேர்ந்துவிட்ட கரிகாலனின் துணைவர்கள், நலம் விரும்பிகள், பாராட்டுவோர் எனப்பலர் பல இடங்களில் இருந்தனர். அவர்களிடம் ஆயுதங்கள் இல்லை. இருந்தால், அது வெளியே தெரிந்து விட்டால், பின் வணிகர் வடிவில் இருந்த யவனர்களின் கதி அதோகதியாகிவிடும். நேரம் வரும்போது அவரவர்களுக்குப் பழக்கமான ஆயுதங்களை வழங்க இந்நாட்டிலேயே அவை உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

கரிகாலன், தன் நினைவில் வைத்திருந்த பிரமிடுகளின் அளவுகளைக் கொண்டு அதைப்போல் சிறிய வடிவில் தச்சர்களைக் கொண்டு மரப் பலகைகளால் பிரமிடுகள் செய்தான். பார்க்க அவை சிறிய வீடுகளைப் போன்று தேற்றமளித்தன. வீட்டின் மையப் பகுதியில் சற்று உயரமான மேடை அமைக்கப்பட்டு அதில் வாட்கள் அடுக்கப்பட்டன. மூன்று நாட்கள் கழித்து அவற்றை மீண்டும் வெளியே எடுத்தபோது அவைகளின் உறுதி, கூர்மை, சீர்மை முன்னிலும் அதிகமாகிப் பளபளத்தன.

செய்து முடித்துக் கூர்மையாக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் ஒரு மூடிய வண்டியில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. ஆனால் அவை எங்கே மறைத்து வைக்கப்படுகின்றன என்பது மட்டும் யாருக்கும் தெரியவில்லை.

கர்காலன் போர்வாள்

கொல்லர்களின் தலைவன் காரவல்லாளை அழைத்தான் கரிகாலன். வந்தவனிடம் சொன்னான்,

‘நான் ஒரு போர்வாளை வடிவமைத்திருக்கிறேன். அதன் வடிவத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டு, நல்ல இரும்பினால் (எஃகினால்) நீ உருவாக்க வேண்டும். நீ மட்டுந்தான் இதில் ஈடுபட வேண்டும். வேண்டுமானால் ஆரம்ப காலத்தில் உலைக்களத்தில் உருவமைக்க, துருத்தியோ.. சம்மட்டி அடிக்கவோ உனக்குத் துணைக்கு நல்ல ஆட்களை வைத்துக்கொள்.

உருவம் அமைந்தபின் என்னிடம் காட்டி நான் ஒப்புதல் வழங்கியபின் நீ ஒருவன் மட்டும் அதனைத் துல்லியமாக வடிவமைக்க வேண்டும். அதை மீண்டும் என்னிடம் காட்டி ஒப்புதல் பெற்று, நான் கொடுக்கும் எழுத்துக்களை அதில் பொறிக்க வேண்டும். நான்கு வரிகளாவது எழுத வேண்டியிருக்கும். அந்த வாளின் பட்டையான பகுதியில் எழுதக் கூர்மையான வரைவு ஆணிகள் செய்துகொள். சொற்களையும் நீமட்டும்தான் எழுத வேண்டும்.

அதன்பிறகு என்னிடம் காட்டு. எனக்குச் சரியென்று பட்டால் உன் வேலை முடிந்தது. மாற்றமோ கூடுதல் வேலையோ தேவைப்பட்டால் சொல்வேன். அதையும் முடித்து விட்டால், அதோடு உன் வேலை முடிந்தது. உனக்குச் செழிப்பானா ஊர் ஒன்றைப் பரிசாக அளிப்பேன். வேலையின் சீர்மையைப் புரிந்து கொண்டு இவ்வாளை உருவாக்கு’ என்றான்.

கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டுவந்த காரவல்லான் பணிந்து, 'வேந்தர் ரெமானின் மனம் மகிழும்படி இந்த வேலையைச் செய்து மன்னர் பெரிதும் விரும்பும்படியாக வாளை உருவாக்குவேன்' என்றான்.

கரிகாலன், தான் முன்பே ஒரு பெரிய பாக்கு மடலில் எழுதி வைத்திருந்த வாளின் வடிவத்தைக் காரவல்லானிடம் தந்தான்.

'அவசரமில்லை. நிதானமாகப் பார், புரிந்து கொள்; ஐயம் ஏதும் இருப்பின் என்னிடம் கேள். பின் வேலையைத் துவங்கு'.

ஆழ்ந்து கவனித்துப் பிறகு, 'புரிகிறது மன்னா, நான் என் வேலையைத் துவக்குகிறேன்' என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

நான்காம் நாள் ஒரு எருது பூட்டிய வண்டியில் காரவல்லான் வந்தான். வண்டியிலிருந்து மிகவும் பணிவுடன் இருகைகளாலும் அடுத்தடுத்து நான்கு வாட்களைக் கொண்டு வந்து கரிகாலன் முன்பு வைத்தான்.

'வேந்தே, தங்களின் ஆணையின்படி வாட்களை வடித்திருக்கிறேன். நான்கு வாட்கள் ஒன்றுக் கொன்று சிறிய துல்லியமான வேறுபாடுகள்தாம் உள்ளன. வேந்தர் எதை விரும்புகிறாரோ அதை மீண்டும் எடுத்துச் சென்று முழுமைப்படுத்துவேன். இனி நான் தனிமையில் இதனைச் செய்ய வேண்டும்'.

கரிகாலன், அந்த நான்கு வாட்களையும் துல்லியமாக ஆய்ந்து, கூர்ந்து நோக்கி அதில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, 'காரவல்லா! இதோ இந்த வாளை எடுத்துச் சென்று முழுமைப்படுத்து. கூர்மை, கனம், வடிவம், எடை, பொறிக்க வேண்டிய எழுத்துக்கள் எல்லாம் துல்லியமாக இருக்க வேண்டும். இதை எடுத்துச் செல்' என்றான்.

மற்ற மூன்று வாட்களையும் அவனுடைய தனி ஆயுதச் சாலையில் சேர்க்கப் பணித்தான்.

இந்த முறை பதினோரு நாட்களுக்குப் பின், தோலில் சுற்றப்பட்ட வாளைச் சற்றுச் சிரமத்துடன் இரண்டு கைகளாலும் தூக்கி வந்து, மன்னன் முன் இருந்த மேடைமேல் வைத்தான். கரிகாலன் வாளைப் பார்த்தான். அதன் வடிவத்தைப் பார்க்கப் பலமுறை திருப்பி வைக்கச் சொல்லிப் பார்த்தான். அந்த வாளை ஏற்றுக் கொள்ளும் தெளிவைக் கரிகாலன் முகத்தில் கண்டு காரவல்லான் மகிழ்ந்தான். நிமிர்ந்த கரிகாலனின் பார்வையில் இருந்த கேள்வியைப் புரிந்து கொண்டு,

‘மன்னா! இதில் என்ன எழுதி இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் படிப்பறிவில்லாதவன்’ என்றான்.

வியந்த கரிகாலன் புன்னகையுடன்,

‘அப்படியானால், இதை நீ எழுதவில்லையா?’ என்று கேட்டான்.

‘அப்படி நான் எழுதாதிருந்தால் அது மன்னரின் ஆணையை மீறிய செயலாகாதா? எனக்குப் படிப்பறிவுதான் இல்லை. ஆனால் பார்த்த வடிவத்தைப் பார்த்தபடி கூர்மையான உளியால் செதுக்கிவிடும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறேன். அதுதான் என்ன ஏது என்று எதுவும் புரிந்து கொள்ளாமலேயே வடிவத்தை மட்டும் வரிவரியாகச் செதுக்கிவிட்டேன். அவ்வளவே. எழுதியிருப்பவை சரிதானா பாருங்கள்’.

‘அதை நீ படிக்காவிட்டாலும் கவலையில்லை. நான் இதில் நீ எழுதியிருப்பதைக் கூறுகிறேன், கேள். ‘இது சோழன் கரிகாலனின் வாள். அவனாலேயே வடிவமைக்கப்பட்டது. இதைச் செய்தவர் காரவல்லான் கொல்லனார்’ அடுத்த வரிகள் வேறு செய்திகள்’ என்றான்.

‘என்ன? என்ன? மாமன்னர் கையாளப்போகும் போர்வாளா இது? அதில் என் பெயரா? மாமன்னரே! நான் பெரும்பேறு பெற்றுவிட்டேன். தங்களின் ஒவ்வொரு வெற்றிக்கும் பின்னால் இந்தக் காரவல்லான் பேர் இருக்குமா? ஆஃகா, இதை-இந்த மகிழ்ச்சியை-நான் எப்படி வார்த்தைகளால் சொல்லுவேன்? மனம் நிறைந்துவிட்டது. மான்னரே! மனம் நிறைந்துவிட்டது’.

‘மறந்துவிட்டாயா, உனக்கு வயலுரை வழங்கி நான் எழுதிக் கொடுக்கும் பட்டயம் இது, பெற்றுக்கொள்’ என ஒரு ஓலையை நீட்டினான் கரிகாலன்.

நெஞ்சம் விம்ம மண்டியிட்டான், அவன் நினைக்காத தெல்லாம் நடக்க, அடுத்து இன்னொன்று. அவன் தன்னிரு கரங்களால் தூக்க முடியாமல் தூக்கிவந்த அந்த வாளைக் கரிகாலன் தன் ஒரே கையால் கைப்பிடியைப் பிடித்துச் சரேலென்று தூக்கி உயர்த்தினான். இருபுறமும் பார்த்தான்.

‘காரவல்லா, இந்த வாளின் கூர்மையைச் சோதித்துப் பார்த்துவிடுகிறேன்’ என்றவனின் கையிலிருந்த வால் மின்னல் வேகத்தில் கழன்றது. ‘சரக்’, கண்ணை மூடிய கொல்லன் கீழே சாய்ந்தான்.

‘காரவல்லா! காரவல்லா! ஏன் விழுந்து விட்டாய்? இதோபார் இந்தத் தடிமனான கணைய மரக்கட்டை சிறிதுகூட பிசிறின்றி வெட்டப்பட்டு விட்டது. இஃது உன் கைத்திறனுக்குச் சான்று கூறும். ஆ! உன் முகமென்ன இப்படி வியர்த்து வெளிறிவிட்டது? ஓஃகோஃகோ. தீட்டிய மரத்தில் கூர் பாய்ச்சுவதுபோல் இந்த வாளைச் செய்த உன்னைக் கொல்லும் அளவிற்கு இந்தக் கரிகாலன் கொடுமனவன் அல்லன். போர்முனையில்தான் எனக்கு வீரம் காட்ட வரும். எதிரிகளின் தலையைத்தான் இப்படிச் சீவித்தள்ளுவேன்’.

தெளிந்த காரமல்லன் வெட்கித் தலைகுனிந்தான்.

வாளுக்கு உறை செய்யும் காரோடரைக் கொண்டு அதன் கூடுதலான எடையையும் நீளத்தையும் வடிவையும்

வைத்து உறுதியான நல்ல வேலைப்பாடுடன் கூடிய புலித்தோல் உறையொன்றைச் செய்து வாங்கிக் கொண்டான். வாளை அதன் உள்ளே செருகிப் பின் சரேல் என்று உருவிப்பார்த்துத் திருப்திபட்டுக் கொண்டான்.

தொழில் முறையில் மன்னன் கேட்காமலேயே சாணைக்கல்லும் கூடவே கொண்டுவந்து தந்தான். கரிகாலன் மெல்லச் சிரித்து, 'உன் தொழில் முறையைப் பாராட்டுகிறேன். நான் கேளாமலேயே சாணைக்கல் கொண்டு வந்துவிட்டாய். ஆனால் இந்த வாளுக்குச் சாணை தீட்டும் அவசியமே இருக்காது. இதன் கூர்மை மழுங்கவே மழுங்காது. ஆனாலும் காரோடரே உமக்கு எனது பாராட்டுகள்'.

கைப்பிடியைச் சிறந்த பொற்கொல்லரைக் கொண்டு கலை நுணுக்கமுடன் பொன் வேய்ந்து அதில் வண்ணக் காழ்களைப் பதித்து அழகுபடுத்திக் கொண்டான்.

தச்சர்கள் ஆறுபேரை வரவழைத்தான். சில வடிவங்களைப் பாக்கு மட்டையில் வரைந்து காட்டினான். அதில் குறிப்பிட்ட அளவுகள் சற்றும் மாறாமல் உறுதியான மெல்லிய பலகைகளில் செய்வித்தான். அவற்றைத் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான். தன் தனி மாளிகையின் தோட்டத்தில் அந்தப் பலகைகளைத் தானே ஒருங்கிணைத்து, ஒரு பிரமிடை உருவாக்கினான். நுழைவாயில் அமைத்தான். (கற்களால் கட்டப்பட்ட பிரமிடாகவே அமைக்கலாம்)

பிரமிடின் தரை மையப்பகுதியில் இரண்டு உறுதியான பலகைகளை வாளின் நீளத்திற்கேற்ப அதை படுக்கை வசமாய்த் தாங்கும்படி அமைத்தான். கைப்பிடியோரம் ஒரு பலகையும் வாளின் நுனியிலிருந்து ஒரு சாண் விட்டு ஒரு பலகையும் தரையில் நட்டு அதில் நான்கு வாட்களையும் குறுக்காக அந்த மையப் பலகைகளின் மீது படுக்கை வசமாக வைத்தான். அஃது இருக்கும் அமைப்பைச் சரிபார்த்துத் திருப்தியடைந்தவன், பிரமிடின் வெளியே வந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டு நின்றபோது ஞாயிறு மறைந்திருந்தது.

அரண்மனை வந்து தான் கணித்து வைத்திருந்த நாளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டான். ஆம், ஞாயிறு நாளை மறுநாள் இந்தக் கோபுரத்தின் உச்சிக்கு வரும்போது நிழல் விழாத நிலையில் இருக்கும். அதற்கு முன்னும் பின்னும் ஒரு நாள் ஆக மூன்று நாட்கள் அந்த வான் உள்ளிருந்து சக்தி பெறட்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு பஞ்சசனையில் சாய்ந்து உறங்கிப் போனான்.

மூன்று நாட்கள் முடிந்தன. மூன்றாம் நாள் மாலை ஞாயிறு மேற்கில் சாய்ந்ததும், பிரமிடு கோபுரத்திற்குச் சென்றான். மெள்ளக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றான். கதவின் வழியே வந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் மையப்பகுதிக்குச் சென்றான். அவன் வைத்திருந்த வாளை உறுதியாகப் பற்றித் தூக்கினான்.

மங்கிய ஒளியிலும் அந்த வான் மின்னியது. வெளியே வந்தவன் அதன் ஒளி மேலும் பெருகிவிட்டதை உணர்ந்தான். அந்த வானின் கூர்மை மேலும் நுண்மையடைந்திருப்பதைக் கண்டு மனதிற்குள் மகிழ்ந்தான். 'இனி, இதன் வலிமையையும் கூர்மையையும் சோதிக்க வேண்டும்' என்று எண்ணியவன், இதற்கு முன்பே சோதனைக்காக ஒரு முழம் இடைவெளி விட்டு நட்டு வைத்திருந்த ஐந்து காய்ந்த கணையமர உருட்டுக் கட்டைகளை உற்று நோக்கினான். முன்பு முதலில் சோதித்த உருட்டுக் கட்டையின் அளவே இருந்தன. அவை வரிசையாக நடப்பட்டிருந்தன. வலது கையால் வாளை உயர்த்திப் பிடித்தான்.

அவன் உடல் விரைத்தது. முகம் இறுகியது. வாளை இடது புறமாகக் கொண்டுபோய்த் தன் சக்தியைப் பெரிதும் பயன்படுத்திச் சுழற்றி வீசினான். அவன் எதிர்பார்த்தபடியே அக்கட்டைகள் பிசிறு ஏதும் இல்லாமல் இரண்டு துண்டுகள் ஆயின. மெல்லிய வெற்றிப் புன்னகை அவன் உதட்டில் திகழ்ந்தது. அதை வைத்துக் கொண்டு சுழன்று சுழன்று வீசி, பயிற்சியை நினைவு கூர்ந்து பழகிப் பார்த்தான். பின்னர், அங்கு வைத்திருந்த உறையில் வாளைச் செறுகிக் கொண்டு அரண்மனை சென்றடைந்தான்.

இந்த வாள்தான் பெருஞ்சேரலாதனோடு போரிடுகையில் அவன் மார்பில் பாய்ந்து, உடலை ஊடுருவி, முதுகு வழியாக வெளியில் எட்டிப் பார்த்தது. அந்நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பிடிக்கப் போகிறது...

இந்த வாள்தான் பின்னர்ப் பரம்பரை பரம்பரையாகக் கைமாறிப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இராஜஇராஜ சோழனிடமும் அவனிடமிருந்து அவன் மகன் இரேஜேந்திர சோழனிடமும் இருந்து, அவர்களின் பெருவெற்றிகளுக்குக் காரணமாய் அமைந்தது.

அந்த வாளில் பொறிக்கப்பட்ட குறிப்புகளை அவர்களால் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனினும், சதுர வடிவக் கூம்பு பற்றி அதில் ஏதோ எழுதியிருப்பதைச் சிறிதளவில் புரிந்து கொண்டு இராஜஇராஜன் பெரிய கோவிலைக் கட்டினான். ஆனால் அதனால் கிடைக்கக்கூடிய சக்தியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

பெரும் சக்தி என்பதனை வேறு பொருளில் உணர்ந்து அந்தக்கால சைவ மதக் கோட்பாட்டின்படி சக்தியை உள்ளடக்கிய பெரிய லிங்கமொன்றை நிறுவினான். விண்வெளியிலிருந்து சக்தியை வாங்கிக் கொண்டது லிங்கம். அதனை வழிபட்ட மன்னனுக்கும் ஓரளவு சக்தி சேர, அதன் மூலம் பேரும் புகழும் பெற்றதோடு பரந்த நாட்டையும் ஆண்டான்.

ஆனால், அவன் மகன் அந்த வாளை அடைந்தபோது, தன் தந்தை கட்டிய அதே வடிவத்தில் ஆனால் சற்றுச் சிறிய அளவில் கோவில் நிறுவி, லிங்கத்தை மாபெரும் சக்தியாக விளங்குமாறு தஞ்சைக் கோவிலைவிடப் பெரியதாக நிறுவினான். அங்குச் சென்று வழிபட வழிபட அவன் சக்திமிகப் பெற்று, வடநாட்டையும் வென்று, வரும் வழியில் கங்கை நீரைக் கொண்டு வரச்செய்து தன் மூதாதையர் நற்சோணை மாதேவியின் பெயர் உள்ள நதியிலும் நீர் கொண்டு வந்து, அவன் நிறுவிய கோவிலின் லிங்கத்தைப் புனித நீராட்டினான். (கங்கைகொண்ட சோழபுரம்).

கடல் கடந்து பல நாடுகளை வென்றான். பிற்காலச் சோழர்களிலேயே சீரும் சிறப்பும் மிக்கவனாகத் திகழ்ந்தான். அந்த வாளின் வலிமையையும், தனிச் சிறப்பையும் உள்ளபடி உணர்ந்திருந்தானானால்... அவன் புகழ் உலகத்தில் மேலும் மேலும் பரந்து பரவி இருந்திருக்கும். பின்னர், அந்த வான் சோழர் குலத்தோரால் சரியாகச் சிறப்பாகக் கையாள முடியாமல், அது 'ராஜ ராஜ சோழன் வான்' என எண்ணி அதற்குச் சிறப்பான இடங்கொடுத்து வணங்கித் தொழுததோடு நிறுத்திக் கொண்டனர். அந்தக் 'கரிகாலன் வான்' எங்கே? அதில் என்ன எழுதியிருந்தது?

பொருநையில் போர் (2)

கரிகாலனுக்கு வணிக நண்பர்கள் மூலம் செய்தி வந்தது. ரோம், கிரேக்கம், எகிப்து, அரபு நாடுகள் இவற்றிலுள்ள துறைமுகங்களிலிருந்து ஒரே நேரத்தில் 150-க்கும் மேற்பட்ட பெரிய வணிக மரக்கலங்கள் தண்பொழில் நாட்டிற்குப் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதுதான் அந்தச் செய்தி. கடற்கொள்ளையரிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளவே அவர்கள் சேர்ந்து வருகிறார்கள் என்று காரணம் கூறப்பட்டது. ஆனாலும் அவை பல துறைமுகங்களுக்கு வாணிபப் பொருட்களைக் கொண்டு சென்றன. இயற்கையின் இடையூறு இல்லாவிட்டால் வளிநிலை ஒத்துழைத்தால், மேலைக்கடல் துறைமுகங்களுக்கு 29 நாட்களிலும் கொற்கை, புகார், அருகன்மேடு, சதுரங்கப் பட்டினம் துறைமுகங்களுக்கு மேலும் 35 நாட்களுக்குள்ளும் வந்து சேர்ந்துவிடும்.

கரிகாலனின் போர்த் திட்டம் அணியமாகிவிட்டது. தன் தந்தை செய்த தவறுகளைத் தவிர்த்தான். முதலில் அவன் பொருநையில் களங்காண முடிவெடுத்தான். கொற்கையில் இருந்த யவன வீரர்களோடு சோழ வீரர்களும் சேர ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தான். ஆற்றங்கரையில் அவற்றை மடக்கிக் காவலில் வைத்தான்.

உறையூர்ச் சோழன் கொற்கைக்கு வந்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தானா? கருங்கை வழதியால் நம்பவே முடியவில்லை. முதல் எதிர்ப்பு. இதனை நாமே முன்னின்று முறியடிப்போம் என்று பெரிய படையுடன் புறப்பட்டான். சோழனிடம் படை குறைவாகத்தானிருக்கும் என்று உறுதியாக நம்பினான். சில நாழிகைக்குள்ளேயே போர் முடிந்து சோழனைக் கைது செய்து விடலாம் என்று சிரித்துக் கொண்டான்.

பொருளை நதியை அடைந்தபோது அவனுக்கு அதிர்ச்சி. அங்கே ஆநிரை அடைத்து வைத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி வெறும் 200 சோழவீரர்களே நின்றிருந்தனர். இவர்களை வைத்துக் கொண்டா இவன் என்னை வம்புக்கிழுத்தான்? 'தளபதிகளே, ஆநிரைகளை மீட்டு வாருங்கள், தடுக்க வருவோரை வெட்டிச் சாயுங்கள்'. பாண்டியனின் கட்டளை பிறந்தது. வீரர்கள் முன்னேறினர்.

ஆநிரைகட்கும் பாண்டிய வீரர்கட்கும் இடைப்பட்ட தூரம் இன்னும் 30 தப்படிகளே இருந்தபோது முன்பே திட்டமிட்டபடி ஆநிரைகள் விடுவிக்கப்பட்டன. எதிர்பாராதவிதமாக விடுவிக்கப்பட்ட பசுக்களும் காளைகளும் துள்ளிக்கொண்டு ஓடின. எதிரே வந்து இடையூறு செய்த பாண்டிய வீரர்களை முட்டித் தள்ளிக் கொண்டு பாய்ந்தோடின. கன்றைப் பிரிந்த பசுக்களும் காளைகளும் தத்தம் வீடுகளுக்குச் செல்ல விரைந்தன. தம் நாட்டுப் பசுவையும் காளையையும் தாங்களே துன்புறுத்த முடியுமா? ஆனால், எதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவை படைகளின் ஊடே புகுந்து ஓடின. படைகள் சிதறின. வீரர்கள் திகைத்தார்கள். அந்தத் திகைப்பு அடங்குமுன் மாடுகள் அகன்றவுடன் அவ்விடத்தில் ஆயிரக் கணக்கான சோழவீரர்கள் வாளும் வேலும் தாங்கியபடி திடீரென்று தோன்றினர். ஆநிரைகளின் மறுபக்கம் அவர்கள் அமர்ந்திருந்ததால் இப்பக்கமிருந்து பார்த்தோருக்குத் தெரியாமற் போயிற்று. குழம்பி நின்ற பாண்டிய வீரர்களைத் தாக்கினார்கள்.

ஒரு சில நாழிகைக்குள் போர் முடிந்துவிடும் என்ற கருங்கை வழுவியின் கணிப்புச் சரியாகவே இருந்தது. ஆனால் முடிவுதான் அவனுக்கு எதிராக நிகழ்ந்துவிட்டது. அதிர்ந்துபோன வழுவியின் முன் வந்து கரிகாலன் பேசினான்.

'பாண்டிய வேந்தரே, நான்தான் சோழன் கரிகாலன். ஆம், நீங்கள் யவன நாட்டினின்று என்னைப்

பிடித்து வர ஒற்றர்களை அனுப்பியிருந்தீர்கள். இதோ இப்போது உங்கள்முன் நிற்கிறேன். ஆனால் என்னைப் பிடிக்க முடியாத நிலையில், ஆயிரக் கணக்கான வீரர்களை இழந்து என்முன் நிற்கிறீர்கள். இப்போதைக்கு இது போதும். நேரம் காலம் குறித்துக் கொண்டு உறையூருக்குச் செய்தி அனுப்புங்கள். அந்தப் போரில் நம்கை வாட்கள் மோதி எதிர்கால நிலையை முடிவு செய்யட்டும். சென்று வாருங்கள் மாமன்னரே'

வழுதி புழுதியாய் நின்றான்.

வெண்ணீர் போர்

கரிகாலனின் ஒற்றர்கள் அவனுடைய செய்தியை எடுத்துக் கொண்டு தொண்டி, முசிறி, கொற்கை, புகார், அருகண்மேடு, சதுரங்கப் பட்டினம் ஆகிய துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு விரைந்தனர். ஆங்காங்கே உள்ள யவனக் குடியிருப்பில் வாழும் கரிகாலனின் நண்பர்களைக் கண்டு போர்மூலும் நேரம் வந்துவிட்டது, அனைவரும் அணியமாய் இருக்கும்படி அறிவித்தார்கள்.

150-க்கும் மேற்பட்ட நாவாய்களில் புறப்பட்ட கரிகாலனது யவன, எகிப்திய, அராபிய நண்பர்கள் இந்நேரம் மேற்குக் கடற்கரையை அடைந்திருப்பார்கள். மற்ற பெருங்கலங்கள் கீழ்க்கடற்கரையை 7-நாட்களில் அடைந்துவிடும். பாண்டியன் அனைத்து மன்னர்களையும் கூட்டிப் படை பெருக்குவதற்குள் சோழன் அவர்களை எதிர்கொள்ள அணியமாய் இருப்பான்.

பாண்டியன், சேரன் இவர்கள் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்ட கொங்கர், தொண்டையர், சோழ நாட்டிலேயே கரிகாலனை அழிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கும் இருங்கூர்வேள் (இருங்கோவேள்) வெள்ளியனூர் வேள் (தித்தன் மகன் நல்லன் வெளியன்), இப்படித் தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் அனைவரும் அவனை எதிர்த்து நிற்கும் சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது.

இந்நிலையில் கரிகாலன் அயல் நாட்டு நண்பர்களைமட்டுமே-அயல்நாட்டு அரசுகளை அல்ல-பெரிதும் நம்பி தன் எதிர்காலத் திட்டத்தை வகுத்து வைத்திருந்தான். எல்லா துறைமுகங்களையும் ஒட்டி அயல்நாட்டு வணிகக் குடியிருப்புகள் இருந்தன. வாணிபப் பொருட்களின் பாதுகாப்பிற்கு ஆயிரக்கணக்கான பயிற்சி

பெற்ற பாதுகாப்பு வீரர்கள், பொருட்களைக் கையாளும் பணியாட்கள், மேற்பார்வையாளர்கள், கணக்காளர்கள் இப்படிக்குழுமியிருந்தனர். ஆயினும், இவர்கள் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடமாட்டார்கள். அதே போன்று பொருட்கள் ஏற்றிவரும் நாவாய்களிலும் கடற் கொள்ளையரிடமிருந்து காத்திட நூற்றுக் கணக்கான பயிற்சி பெற்ற காவல் வீரர்கள் வந்து கொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருப்பர். அப்படிப்பட்ட வீரர்கள்தாம் கரிகாலனுக்காக இந்தப் போரில் ஈடுபட ஒப்பினார்கள் என்றால் அவர்கள் கரிகாலனின் மாணவர்கள் மட்டுமல்லாது அவனது குறிக்கோளையும் சூளுரையையும் முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டதும் தாம் காரணம்.

செல்வம் கொழிக்கும் நாட்டில் அயல்நாட்டினர் பிழைப்புத் தேடிப்போவது புதுமையன்று; நடக்கக் கூடியதுதான். அந்த வகையில் அந்நாளில் தமிழகத்தில் கருப்புத் தங்கம் எனப்படும் மிளகு, ஏலம், கிராம்பு (லவங்கம்), மயிற்பீலி, சந்தனம், யானைத்தந்தம், புகைபோன்ற துகில்கள், முத்துக்கள், சிறந்த மணிகள் ஏற்றுமதியாக அதற்கு ஈடாக அயல்நாட்டிலிருந்து பொன்னை வாரி மகிழ்ந்தார்கள். (ஒரு இராத்தல் மிளகை விற்றால் ஒரு பெரிய குடும்பம் ஒரு திங்கள் முழுவதும் மிக்க செல்வாக்குடன் வாழ முடியுமென்றால் அந்தப் பொருட்களின் அக்கால மதிப்பு எத்தகைத்து என்பதை உணர்ந்தறியலாம்.) அயல்நாட்டினர் தமிழகம் நாடி வந்தமைக்கு இதுவே காரணம். பட்டினப்பாலை பேசா நிற்பதிஃதே,

‘நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துளவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு’ (185-193)

வடமேற்கிலிருந்து கரிமுக வழுதியின் உதவி வராமல் இருக்க மும்பா பட்டினம் சென்ற 6 கப்பல்களில் உள்ள வீரர்கள் தடுப்பார்கள். வடகிழக்கிலிருந்து வெற்றிவேற் செழியன் கிளம்பினால் அவனைத் தடுக்கச் சதுரங்கப் பட்டினத்துக்குச் சென்றடைந்த 8 கலங்களின் வீரர்கள் தடுப்பார்கள். ஈழப் படையைத் தடுக்கக் கொற்கையில் பெரும்படை, மற்ற ஐம்பெருநாடுகளில் ஏற்கனவே இருக்கும் வீரர்களோடு புதியவர்களும் சேர்ந்து பொருத்தமான இடங்களில் எதிரிப் படைகள் ஒன்றுசேர முடியாதவாறு செய்திட ஆங்காங்கே நிறுத்தப்பட்டிருப்பர்.

ஆயுதம் ஏதுமின்றி வரும் அவர்களை ஐயுறுதற்கு இடமே இருக்காதாகையால் அவர்களும் எளிதாகக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சென்றிடுவார்கள். அங்கே சக்தியும் கூர்மையும் ஊட்டப்பட்ட ஆயுதங்கள் அவர்களுக்காகப் பல திங்களாய் மறைவிடத்தில் காத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பார்கள்.

கரிகாலனின் சங்கேத ஆணை கிடைத்ததும் அவர்கள் போர்வீரர்களாய் ஆயுதம் கையிலேந்திக்களத்தில் இறங்குவார்கள். இதுதான் கரிகாலனின் திட்டம்.

பாண்டியன் கருங்கை வழுதிக்குத் தன் ஆதிக்கம் அழிந்துவிடுமோ என்ற ஆவேசம். தன் மாமனார் கலகப் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும் அவன் மகன் நல்லன்வெளியன் சோழ வேந்தனாக முடியவில்லையே என்ற கோபம் சேரனுக்கு; புதிய சென்னியால் தமக்கும் ஆபத்து நேருமோ என்ற பயம் தொண்டையருக்கும் கொங்கருக்கும். தங்களை வெகு எளிதாக ஏமாற்றிவிட்டானே என்ற உளைச்சல் இருங்கோவேள் போன்ற சோழநாட்டு வேளிருக்கும் குறுநில மன்னர்களுக்கும். இவர்கள் அனைவரும் பாண்டியன் தலைமையில் ஒன்றுகூடித் தனித்து விடப்பட்ட கரிகாலனைப் போரிட்டு அழிக்க முடிவெடுத்தனர். நான்கு பெருவேந்தர்களும் பதினொரு சிறு மன்னர்களும் அவனோடு மோதப் படையோடு புறப்பட்டனர். உறையூரை நோக்கி முன்னேறினர்.

தருணத்தைத் தான் நினைத்ததைப் போலவே வரவழைத்த கரிகாலன் தன் போர்த் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தலானான். பொருநை நதிக்கரையில் பாண்டியன் பட்ட பாட்டை அதற்குள் மறந்துவிட்டனர் போலும். 'சில காலமே ஆட்சி செய்தவன் திடீரெனப் போருக்கு வருகிறானே, அவனிடம் என்ன படைபலம் இருக்கப் போகிறது?' என்று எண்ணியவர்கள் முன் யாரும் எதிர்பாராத பெரிய பெரிய யவன வீரர்கள் தங்கள் இரு கைகளிலும் கனத்த வாட்களுடன் வந்து நின்றபோதுதான் கரிகாலன் சிறந்த போர்த் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தக் கூடியவன் என்று காலம் மிகக் கடந்து புரிந்து கொண்டார்கள்.

ஒரே நேரத்தில் மூன்று இடத்தில் வேளிர்களோடும், சேர, பாண்டியனோடும் போர் தொடுத்தான். ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கு வரமுடியாத நிலையில் இவன் தாக்குதல் அமைந்தது. கரிகாலன் படைகள் பகைவர் படையைச் சிறுசிறு பிரிவுகளாக்கிச் சிதைத்தனர். அவர்களுடைய கைவாட்களை மோதும் பாண்டிய வீரர்களின் வாட்கள் துண்டு துண்டுகளாகச் சிதறின.

ஒன்றுமறியாச் சிறுவனைப்போல் நடந்து கொண்டுவந்த கரிகாலன், எதிர்பாராத நேரத்தில் வளர்ந்து விட்டான். இருங்கோவேள் எந்தப் படை அணிவகுப்பும் செய்ய நினைக்கவே இல்லை. திடீரென்று பாண்டியனால் போர் அறிவிக்கப்பட்டதும், உள்நாட்டுப் படை புறப்பட்டது. புறப்பட்ட வேகத்தில் புகாரிலேயே கரிகாலனால் மடக்கப்பட்டுப் படை சிதறியது. இந்த யவனர்கள் இப்படிவந்து தாக்குவார்கள் என்றறியாது திடுக்கிட்ட இருங்கோவேள் தோற்றுக் கைதியானான். கரிகாலன் அவனைப் பார்த்து ஏளனம் தொணிக்க நகைத்தான். 'தீ கொண்டு அழிக்க நினைத்தாய் தீயவனே. சிறையில் இரு. பின்னர் விசாரணை நடக்கும்'. இறுதியில் வழுவழுவும் கரிகாலனும் மோதினர்.

‘பாண்டியரே, உமது ஒள்வாள், வல்வாளும் அன்று, கொல்வாளும் அன்று. வெறும் சொல்வாள்தான். என் வாளோ வல்வாள், ஏதிலரை வெல்வாள். வீசங்கள்’ என்றபடி முன்னேறினான். வழிதி வீசிய வாள் இரண்டாக உடைந்தது. போரும் முடிவுக்கு வந்தது. கரிகாலனின் வாள் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழிதியின் நெஞ்சில் ஆழப் பாய்ந்தது. பாண்டியர் ஆதிக்கம் அப்போதே மாய்ந்தது. மாற்றான் வலியறியாது சீற்றத்துடன் வந்து மோதிய பாண்டியன் தோற்றுப் போனான்.

கரிகாலனை ஒழிக்கப் பெரும்படையுடன் வந்த பெருஞ்சேரலாதனை வெண்ணிப்பறந்தலையில் மடக்கினான். போர் நீடித்தது. இருபக்கப் படைகளும் அழிந்தன. இறுதியில், மன்னர்கள் இருவரும் நேரடியாகப் போரிட நேர்ந்தது.

தொடக்கத்தில் கரிகாலன் தன் முழு சக்தியையும் காட்டாது தற்காப்புப் போரே நிகழ்த்தினான். அதிலேயே பெருஞ்சேரலாதனின் நான்கு வாட்கள் துண்டு துண்டாக ஒடிந்துபோய் விட்டன. தன்வாளின் சக்தியைக் கூறிச் சேரனை எச்சரித்தான். மாவீரனான சேரன் அவனைச் சிறுவன் என்றிகழ்ந்து பேசினான். நேரம் ஆக ஆகக் கரிகாலனின் எச்சரிக்கையில் உண்மையிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டு அதிர்ந்தான்.

‘சேரர் தலைவரே! இப்போதும் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு போரை நிறுத்துங்கள். சேர நாட்டைத் தனி அரசாக இருக்க அனுமதிக்கிறேன்.’ - கரிகாலன்.

கோபம் கொண்ட சேரன், ‘இதுவரை இருக்கும் இடம் அறியாமல் இருந்தவன் நீ, என் நாட்டை எனக்கே தானமாக வழங்குவேன் என்கிறாயா? ஒடிவிடு. உயிர்பிழைத்துக் கொள்’ என்று சீறினான்.

கரிகாலன் வெகுண்டு, 'இனி உங்களுடைய இறுதி என் வாளால்தான்' என்று தன் முழு சக்தியையும் காட்டி வான் வீச, சேரன் வான் உடைந்தது. கரிகாலன் வீசிய வான் சேரனின் மார்பு தோற்கவசத்தைப் பிளந்து, மார்பை ஊடுறுவி, முதுகைத் துளைத்துச் சீற்றத்துடன் வெளியே வந்துவிட்டது.

சேரன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு போரை நிறுத்தினான். ஆயினும், வான் ஊடுருவியதால் முதுகில் ஏற்பட்ட காயத்தைக் கண்டு அதிர்ந்தான். அந்தப் புறப்புண்ணுக்கு நாணி அங்கேயே வடக்கிருக்கத் தலைப்பட்டான். கரிகாலனின் மனம் துணுக்குற்றது. இருபக்கப் படைத்தலைவர்களும் பெரு வீரர்களும் சேரனைச் சூழ்ந்து நின்றனர். கரிகாலன் பேசினான்,

'சேர வேந்தே! உங்கள் முதுகில் நேர்ந்த காயம் புறப்புண் ஆகாது. இதை இங்குள்ள அனைவரும் அறிவர். நீங்கள் புறமுதுகு காட்டி ஓடவில்லையே. வேண்டாம்; வடக்கிருத்தலைத் தவிர்த்திடுங்கள். உங்கள் நாட்டைச் சுதந்திரமாக நீங்களே ஆளுங்கள். இந்த வீரர்கள் மத்தியில் இதை இப்போதே அறிவித்துவிடுகிறேன்'.

'கரிகாலா! உன் நற்பண்புகளை நான் நன்கு மதிக்கிறேன். எப்படிப் பட்டிருந்தாலும் இது புறப்புண்தான். பிற்காலத்தில் இந்த நிகழ்வை அறியாதவர் எவரும் பார்க்க நேர்ந்தால் இஃது எப்படி நேர்ந்ததென்று விளக்கிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? நீயும் சிறந்த வீரன், பிற்காலத்தில் என்னை முதுகில் தாக்கியவன் என்ற அவப்பெயர் உனக்கும் வந்துவிடக் கூடாதல்லவா? என் முடிவு உறுதியானது'.

விக்கித்துப் போய்விட்டான் கரிகாலன். குருதிக் குளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தவன் முன் மண்டியிட்டான். வெற்றிக் களிப்பால் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டியவன் வேதனைத் தீயில் வெந்துபோனான்.

சேரமாதேவி ஐயை ஓடோடி வந்தாள். ஆற்றொணாத் துயரத்தில் அரற்றினாள். முன்னொரு நாள் காட்டில் மரத்தடியிலே அரை மயக்கமாகச் சாய்ந்திருந்த அந்த நிலை அவள் நினைவுக்கு வந்தது. சேரன் முதுகில் பட்டது புறப்புண் அன்று. மார்பில் பாய்ந்த வாஸ்தான் முதுகைத் துளைத்து முதுகுக்கு வெளியே நீண்டுவிட்டது என்று அறிந்தாள். 'வேந்தே, நினைவிருக்கிறதா? முன்பொருமுறை புண்ணை ஆற்றி வடுவே தெரியாமல் ஆக்கினோமே, அதை என்னால் இப்போதும் செய்யமுடியும். புறப்படுங்கள் அரண்மனைக்கு'.

'தேவி! நிலைமை தெரியாமல் பேசாதே. நீ சொன்னபடி செய்து கொண்டால் இன்றைய நிலை அறியாதாருக்கு நாளை விளக்கங்கள் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். அதைவிட முக்கியமாக இப்படி வடு தெரியாமல் புண்ணை ஆற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற நிலை வந்தால்? ஒரு கோழையும் உண்மையான புறப்புண்ணை ஆற்றிக்கொண்டு வீரத்தையே இழிவான செயலாக மாற்றிவிடக் கூடும். பகை வீரனானாலும் பின்னின்று தாக்கினான் என்ற அவப்பெயர் கரிகாலனுக்கு வந்துவிடக் கூடாதல்லவா? என் மரணம் ஒன்றுதான் என்னை வீரனாக இவ்வுலகிற்கு காட்டும். வீரனாக ஏற்கும்'.

மூன்று நாட்கள்-குருதி உறைந்துவிட்டது. உணர்வுகள் மங்கின. ஒவ்வொரு நாளும் கரிகாலன் சேரனை வந்து கவலையுடன் பார்த்துப் போனான். இறுதியில் அவன் உயிர் பிரிந்தது.

சான்றோர்களும், புலவர்களும் கூடிவிட்டனர். வெண்ணிக்குயத்தியார் வந்து சற்று நேரம் முகத்தில் வருத்தம் தோன்ற மௌனமாயிருந்தார். பிறகு,

'போர்க்களத்தில் அழுகை வேண்டாம். மன்னர்களின் புகழைப் பாடுவோம். இருவருமே மாபெரும் வீரர்கள். எதிரி ஆனாலும் கரிகாலன் சேரனின் அருகே

மண்டியிட்டுத் தேற்றுகிறான். சேரன் சிகிச்சைகளை ஏற்க மறுக்கிறான். நீரும்கூட அருந்தவில்லை. குருதி வெளியேற்றம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்துவிட்டது. இருவருமே மாவீரர்கள்தாம்’.

‘நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்ல அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புதழ் உலகம் எய்திப்

புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே’ - (புறம்-66)

புலவரின் பாட்டில் அந்த வரிகள் ‘நின்னின் நல்லன் அன்றே.. புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே’, அந்த வரிகள் கரிகாலன் நெஞ்சில் ஆழ்ந்த வடுவை ஏற்படுத்திவிட்டன.

‘நின்னின் நல்லன் அன்றே.. ..புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே’

‘நின்னின் நல்லன் அன்றே.. ..புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே’

‘நின்னின் நல்லன் அன்றே.. ..புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே’

வெற்றிக் களிப்பில் மகிழ வேண்டியவன் தோல்வியுற்றவன்போல் துவண்டு தள்ளாடி நடந்தான்.

தன்பொழில் நாடன்

சேரனுடைய மகன்கள் இருவரையும் சிறுவயது காரணமாக நல்ல முறையில் வளர்க்கப் பணித்தான். தான் சிறுவயதில் பட்ட துன்பம் அவர்களுக்கு நேரக்கூடாது என்ற நல்லெண்ணமே-இரக்கமே-அதற்கு மூலகாரணம். சேரர்களிடம் படைத் தளபதிகளாயிருந்த வேளிர்கள் கஞ்சமலைத் தலைவனையும் கொல்லிமலைத் தலைவனையும் கருவூரிலும் வஞ்சியிலும் இருந்து அரசுப் பணிகளைக் கவனிக்க நியமித்து இளவரசர்கள் பெரியவர்கள் ஆனதும் நாட்டை இருவரிடமும் ஒப்படைக்கப் பணித்தான்.

இப்படியாகக் கரிகாலன் ஒரேபோரில் தமிழகம் முழுவதையும் தன் குடைகீழ்க் கொண்டு வந்துவிட்டான்.

அடுத்து விந்தியம் வரை பரவியிருந்த தன்பொழில் நாடு முழுவதையும் தன் ஒரு குடைகீழ்க் கொண்டுவந்தான். தன்பொழி நாடுகளாவன :

1. தென் பாண்டி நாடு.
2. குட்ட நாடு.
3. குடநாடு-சேர நாடு.
4. கற்கா நாடு (கொங்கு நாடு)
5. வேணாடு (கர்ச்சரம், மகாராஷ்டிரம் பூழி-பொதுவாகத் தக்காணம்)
6. பூழிநாடு(கொண்காணம்)
7. பன்றி நாடு (பழனி மலை, ஆவிநன்குடி)
8. அருவா(ள்) நாடு (கொள்ளிடத்திற்கு வடக்கே கடலூர் விழுப்புரம் மாவட்டத்தின் பெரும்பகுதி)

9. அருவா(ள்) வடதலை நாடு (காஞ்சி, திருவள்ளூர் மாவட்டம்)
10. சீத நாடு (கோவை, நீலகிரி மாவட்டம்)
11. மலாடு-மலைநாடு (திருக்கோவலூரைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகள்)
12. புனல் நாடு-சோழ நாடு.

கரிகாலன் புகாரைத் தன் கோநகராக்க, சிறந்த கட்டுமானக் குழு அமைத்து, அவர்களால் இறுதி செய்யப்பட்ட வரைவுப்படியின் அடிப்படையில் ஆக்க வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது உறையூரிலிருந்து தன் ஆட்சியை நடத்தி வந்தான்.

சென்செரிட்டா வந்தாள்

தான் பெருவேந்தனாக முடிசூடிக் கொண்டதும் தன் எகிப்து நாட்டுத் தோழி சென்செரிட்டாவையும் அவளுடைய தமையன் கால்சிட்டோவையும் தமிழ்நாட்டுக்கு வரும்படி அழைப்பு அனுப்பினான். ஒரு பேரரசிக்குரிய எல்லா உரிமைகளுடன் மன்னர்கள் பயணம் செய்யக்கூடிய அலங்கரிக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு மிக்க நாவாய் ஒன்றில் பூம்புகார்ப் பட்டினப் பெருந்துறைமுகத்தில் தன் தமையனுடன் வந்திறங்கினாள். குழுமியிருந்த மக்கள் ஆரவாரித்தனர்.

கரிகாலனும் சோழமாதேவியும் நேரில் வந்து வரவேற்றனர். காவேரி சென்செரிட்டாவை மெல்ல அணைத்து வரவேற்றாள். கரிகாலன் கால்சிட்டோவைக் கை கூப்பி வணங்கி வரவேற்றான்.

அணியமாய் நின்றிருந்த இரு பொற்றோர்களில் சென்செரிட்டாவும் காவேரியும் ஒரு தேரிலும் கால்சிட்டோவும் கரிகாலனும் ஒரு தேரிலும் பாதுகாப்புப் படைகள் புடைசூழ உறையுருக்குப் புறப்பட்டனர்.

உறையூர் அரண்மனையில்,

‘அக்கா! அவர் உங்களைப் பற்றிப் பேசாத நாளில்லை. இன்றைய அவரின் உயர்வுக்கு நீங்களே மூல காரணம் என்று வேந்தர் அடிக்கடி கூறுவார். ஒரு பேரரசரை உருவாக்கிய பெருமை உங்கள் ஒருவருக்கே உரியது. இன்று அவரை நான் உயிராக மதிக்கிறேன் என்றால் அந்த உயிரைக் காத்து இங்கு அனுப்பி வைத்த நீங்கள் என் உயிரினும் மேலானவர். இந்த என் வாழ்க்கை உங்களுடைய அருள்தான்’.

‘தங்காய், உன்னைப் போலவே நானும் அவரை உயிராய் மதிக்கிறேன். எனக்கு எந்த அரசு உரிமையும் வேண்டா. கரிகாலரின் துணைவியாய் இருக்க மட்டும் நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஏற்றுக் கொள்வாயா?’

‘அக்கா, என்னுயிரை எனக்களித்த தெய்வம் நீங்கள். எப்போதும் எதிலும் உங்களுக்குத்தான் முதல் இடம். உங்களுக்கென தனி மாளிகையை மன்னர் அமைத்திருக்கிறார். அதைக் கண்டால் அவரது மனதில் நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் எனத் தெரிந்து கொள்வீர்கள்’.

ஆரத்தமுவிக்க கொள்கிறார்கள்.

காவிரிக் குருக்கை

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டு வந்த அந்தக் காலங்களில் அவன் மனதை வெகுவாகக் கவர்ந்த ஆற்றுத் தீவு என்னும் காவிரி ஆற்றிடைப் பகுதிக்கு-குருக்கைக்கு (அரங்கத்திற்கு) அடிக்கடி சென்று வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். அங்குக் கலைகள் செழிக்க ஒரு பெரிய ஓய்வு மாளிகையைக் கட்டி அதில் ஆடல் பாடல் கலைஞர்களைக் குடியேற்றினான். அழகான நகர் ஒன்று அமைத்தான். பிற்காலத்தில் அத்தீவு ஒரு அரங்கம் போல் இருந்தாலும் அதைச் சீர்படுத்தி அழகுபடுத்தியதால் அந்நகரத்திற்குப் பிற்காலத்தில் 'சீர் அரங்கம்' எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. (இன்றைய திருவரங்கம் (அ) ஸ்ரீரங்கம்)

அரச குடும்பத்தினர், அங்குச் சென்று தங்குவதும் கலைநிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிப்பதும் வழக்கம். கரிகாலன் சில நேரங்களில், தான் அமைத்த பிரமிடுகளில் அமர்ந்து தவமியற்றிச் சக்தி பெறுவதும் வழக்கம். மந்திராலோசனைகள் கூட நடக்கும். இரகசியமாகக் கூடிப் பேச அது சிறந்த இடமாயிற்று.

கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிக்கவே மன்னன் செல்கிறான் என்று எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அரசாங்கத்தின் முக்கிய முடிவுகள் அங்கு ஆலோசிக்கப்பட்டுக் கருத்துக்கள் அலசப்பட்டுத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டுப் பின்னர் யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் அவை நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கின்றன. கல்லணையைக் கட்ட அவன் அங்கிருந்துதான் திட்டமிட்டான். காவிரிக்குக் கரையெடுக்கும் திட்டமும் அங்கு நடந்த அவையில் தான் முடிவு செய்யப்பட்டது.

(அஃதன்றி, குருக்கையில் கால்சிட்டாவின் மேற்பார்வையில் ஒரு பிரமிடின் அமைப்பில் ஐந்து பக்க கூம்பு வடிவில் ஒரு கல்லறை கட்டப்பட்டது. கரிகாலன் இறந்தபின் அங்குதான் சென்செரிட்டாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க எகிப்திய முறையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.)

அதைவிட முக்கியமாக அவனுடைய வடநாட்டுப் போர்கூட அங்கேதான் திட்டமிடப்பட்டது. வடபுல வெற்றிக்குப் பின் பூம்புகாரைக் கோநகராக்கிக் கொண்டு ஆண்டான். வெற்றிப் பரிசுகளான தோரணவாயில், முத்துப் பந்தர், பட்டிமண்டபம் இவை தக்க இடங்களில் நிறுவப்பட்டுப் பூம்புகாருக்கு அழகும் சிறப்பும் சேர்த்தன. கரிகால் சென்னி என்ற பெயரை மாற்றிக் கரிகால் சோழன் என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டான். அவனே கடைசி சென்னியும் ஆனான்.

தனக்குப் பின் தன் குடும்பமே அரசரிமையைப் பெறும் வண்ணம் தன் மகன் மணக்கிள்ளிக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டியபோது-வாரிசரிமையைக் கொண்டு வந்தபோது-எதிர்க்கும் துணிவு எவருக்குமில்லாமல் போனது. மாறாக அதை வாழ்த்தி வரவேற்கவே செய்தார்கள்.

உறையூரில் பெருநகரொன்றை உருவாக்கி அதைச் சோழப் பெருநாட்டின் தலைநகராக்கினான். தான் போரில் வென்ற நாட்டு மன்னர்களே தொடர்ந்து அவரவர் நாட்டை ஆளச் செய்தான். ஆனால் சோழ நாட்டிற்குக் கப்பம் கட்டப் பணித்திருந்தான்.

மாமன் இரும்பிடர்த்தலையாருடன் வந்த கட்டுடலும் வீரம் செறிந்த முகத்துடனும் திகழ்ந்த புதியவனை 'யார் இவன்?' என்ற கேள்விக் குறியோடு நோக்க,

'கரிகாலா! இவன்தான் நான் அடிக்கடி குறிப்பிட்ட உன் பெரிய தந்தை பெரும்பூட்சென்னியின் மகன் பெருநற்கிள்ளி. உன் அண்ணன். இதுகாறும் தான் யாரென்றறியாமலேயே கரந்து உறைந்து வந்தான்....' கதையைச் சொல்லி முடித்தான். கரிகாலனும் பெருநற்கிள்ளியும் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர்.

தன் பெரிய தந்தையின் மகன் என்றறிந்ததும் பெருநற்கிள்ளியை மன்னனாக்கினான். உறையூர் என்னும் உறந்தையில் இருந்து அவனை ஆளச் செய்தான்.

‘இனி, சோழர் குடி அண்ணன் பெருநற்கிள்ளியின் பெயர் விளங்க கிள்ளியர் மரபு தொடங்கும். என் மகன் இளவரசன் மணக்கிள்ளி என்றழைக்கப்படுவான். அண்ணனின் மகன் கோப்பெருங்கிள்ளியாவான். நீங்கள் உறந்தையினின்று ஆளுங்கள், நான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து ஆள்வேன்’.

கரீகாலன் இரண்டாவது கனவு

திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தாள் கரிகாலனின் அணைப்பிலிருந்த காவேரி. அவன் அவளுடைய காதுகளில் ஏதோ முணுமுணுத்தான். 'காவேரி-அணை, காவேரி-அணை கட்டு'. அவன் சொன்னபடியே அணைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கவே, 'நான்தான் அருகிலேயே இருக்கிறேனே, இப்படிப் பிதற்றுகிறாரே, கனவு கண்டு பிதற்றுகிறார் போலும்' என்று எண்ணியவளாய் 'அரசே, அன்பரே' எனக் குரல் கொடுத்தாள்.

தூக்கம் கலைந்த கரிகாலன், 'என்ன காவேரி? நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?'

'பக்கத்தில் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் என் தூக்கத்தைக் கெடுப்பவர் தாங்கள்தானே. ஏன் 'காவேரி, அணை, காவேரி அணை கட்டு' என்று பிதற்றினீர்கள்?'

'நான் உன்னையா அணை என்று சொன்னேன்?'

'ஓ! புதிதாக வேறொரு காவேரி இருக்கிறாளா? அவளைத்தான் அணைத்துக் கொள்ளச் சொன்னீர்களா?' பொறாமை கலந்த கோபத்தைக் காட்டினாள்.

கரிகாலன் அவளுடைய கோபத்தை ரசித்தான். மேலும் அவளைச் சீண்டிப் பார்க்க விழைந்தான். 'என்னது, புதிய காவேரியா? நீதான் புதியவள். அவளைப்பற்றி நான் நினைக்காத நாள் இல்லை. அவளைப்பற்றி நான் காணாத கனவில்லை. என் நெஞ்சத்தைவிட்டு நீங்காதவள். அவளைத்தான் சொன்னேன்'.

‘நாடாளுமன்றம் மன்னரை மணந்தாயிற்று. இனி காவேரி என்ன, காட்டேரியே வந்தாலும் நான் என்ன செய்ய முடியும்?’

‘ஆ! நல்ல யோசனை. ஒரு காட்டேரி என்ன, எண்ணற்ற காட்டேரிகளைக் கட்டி என் ஆவலை நிறைவேற்றுவேன். மக்களையும் மகிழ்ச்சி செய்வேன், போதுமா?’

அவன் ஏதோ குறும்பு செய்கிறான் என்று காவேரிக்குப் புரிந்துவிட்டது.

‘என் இதய மன்னரே! குறும்பு வேண்டாம். யார் அந்தக் காவேரியும் காட்டேரிகளும். என்ன தங்களின் திட்டம்?’

‘ஆம். திட்டந்தான். காவேரியைக் கட்டி அணைப்பதல்ல அது. காவேரிக்கு அணை கட்டுவதாகும். காட்டேரிகள்-ஆம். காட்டு-ஏரிகள் நிறைய வெட்டிக் கட்ட வேண்டும். இவையே சோழ நாட்டை முன்னேற்றும் திட்டங்கள். அதை நிறைவேற்றுவதே என் குறிக்கோள். அது நிறைவேற காலம் இருக்கிறது. இப்போது கோபம் கொண்ட இந்தக் காவேரியை அணைத்துக் கொள்ளலாமா?’

இருவரும் காற்றும் ஊடுறுவாதவாறு முயங்கிக் கிடந்தனர். விந்தை என்னவென்றால் மஞ்சத்தில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. ஆம். இன்ப வெள்ளம்.

அடுத்து பாண்டியர்க்கு உதவியாக இருந்து சோழ குலத்தை அழிக்கத் துணை புரிந்த, ஈழ நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் பொருது ஈழத்தைக் கைப்பற்றினான்.

அங்கிருந்து 12,000 வீரர்களைக் கைதிகளாகக் கொண்டுவந்து தன் கனவுத் திட்டமான காவிரிக்குக் கரையும் கிளை நதிகளாகப் பிரியுமிடத்தில் கற்களால் அணையும் கட்டி (கல்லணை) மதகுகள் அமைத்தான். இப்படி ஒரே திட்டத்தில் வெள்ள அழிவைத் தடுத்தும், வீணாகும் நீரினைத் தேக்கித் தேவையான இடத்திற்குத் தேவையான நேரத்தில் நீர் கிடைக்குமாறு செய்தும், ‘காவிரிப் பெருவளத்தான்’ என்னும் சிறப்பைப் பெற்றான். பின்னர், ஈழக் கைதிகளை விடுவித்துப் பரிசளித்துத் தாய்நாடு செல்ல அனுமதித்தான். ஈழமும் அவன் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது.

சேர நாட்டில்

காலத்தின் நிகழ்வுகளாக, உதியஞ்சேரல் நல்லன் வெளியனின் மகள் நல்லினியை மணந்தான். சோழன் மணக்கிள்ளி, குல வழக்கப்படி வேளிர் குலமகள் ஒருத்தியை மணந்தான்.

பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் ஐயைக்கும் பிறந்த அந்துவன் சேரலும், உதியஞ்சேரலும் தம் நெஞ்சில் தொடர்ந்து சோழர்கள்பால் வஞ்சத்தை வளர்த்தே வந்தார்கள். கூடிப் பேசிக் கரிகாலனைப் பழிதிர்க்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்தனர்.

அந்துவன் சேரல் சிறந்த நடனக் கலைஞன். ஆகையால் 'ஆட்டன் அத்தி' என்ற மாற்றுப் பெயரில், சோழநாட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்று, அரண்மனையில் சோழன் மகள் ஆதிமந்திக்கு நடன ஆசிரியனாகி, அவளைக் காதலித்து, நேரம் வாய்த்தவுடன் அவளைக் கவர்ந்து கருவூர்ச் சென்று விடுகிறான்.

இந்த நிலையில் உறையூரிலிருந்து சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்த பெருநற்கிள்ளி, அந்துவன் சேரல் இளவரசி ஆதிமந்தியைக் கவர்ந்து சென்றதை அறிந்து, தன் தந்தை பெருஞ்சென்னியைக் கொன்ற தித்தன் மகள் ஐயை மற்றும் பெருஞ்சேரலாதன் இவர்களது மகனான அந்துவனை அழிக்கக் கருவூரை முற்றுகையிட்டான்.

ஒரு நாள், கிள்ளி யானை மீது ஊர்ந்து சென்றபோது, அந்த யானை மதம்பிடித்துக் கட்டுக்கடங்காமல் ஓடிக் கோட்டைக் காவலைக் கடந்து கருவூர். அரண்மனை அருகே தாறுமாறாய் ஓடியது.

அதை வேண்மாடத்திலிருந்து அந்துவனும் அவனோடு அளவாளாவிக்கொண்டிருந்த புலவர் முடமோசியாரும் கண்ணுற்றனர். சேரன் பெரிதும் வெகுண்டு தன் படைத் தலைவர்களை அழைத்து அவனைச் சிறை செய்து கொணரும்படி ஆணையிட்டான்.

கைதாகி இருக்கும் கிள்ளியைக் கொல்ல ஆணையும் பிறப்பித்தான். ஆனால், சான்றோரான முடமோசியார்,

‘பெருநற்கிள்ளியின் யானை மதம் பிடித்து ஓடியதால் ஆபத்தில் சிக்கியவன் அவன் முற்றுகையிட்டிருந்தாலும் இச்சமயம் உன்னைக் கொல்ல வரவில்லை. மாறாக யானை மூலம் போக இருந்த அவன் உயிரை நீதான் காப்பாற்றி இருக்கிறாய். எனவே அவனை விட்டுவிடு. மேலும் இப்போது நீ சோழர் குலத்து மருமகன். பகை மறந்து விட்டுவிடு’ என்று அறிவுரை கூறினார்.

புலவர் உரை கேட்ட அந்துவன், பெருநற்கிள்ளியை விடுவித்தான். ஆயினும் கிள்ளி அவமானத்தால் புழுங்கிப் போனான். முற்றுகையை விலக்கிக் கொண்டு உறையூர்த் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான்.

இருப்பினும் கரிகாலனின் மகன் மணக்கிள்ளி, கருவூரைத் தாக்கி வென்று, அந்துவனையும் ஆதிமந்தியையும் சோழ நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து கரிகாலன் முன்னால் நிறுத்துகிறான். அந்துவன் சேரல் பெருநற்கிள்ளியிடம் காட்டிய மனிதநேயம் கரிகாலனைச் சிந்திக்க வைத்தது. தன் மகள் ஆதிமந்தியும் அந்துவனைக் காமுற்ற செய்தியும் மாமன் இரும்பிடர் தலையார் மூலம் அறிந்து கொண்டு அவர் அறிவுரையின்படி காதலில் கட்டுண்ட அவர்கள் இருவருக்கும் மணமுடித்துச் சிறப்புச் செய்து பற்பல பரிசுகளுடன் கருவூருக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

இதனால் சேரர் பகை முடிவுற்றதா? பாதிதான் நிறைவேறியது.

பெருஞ்சேரல் வடக்கிருந்து உயிர்விட ஏற்ற முடிவினால் அவன்பால் எல்லோரது மதிப்பும் அனுதாபமும் குறையாதிருந்த வேளை அது. அதனால், அந்துவனைத் தண்டித்துச் சேரர்கள் மீதிருந்த உயர்ந்த எண்ணத்தை மேலும் வளர்த்துவிடும் செயலில் இறங்க விரும்பவில்லை. மாறாக, தன்னுடைய மதிப்பை உயர்த்திக் கொள்ளும் வகையிலும், பகைவனுக்கும் அருள்வான் கரிகாலன் என்ற புகழை மக்களின் மனதில் உருவாகுமாறும் செய்திட வேண்டிய நிலையில் இருந்தான். எனவே, தன் மகள் ஆதிமந்தியை அந்துவன் சேரலுக்குச் சிறந்த முறையில் வதுவை முடித்துப் 'பொறையர்' என்ற புதிய சேர மரபைத் தோற்றுவித்தான்.

அவமானத்தால் புண்பட்டிருந்த பெருநற்கிள்ளி இந்த வதுவையைத் தமையன் என்ற முறையில் கடுமையாக எதிர்த்தான்.

'நமது தந்தையரைக் கொன்ற பாண்டியரோடு தோழமை கொண்டிருந்த சேரர்களோடு உறவா? எதிரிக்கு அஞ்சி அவர்களோடு மணவுறவு கொண்டு சமாதானமாகப் போவதா? சேரர் குடியை அடியோடு அழித்திட வேண்டாமா? இம்மாதிரி வாய்ப்பை இவ்வளவு எளிதில் நழுவவிடுவதா?' சீறுகிறான்.

கரிகாலனும், 'அண்ணா! நான் பெருஞ்சேரலாதனைக் கொன்றேன். இருந்தும் நற்பெயர் யாருக்கு வந்தது? தோற்றவனுக்குத்தானே? 'நின்னின் நல்லன் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே' என்று புலவர்கள் புகழ் பாடியது யாரை? என் வெற்றி சேரன் மேற்கொண்ட முடிவால் ஒரு மாற்றுக் குறைவானதுதான் என்று பாடிவிட்டாரே.

சரி, நீங்கள் யானையிடம் சிக்கி இடருற்றபோது உங்களைக் காத்தது யார்? அந்துவன்தானே? அவன் நினைத்திருந்தால் உமக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கண்டும் காணாமல் இருந்து நீங்கள் மடிந்துபோக விட்டிருக்கலாமே. ஆனால் பெரும் புலவர் முடமோசியார் அறிவுரையின்படி உங்களைக் காத்தது அவனது அருட்செயல்தானே. வாய்ப்பைப் பெற்றும் அவன் வாளாயிருந்தானே, அவனின் இந்தச் செயல்தான் உங்கள் பகையினும் சிறந்து பெயர் பெற்று உயர்வுற்றது?

இப்படிப்பட்ட கொடும்பகையை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தொடர்ந்து ஆட்சி செய்வதைவிட, நீங்கள் மணிமுடி நீத்து தங்கள் மகன் கோப்பெருங்கிள்ளிக்கு மகுடம் சூட்டி அவனுக்குத் துணையாக இருங்கள். அதுவே உங்கள் பகையை மறக்கச் சிறந்த வழியாகும்' என்றான்.

இடிந்தே போய்விட்டான் பெருநற்கிள்ளி. அவன் மனதிலிருந்த சேரர்கள் மீதிருந்த பகை அப்போதே அடியோடு நீங்கியது. ஆனால், அவன் தன் குலத்தலைவன் கரிகாலனையே தனது முதல் எதிரியாகக் கருதத் தொடங்கிவிட்டான். இதுவே-இந்த உட்பகையே-பங்காளிச் சண்டையே - சோழராட்சி தலையெடுத்தும் கரிகாலனுக்குப் பின் நீண்ட காலம் நிலைக்க முடியாமற் போனதற்கு அடிப்படைக் காரணமாயிற்று.

பகைவனுக்கும் அருளும் நல்லெண்ணத்தில் அந்துவனுக்கு தன் மகள் ஆதிமந்தியை மணமுடித்து வைத்தான். ஐந்நிலத்தில் ஒன்றான மருதத்தின் கூறானச் சோழநாட்டிற்குச் சொல்லப்பட்ட குணம் 'பொறை' ஆகும். அந்தப் பொறுமையின் சின்னமாகத் திகழ்ந்த ஆதிமந்தியை மணந்ததன் காரணமாகச் சேரர் குடியின் ஒரு பிரிவினர் 'பொறையர்' என வழங்கப்பட்டனர். சேரனும் 'அந்துவன் சேரல் இரும்பொறை' என அழைக்கப்பட்டான். அவர்கள் நாடு 'பொறைநாடு' என்றும் அழைக்கப்படலாயிற்று. இவர்கள் கரிகாலன் ஆட்சியில் தங்கள் நாட்டைச் சிறப்பாகவே ஆண்டுவந்தார்கள்.

உதியஞ்சேரலுக்கும் நல்லினிக்கும்
நெடுஞ்சேரலாதன் மற்றும் எழில்குட்டுவன் என்ற
பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்துவன் சேரலுக்கும்
ஆதிமந்திக்கும் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்
இரும்பொறை என்ற மகன் பிறந்தான்.

மாமன் இரும்பிடர்த் தலையார் தலைமை
அமைச்சராயிருந்து நாட்டிற்குச் செய்ய வேண்டியனவற்றையும்
சாதிக்க வேண்டிய பெருந்திட்டங்களையும் சீராக
வகுத்துக் கொடுத்து வந்தார். காட்டில் அவன் கண்ட
கனவு அவன் நினைவில் அடிக்கடி வந்து போயிற்று.
அதுவே அவன் அடுத்த திட்டமாகவும் அமைந்தது.
அதுதான் அவனது இமயப் படையெடுப்பு. பாண்டிய
மாதேவி அங்கயற்கண்ணிக்கு இணையாக அதனினும்
மிகையாக அவன் வடபுலப் போர் அமையவேண்டும்
என்று எண்ணினான்.

தமிழகத்தில் ஈடு இணையற்ற வெற்றி பெற்றுப்
பெருமையுடன் விளங்கிய கரிகாலன், வடபுலம் செல்ல
முடிவெடுத்தான்.

இயர் போர்

அரசுப் பொறுப்பை வெறுப்பிலிருந்து பெருநற்கிள்ளியை சமாதானப்படுத்தும் எண்ணத்துடன் அவனிடமும் மாமன் அழுந்தூர் வேளிடமும் ஒப்படைத்துக் கரிகாலனும் அவன் மகன் மணக்கிள்ளியும் படை நடத்திச் செல்ல முடிவெடுத்தனர். 'போருக்குச் செல்கின்றான் கணவன்' என்றதும் மணக்கிள்ளியைக் கணமும் பிரியாமல் குலவி மகிழ்ந்து கலவியில் திளைத்துப்போன வேண்மாள் வயிற்றில் மூன்றாவது கரு உருவாகியது.

வடபுலத்தில் மன்னர்கள் கரிகாலன் படையெடுப்பைப் பற்றி அறிந்திருந்தாலும் அச்சம் கொள்ளவில்லை. மாறாக புதிய வியூகம் அமைத்தனர். வச்சிர நாட்டரசன், மகத நாட்டரசன் மற்றும் அவந்தி நாட்டரசன் ஆகிய மூன்று பேரரசர்கள், மற்ற சிற்றரசர்களை அணி சேர்த்து, மூன்று மூலச் சக்தியான மூன்று புலிகளாக மாற்றி, வரும் பகைவரை எதிர்கொள்ள அணியமாயினர். அதை ஒற்றர் மூலம் அறிந்த மணக்கிள்ளி பதட்டத்துடன்,

'தந்தையே, வடபுலத்து மன்னர்கள் என்ன வியூகம் அமைக்கப் போகிறார்கள் தெரியுமா? நீங்கள் தமிழகத்தில் அமைத்த அதே ஆடு புலித் தாக்குதல்தான். இதை அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தார்கள்? நமது போர்த் திட்டம் நமக்கெதிராக வகுக்கப்படுகிறது. அதை நாம் எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப் போகிறோம்?'

'மைந்தா, இந்தப் புது வியூகத்தை அமைத்தவன் நான்; ஆகவே அதை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்பதையும் சிந்திக்காமலா திட்டமிடுவேன்? கவலைப்படாதே. ஆங்.. என்ன கேட்டாய்? இதை அவர்கள் எவ்வாறு அறிந்தார்கள்? யவன நாட்டினர் சிலர்

தரை வழியாக வந்திருக்கக் கூடும். வடபுல மன்னர்கள் என் ஆசிரியரிடமிருந்து அறிந்திருக்கலாம். நான் தாக்குதலைச் சொன்னேன். ஆனால், தாக்குதலை முறியடிக்கும் முறைகளைத் தெரிந்துகொள்ள அவர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. தாக்குதலின் தீவிரத்தை மட்டுமே வியந்து ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

நீ இங்கே ஆடுகள் எவ்வாறு புலிகளைச் செயலிழக்கச் செய்யப்போகின்றன என்பதை அறிந்து கொள்வாய். தாக்க வரும் புலிகளின் திசையைத் திருப்பிவிட்டு, ஒரு மூலையில் முடக்கிவிடலாம். இதற்கு ஆழ்ந்த யோசனையும் சிறந்த திட்டமும் வேண்டும். கூர்ந்து கவனித்து வா. நான் கூறும் போர் முறைகளை விரைந்து நிறைவேற்று. வெற்றி நமதே'.

புதிய போர் முறை தங்களுக்குத் தோல்வியைத் தந்தபோது எதிரிகள் வேதனை அடைந்ததோடு வியப்பும் அடைந்தனர். போகுமிடமெல்லாம் அவனுக்கு வரவேற்பு. ஏற்கனவே அவன் படைத்திறம் எல்லா நாடுகளிலும் பரவி விட்டதால் இமயம் வரை அவனுக்கு வெற்றி - வெற்றி - வெற்றிதான். இமயத்தில் சோழர்களின் புலிக்கொடி நாட்டப்படுச் சீறிப் பறந்தது. அவன் கனவில் கண்டவாறே அவ்விடத்திற்குச் 'சோழன் மலை' என்றும் அவன் சென்ற பாதைக்குச் 'சோழன் கணவாய்' என்றும் பெயரிட்டான்.

(நேபாளம்-சோல கும்பு என்று ஒருமாவட்டமும், சோல கோலா என்று ஒரு அருவியும் உள்ளன. சிக்கிம், திபெத் எல்லையில் உள்ள மலைப்பகுதியில்தான் புலிச் சின்னத்தைப் பொறித்திருந்தான். இன்றும் அந்தப் பகுதிகளில் சோழ மலைத் தொடரும், சோழர் கணவாயும் உள்ளன. இலெமூரியா முதல் அரப்பா வரை, ஆசிரியர் இரா. மதிவாணன், பக்கம் 203-204. இந்தக் கணவாய் கடல் மட்டத்திற்குமேல் 14,500 அடி உயரமுள்ளது. 'சோல' இதற்கு சிக்கிம், திபெத் மொழிகளில் வேறு பொருள் இல்லை. வாராந்திர ராணி, 24.03.2002, கண்ணதாசன்)

திரும்பி வரும் வழியில் சோணை ஆற்றங்கரையில் பாடலிபுத்திரத்தில் மகதநாட்டு மன்னனின் விருந்தாளியாகத் தங்கியிருந்தபோது, சோழ நாட்டிலிருந்து வந்த தூதன் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கொண்டுவந்தான்.

‘சோழ இளவரசி வேண்மாள் ஓர் அழகான பெண் குழந்தையைப் பெற்றிருக்கிறாள்’ என்பதே அந்தச் செய்தி.

கரிகாலனும் மணக்கிள்ளியும் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். செய்தி சொன்ன தூதனுக்குக் கரிகாலன் ஒரு பொற்பதக்கத்தைப் பரிசாக அளித்தான்.

சோணை ஆற்றங்கரையில் இச்செய்தி கிடைத்ததால் தன் பேத்திக்குப் பொன்னி நதியை நினைவூட்டும் வகையிலும், கங்கையின் துணை நதியாக இருக்கும் சோணை நதியும் பொன்னி நதியென்றே பொருள்படுவதாலும், தன் வடபுலத்து வெற்றியைக் குறிக்கும் வண்ணமாக அக்குழந்தைக்கு ‘நற்சோணை’ என்று பெயர் சூட்டினான்.

(பிற்காலத்தில் நெடுஞ்சேரலாதனை மணந்து செங்குட்டுவனையும் இளங்கோவையும் ஈன்றெடுத்து, ஈடிலாப் புகழ் எய்தப் போகிறாள் என்பதையும் அந்த வீரமகன் பிற்காலத்தில் தன்னைப்போல் வடபுலம் வென்று தன்னினும் புகழ் அடைவான் என்பதையும் இதே இடத்தில் தன் தாயைப் புனித நீராட்டுவான் என்பதையும் கரிகாலன் அன்றே அறிந்திருந்தானோ?)

விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்படுமுன் மகதநாட்டு மன்னன் கரிகாலனுக்கு மணிகளான ஒரு பட்டி மண்டபத்தைப் பரிசாக வழங்கினான். இது போன்று வச்சிர நாட்டரசன் தன் பரிசாக ஒரு பொற்பந்தரைப் பரிசளித்தான். இதே போன்று அவந்தி நாட்டு மன்னனும் கரிகாலனுக்குப் பரிசாக வாயில் தோரணத்தை அளித்தான். இவர்கள் மூவருந்தான் ஆடு-புலி வியூகத்தை மூன்று புலிகளாக அமைத்து அவனுக்கெதிராகச் செயல்படுத்தித் தோற்றுப் போனவர்கள். மற்ற மன்னர்கள் பொன்னும் மணியுமாக அவன் காலடியில் கொண்டுவந்து குவித்தார்கள்.

வெற்றி வீரனாக, வேந்தர் வேந்தனாக நான்கு புரவிகள் பூட்டிய பொற்றேரில்-வெற்றித் தேரில்-பூம்புகார் நகர் வந்தடைந்தான்.

கரீகாலனின் வெற்றி - புகார்ல் விழாக் கோலம் - இந்திர விழா

தன் பட்டத்தரசி காவிரிப்பூம்பாவை பெயர் விளங்குமாறு புகார் துறைமுகத்திற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்று பெயர் சூட்டினான். பூம்புகார் என்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றும் அழைக்கப்பட்ட துறைமுகப் பட்டினம் கரிகாலனின் தலைநகரானதும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அதற்கு வடபுலத்தினின்றும் பரிசுப் பொருட்களாகக் கொண்டுவந்த பெருஞ்செல்வங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

புதுப்பிக்கப்பட்ட கோநகர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திறப்பு விழா, கரிகாலனின் நாலோலக்க விழா (பிறந்த நாள் விழா), இந்திர விழா இவை மூன்றையும் ஒருங்கிணைத்து முப்பெரும் விழாவாகக் கொண்டாட அனைத்துத் தரப்பினரும் பெரிதும் விழைந்தனர். ஆனால் கரிகாலன் இயற்கை தெய்வமான இந்திரனுக்கே முதலிடம் தந்து அந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் இந்திர விழா மட்டும் கொண்டாடினால் போதும் என்று கூறிவிட்டான்.

உழவர் போற்றும் அறுவடைத் திருநாளாக எளிய முறையில் கொண்டாடப்பட்டு வந்த இந்திர விழா பின்னால் எல்லா தரப்பினரும்-குடிமக்கள் முதல் மன்னர்கள் குலம் வரை அனைவரும் இணைந்து பெருவிழாவாகக் கொண்டாடினர். புகார் கடற்கரையோரத்தில் மக்கள் கூடி 30 நாட்களுக்கு விழா எடுத்தனர். இதன் சிறப்பையறிந்து பல்வேறு நாட்டினரும் வந்து விழாவைக் கண்டதோடு வாணிகமும் வளர வழி வகுத்தனர்.

பன்னாட்டுக் கலைகள், இலக்கியங்கள், வீர விளையாட்டுகள், இசைகள் அங்குப் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு வளர்ந்தன. இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் விழாவின் இறுதி நாளன்று கரிகாலன் யானை மீது ஏறித் தன் குளிர் வெண்குடையின் கீழ் அமர்ந்து வருகை தந்து தானும் மகிழ்ந்து மக்களையும் மகிழ்வித்தான். ஆரம்ப நாட்களில் மக்களில் ஒருவனாக இதே மண்ணில் பழகி வளர்ந்தவன்தானே. எளிய மக்களும் எளிதாக நெருங்கிப் பழகக் கூடிய எளிய வேந்தனாகவே இருந்தான்.

மேலைக்கடல் நாடுகளை எந்தல்

இமயம் முதல் குமரி வரை, தன் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் பெருவேந்தன் ஆனபோதும் தனக்கு வெற்றித் தாகம் அடங்கவில்லை என்பதைக் கரிகாலன் உணர்ந்தான். அவனது பார்வை கடல் கடந்த நாடுகளின்மீதும் சென்றது. அகஸ்டசுக்குப் பிறகு திறமை வாய்ந்த மன்னர்கள் ரோமப் பேரரசுக்கு வாய்க்கவில்லை. யவன வீரர்களிடம் கிரேக்கம், எகிப்து, ரோம், யவன நாடுகள், மற்றைய கீழ்த்திசை நாடுகள் அனைத்தையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற தன் தணியாத ஆவலைத் தெரிவித்தபோது, அன்றைய சூழ்நிலையில் அந்நாடுகளுக்குத் தலைமை ஏற்கும் எல்லாத் தகுதிகளும் கரிகாலனுக்கு அமைந்திருப்பதை உணர்ந்து, ஆரவாரித்து, ஊக்குவித்து ஒருமனதாகத் தங்களது ஒப்புதலையும் தெரிவித்தார்கள்.

அந்நாளில் நாவாய்களைக் கடற்கரையை ஒட்டியே துடுப்புகள் போட்டு ஒட்டி வந்தனர். இதனால் நாவாய்கள் பாதுகாப்போடு இருந்தன என்னமோ உண்மையென்றாலும் அவற்றின் வேகம் விளைவு மிகவும் குறைவாகவே இருந்தன. இதனால் நெடுந்தாரப் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது பிரயாண நாட்களும் அதிகமாகவே இருக்க நேரிட்டது.

ஆனால் ஆழ்கடலின் நீரோட்டத்தையும் பருவத்திற்கு ஏற்றாற்போல் வீசும் காற்றின் திசையையும் கடல் செலவிற்கு உதவும் என்று கண்டறிந்து அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஆளுமையையும் அறிந்து, அதற்கு உதவியாகத் துடுப்புகளையும் இயக்கி நடுக் கடலில் கப்பல் விடும் நுட்பத்தை அறிந்து கொண்டனர். காற்று எப்பக்கம் வீசினாலும் கப்பல் மட்டும் குறிப்பிட்ட திசையில் செல்லுமாறு செய்யப் பாய்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.

கப்பலின் அளவுக்கேற்பப் பாய்களின் எண்ணிக்கையும் இருக்குமாறு அமைத்து அவற்றை உறுதியான கம்பங்களில் பிணைத்து அவற்றையும் சுழலக்கூடியவாறு அமைத்தனர். இவ்வாறாக, வளிதொழில் ஆளும் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டனர். பருவத்திற்கேற்ப மாறும் காற்றின் திசைக்கேற்பப் பயண நாட்களையும் செல்லும் திசையையும் அட்டவணையிட்டுக் கொண்டனர். இதனால் கரிகாலனை வளி தொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக என உயர்த்திப் பாராட்டினர். வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற பெரும் புலவர் போரில் வென்ற கரிகால் சோழனையும் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்த சேரனையும் போர்முகத்தில் பாடும்போது 'நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஒட்டி-வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக-களிகொள் யாணர்க் கரிகால் வளவ்' என்றார். அதற்கு வாணிபம் செய்யக் கடலில் நாவாயில் சென்றவனின் மகனே என்று பொருள் கொள்ளுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது. கடற்போரிலும் வல்லவன் அவன் முன்னோனான (உரவோன் மருக) இளஞ்சேட்சென்னியையே குறிப்பிடாநிற்கும்.

(இளஞ்சேட்சென்னி, சோழ மன்னனாகிவிட்டாலும் அவன் பாண்டியர்க்கு அடங்கியே இருந்தான். பாண்டியர் ஆதிக்கத்திலிருந்து தன்பொழில் நாடுகளைக் கைப்பற்ற முனையவில்லை. மாறாக, பெரும் கப்பற்படை ஒன்றைத் திரட்டிப் போர்ப் பயிற்சி அளித்து, வாணிக நாடான சாவத்தையும் அதனோடு சேர்ந்த பன்னூறு தீவுகளையும் போரிட்டு வென்று தன் நாட்டைப் பெருக்கினான். ஆகவே, கரிகாலன் வளிதொழில் ஆண்டது கடல் கடந்த நாடுகளைப் பிடிக்கத்தான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? சென்னியின் இந்த வெற்றியே அவனை இறுமாந்திடச் செய்தது. அதன் விளைவாகவே சோழ நாட்டைத் தனிநாடாக அறிவித்துவிட்டான். விளைவு? வெற்றிவேற செழியனோடு பொருது மாண்டான் என்பது முந்தைய நிகழ்வு)

பெரும்படை திரட்டி அலெக்ஸாண்டர் தேர்ந்தெடுத்த தரைவழியைத் தவிர்த்துக் கடல்வழியைத் தேர்ந்து வளி தொழில் ஆண்டு நகரமே நகர்ந்ததுபோல் தோற்றம் அளிக்கும்படியான மிகப் பெரிய நாவாய்கள் பல செலுத்திச் சென்று அந்நாடுகளையெல்லாம் வென்றான். யவன நாட்டினர் அவனைத் 'தமிழ் நாட்டு அலெக்ஸாண்டர்' என்று போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

சென்செரிட்டாவுக்குப் பிறந்த மகனை அந்நாடுகளுக்கு எகிப்திலிருந்து ஆளப் பணித்துப் பேரரசன் ஆக்கினான். எகிப்துத் துறைமுகம் ஒன்றிற்குத் தான் அவளை அன்புடன் அழைக்கும் 'சென்னா' என்ற பெயரைச் சூட்டினான்.

கரிகாலன்-நற்சோனை

உலகையே வென்றாலும் மக்கள் எல்லோரும் அவனைத் தொழுதாலும் மகிழ்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் ஊட்டியது அவனுடைய பல தேவியர்களின் இணக்கமன்று. இசை கூத்து இவைகளை நன்கு துய்ப்பதிலும் அவற்றில் ஆழ்ந்தும் இன்ப உணர்வை முழுமையாகப் பெற்றானில்லை. பின் எதில்தான் அவன் மனம் ஆழ்ந்து இயைந்தது?

வடபுலம் முழுவதையும் வென்றபோதும் அவன் அடையாத மகிழ்ச்சி அவனுக்குப் பேத்தி பிறந்ததாகச் செய்தி கேட்டானே அப்போதுதான் அந்தப் பேரின்பம் கிடைத்தது. நற்சோனை என்ற பெயரும் இட்டான். நேரமும் ஓய்வும் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வேண்மாடத்தில் தன் பேத்தியுடன் கொஞ்சி மகிழ்வதையே யாரும் காண முடியும் அவள்மேல் அவன் உயிரையே வைத்திருந்தான்.

கருத்துத் தெளிந்து சிந்தனைகளைத் தெரிவிக்கும் வயது வந்ததும், அவள் பேசுவதைக் கேட்டு மனம் பூரித்துப் போவான். அவன் பல நாடுகளில் நாடோடியாகத் திரிந்ததையும் அவனுக்கு ஏற்பட்ட பட்டறிவையும் சுவைபடச் சொல்வதைப் பேத்தி ஆர்வமுடன் கேட்பாள். சிறார்களுக்கே உரிய ஆர்வத்தில் அவள் கேட்கும் கேள்விகள் அவனை வியக்க வைத்தன.

ஒருநாள், கரிகாலன் ஏதென்சில் இக்கட்டான நிலையில் சிக்கி மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டான் என்ற கட்டத்தோடு அன்றைய கதையை நற்சோனைக்குக் கூறி, அவளின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுமாறு முடித்தான்.

மறுநாள், கதையைத் துவங்குமுன் அவளிடம் எந்தப் பரபரப்பும் காணப்படவில்லை. கரிகாலன் வியந்துபோய்க் கேட்டான்,

‘குழந்தாய்! பாட்டனுக்கு மரண தண்டனை விதித்ததைக் கேட்டு நீ பதறவில்லையா? அதெப்படி இவ்வளவு அமைதியாய் உன்னால் இருக்க முடிகிறது?’

‘பாட்டா, நான் ஏன் பதட்டப்பட வேண்டும்? மரண தண்டனை நிறைவேற்றப் பெற்றிருந்தால் நீங்கள் இப்போது எவ்வாறு அந்த நிகழ்ச்சியைக் கூற இயலும்? எப்படித் தப்பினீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆர்வம் இருக்கிறது; ஆனால் பதட்டம் இல்லை’.

கரிகாலன் அவளை வாரியணைத்து உச்சி மோந்தான். ‘என்ன நிதானம்? என்ன அறிவுக் கூர்மை?’ மெய் சிலிர்த்தான். எகிப்தில் தான் சந்தித்த சோதனைபற்றி விரிவாகக் கூறத் தொடங்கினான்.

(விந்தையான தண்டனை தொடர்ச்சி)

‘மரண தண்டனை விதித்து நெடுங்கம்பத்தில் ஏற்றி விட்டு விட்டார்கள். விழுந்தால் தரையை உடல் தொடுமுன்னே உயிர் போய்விடும் அவ்வளவு உயரம்.

தலைவன் அவனுக்கு வழங்கப்படவிருந்த மரண தண்டனையை விளக்கிக் கூறினான். அவன் கூறிக்கொண்டு வரும்போதே தப்பிக்கும் வழியைச் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டான். சென்செரிட்டாவின் முகம் அவன் மனக்கண் முன் பெரிதாக விரிந்தது; அவனது அகன்ற விழி நிலைத்து நின்றது’.

‘என்ன பாட்டா, திடீரென்று கதையை விட்டு விட்டுப் பாட்டியின் விழிகளை வர்ணிக்கிறீர்களே, விட்ட இடத்திலிருந்து தொடருங்கள்’.

‘கண்மணி, உன் பாட்டியின் கண்கள் முக்கிய திருப்பத்தைத் தந்த இடம் இது. ஆம். கருநிறக் கண் விழியைக் கருவண்டு என்போம். பொன்நிற விழியைப் பொன் வண்டு என்று சொல்வோம். அவள் தன் தோட்டத்தில் பலவிதமான பூச்செடிகள் வளர்த்து வந்தாள். அப்பூக்களிலிருந்து பல வண்ண வண்டுகள் தேனருந்த வரும்.

அதில் மிக்க நறுமணம் கொண்ட மலரொன்று இருந்தது. அதன் தேனை ஒரு குறிப்பிட்ட பொன்வண்டு தேடிவந்து சுவைக்கும். இப்படி ஒரு மலர், அதை நாடும் ஒரு வண்டு. இதை சென்செரிட்டா கவனித்து அதிசயித்து அவனிடம் காட்டி மகிழ்ந்தது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அந்தப் பொன்வண்டு அந்தக் குறிப்பிட்ட மலரின் தேன் மதுவின் நறுமணத்தைத் தொலைதூரத்திலிருந்தாலும் அறிந்து அதனை அருந்த விழையும், விரையும்.

தப்பிக்கும் திட்டம் அவன் மனதில் உருவானது. இறுதியாக அவன் சென்செரிட்டாவைப் பார்க்க விருப்பம் தெரிவித்தபோது, பாவம் சிறுவர்கள்தாமே என்று எண்ணியே அவர்களைச் சந்திக்க அனுமதித்தார்கள். சிறுமிதானே இவள், என்ன உதவி செய்திட முடியும் என்றும் எண்ணியிருக்கக் கூடும்.

அவன் திட்டங்களைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அவனிடம் சொன்னான். கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளைத் தழுவி முத்தமிட்டு விடைகொடுத்தான். அவளும் கண்ணீர் மல்க அழுதுகொண்டே போய்விட்டாள். காவலர்கள் அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தனர். சாகப் போகிறவன் அவன், அவனிடம் தன் அன்பையும் பாசத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றான் என்றே எண்ணினார். ஆனால், அவள் கொண்டுபோனது, அவன் தந்த முத்தத்தோடு அவனது வாளையும் தப்பிக்க முயலும் திட்டத்தையுந்தாம்’.

‘தாத்தா, பாட்டி பொய்யாகத்தானே அழுதுகொண்டு போனார்கள்’

‘மிக புத்திசாலி நீ. சரியாகப் புரிந்து கொண்டு வருகிறாய்’.

‘நீங்கள் தப்பிவிடுவீர்கள் என்று தெரிந்த பின்னரும் அழுதால் அது நடிப்புதானே தாத்தா?’

கரிகாலன் கலகலவெனச் சிரித்தான்.

இந்தத் தலைமுறை குழந்தைகளுக்குத்தாம் எத்துணை அறிவுக் கூர்மை?

‘உம்.. மேலே சொல்லுங்கள் தாத்தா’.

‘அன்று நடுநிசியில் இது நிகழ்ந்தது. ஊரடங்கிய நேரத்தில் உன் பெரிய பாட்டி சென்னா (சென்செரிட்டா) ஒரு கை வண்டியை நெடுந்தூரம் தள்ளிக் கொண்டு தண்டனைக் கம்பத்தின் அருகில் வந்தாள். வெறும் விண்மீன்களின் ஒளிதான். இருட்டானாலும் சிறிது நேரத்தில் பழகிவிட்டது.

பையிலிருந்த ஒரு சிறு கூட்டிலிருந்து ஒரு பொன் வண்டை எடுத்தாள். அந்த வண்டின் இடைப்பகுதியில் மெல்லிய பட்டு இழை கட்டப்பட்டிருந்தது. அடுத்து இன்னொரு குப்பியை எடுத்து அதிலிருந்த திரவத்தைத் தன் சுட்டு விரலால் நன்கு தொட்டு வண்டின் முன் கொடுக்குகளில் தடவினாள். அந்தத் திரவம் அந்த வண்டின் தனி விருப்பமான தேன் துளிகள்தாம். வண்டின் முகம் மேல்நோக்கி இருக்குமாறு கம்பத்தின்மேல் விட்டாள். வண்டும் கம்பத்தைப் பற்றிக் கொண்டது. ‘ஆல்கா, நமது சிறப்பு மது வெகு அருகில் இருக்கிறது’ என்றெண்ணியது போலும். மேல்நோக்கி நகர்ந்தது. ஆனால், அது நெடும் பயணமாக இருந்ததை வண்டு சட்டை செய்யவில்லை. வண்டுக்குத்தான் மதுவின் மீது எத்துணை ஈர்ப்பு! வண்டோடு அந்தப் பட்டு இழையும் தடையேற்படுத்தாமல் சென்றது. வண்டு அதன் எடையை உணரவும் இல்லை, தடையாக எண்ணவும் இல்லை. மேலே வந்த வண்டை நோகாமல் பிடித்து அதனுடன் பிணைத்திருந்த பட்டிழையை விடுவித்து, அதற்கோர் முத்தம் கொடுத்து அதன் முகம் கீழ்நோக்கி இருக்குமாறு விட்டாள். அதுவும் தரை நோக்கிப் பயணித்தது.

அந்தப் பட்டு இழையை சீராகவும் சிம்பாமலும் எதன் மேலும் உராயாமலும் தன் கைவிரல்களில் சுற்றியபடி மேலே தூக்கி இழுத்தான். அந்த இழையின் மறுமுனையில் முறுக்கேற்றப்பட்ட பட்டு நூல் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அதையும் மெள்ளத் தூக்கினால் அதன் முனையில், மெல்லிய முறுக்கேற்றப்பட்ட பருத்த நூல், அதையும் மேலிழுத்தான். அதன் முனையில் உறுதியான மெல்லிய நூல் கயிறு.

அதையும் தூக்க முனையில் ஒரு தடித்த நூல் கயிறு. அதன் முனையில் இருவிரல் பருமனுள்ள வலிய நூல் கயிறு. முடிந்தது கயிறிழுப்பு வேலை. அந்த நூல் கயிறு அந்த நெடுந்தூணைப் போல் இரண்டு மடங்கு நீளமுள்ளதாய் இருந்தது. அவற்றோடு ஒரு சம்மட்டியும் நீண்டு பருத்த ஆணியொன்றும் இருந்தன. கரிகாலன் சிரித்துக் கொண்டான். அந்த ஆணிக்கும் சம்மட்டிக்கும் வேலையிருக்காது. காரணம் கம்பத்தின் உச்சியில் கம்பி வளையம் ஒன்று ஆழ அடிக்கப்பட்டிருந்தது. கம்பத்தைத் தூக்கி நிறுத்தும்போது பயன்படுத்தியிருப்பார்கள் போலும். இன்றேல் அவன் அந்த ஆணியைப் பலகை மேல் வைத்து சம்மட்டியால் அடித்து இருக்க வேண்டும். இப்போது அந்த வேலையும் நேரமும் மிச்சம்.

விரைந்து செயல்பட்டான். தடித்த நூல் கயிற்றை வளையத்துள் செருகி இழுத்தான். சென்செரிட்டா அடையாளம் இட்டு வைத்த நடுப்பகுதி வந்ததும் இழுப்பதை நிறுத்தினான். வெளியே தொங்கிய இரட்டைக் கயிற்றை சிறிதளவு முறுக்கி ஒன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அந்தக் கயிற்றின் வழியே தொங்கியவாறு மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு கீழே இறங்கித் தரையை அடைந்தான். சென்செரிட்டா அவனை அணைத்து முத்தங்களாய்ப் பொழிந்தான். அந்தக் கயிற்றையும் கீழே இழுத்துக் கொண்டனர். இப்போது தடயம் ஏதும் இல்லை.

அடுத்த நடவடிக்கையாகக் கொண்டுவந்த அத்தனை பொருட்களையும் கைவண்டியில் போட்டு இழுத்துச் சென்றனர். அவர்களுடைய பாதச் சுவடுகளை அந்த வண்டியின் சக்கரம் அழுத்தி மறைக்குமாறு பார்த்துக் கொண்டனர். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் மணற்பாங்கான இடம் வந்ததும் கரிகாலன் வண்டியைத் தலைக்குமேல் தூக்கிக் கொண்டான். இருவருமாய் இருளில் போய் மறைந்தனர். அந்த வண்டி வந்த தடங்கூட அன்றிரவு வீசிய பெருங்காற்றில் காணாமல் போயிருக்கும்.

தாத்தாவின் கழுத்தைப் பிடித்துத் தொங்கியபடி, 'என் தாத்தாவை யாரும் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. பார்வேந்தர் கரிகால் பெருவளத்தார் பெயரைச் சொன்னாலே வீரம் நெஞ்சில் சுரக்கும்' என்று கொஞ்சினாள்.

அவளுடைய பேத்தியே பிற்காலத்தில் அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினாள்.

சிறுமிதானே என்று குறைத்து மதிப்பிடாமல் அவளுடைய கேள்விகளுக்குத் தெளிவான பதில்களையே சொல்லி மேன்மேலும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவான். அப்போதெல்லாம் அகிலமெல்லாம் போற்றும் பாண்டியப் பேரரசி அங்கயற்கண்ணியின் வீரச் செயல்களும் வெற்றிகளுமே அவன் கண் முன் நிற்கும். சோழரை அழித்தவள் ஆயினும் அகிலத்தையே முதன்முதல் வென்ற பெருந்தேவ தேவி 'ஞாலமாதேவி' அவள்தானே.

அவளைப்போல் தன் பேத்தியும் ஒரு பேரரசியாகத் திகழ வேண்டும் என்று பெரிதும் ஆவல் கொண்டிருந்தான். எங்கெங்கே எப்படி எப்படிப் போர் நடத்தது. என்னென்ன வியூகங்கள் என்பன போன்ற பேராற்றல் வாய்ந்த மன்னர்கள் அறிய வேண்டிய அத்தனை நுணுக்கமானப் புலனங்களையும் அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தான். வியத்தகு முறையில் அவள் நன்கு புரிந்து கொண்டாள்.

வடபுலப் போரில் ஆடுபுலி வியூகத்தை அவன் சொல்லிக் கொடுத்தபோது அதையே கோடுகள் போட்டு விளையாடியும் அதில் வெற்றிபெறும் நுட்பத்தையும் நன்கு கற்றுப் புரிந்து கொண்டாள். ஒரு பேராற்றல் கொண்ட மன்னனுக்குத் தெரிய வேண்டிய அத்தனை போர் முறைகளையும் தன் பத்து வயதுக்குள்ளேயே கற்றுத் தேர்ந்தாள். ஆனால், நேரடிப் போரில் இறங்க வேண்டிய நேரமும் சூழ்நிலையும் அவளுடைய வாழ்நாளில் அமையவேயில்லை. ஆயினும், அவள் கற்றவையெல்லாம் அவளுடைய ஆழ்மனத்தில் அழிக்க முடியாதவாறு நன்கு பதிந்துவிட்டன.

நண்பர்கள் பரிந்துரை

தங்கள் தாய்நாட்டை விட்டுத் தமிழ்நாட்டில் கரிகாலனின் தளபதிகளாக அரிய வீரம் காட்டிப் பெரும்போர் உடற்றிப் பல அரிய வெற்றிகளை ஈட்டித் தந்த நண்பர்கள் எஸ்கிலோஸ், ஓரிஸ்டாஸ், ஹொராஸ்டெஸ், ஸொலிபரீலீஸ் நால்வரும் தங்கள் தங்கள் நாடு திரும்ப விழைந்தனர். ஆனாலும் அவர்கள் மனதில் ஏதோ குழப்பம் மேலோங்கி நின்றது. தங்களுக்கு ஆசிரியனாக இருந்தவன்தான், ஆனால் தங்களைவிட இளவயதினன் இன்று உலகை ஆள்கிறான். அவன் பெற்ற வெற்றியில் பெரும்பங்கு தங்களுக்குண்டு. ஆயினும் இம்முதுமைக் காலம்வரை ஊழியர்களாகவே இருக்க நேரிட்டதுதான் அவர்கள் வாட்டத்துக்குக் காரணம். தாங்கள் பொருளாதார வசதியில் புறக்கணிக்கப் பட்டுவிட்டோமோ என்ற நெருடல் நெஞ்சில் இருந்து வந்தது.

இதுகாறும் கரிகாலனிடம் எதையுமே கேட்காத அவர்கள், தாங்கள் எதைக் கேட்டாலும் தயங்காமலும் மறுக்காமலும் தருவான் என்று உறுதியாக நம்பினர். அந்நால்வரும் கூடி ஆலோசித்து என்ன கேட்க வேண்டும் என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அவர்கள் செய்த ஒரே தவறு வஞ்சத்தை மறவாத பாண்டியனிடம் கலந்தாலோசித்ததுதான். தான் வென்ற நாடுகள் அனைத்தையும் சுருட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்குக் கரிகாலனைக் கொண்டுவரும் வஞ்சகத் திட்டம் அது. கேட்டதைக் கொடுக்காவிட்டால் செய்ந்நன்றி மறந்த தன்னல ஏமாற்றுக்காரனாகச் சித்தரிக்கப்படுவான். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் நியாயமான கோரிக்கையாகத் தெரியும்-ஆனால் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால்..

வேத்தியல் மாடத்தில் அனைவரும் கூடியிருந்த அவையில் எஸ்கிலாஸ் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான்.

‘மாவேந்தரே, நாங்கள் நெடிது காலம் இந்நாட்டில் தங்கி, தாங்கள் உலகாளும் வேந்தர் வேந்தராக, எங்களை அர்பணித்துக் கொண்டோம். எங்களுக்கு ஆசிரியனாயிருந்து இன்று ஆழி சூழ் உலகெலாம் ஆளுகின்ற பெற்றியுடையவர் ஆனீர்கள். அகஸ்டஸைவிடவும் மாவேந்தராகிவிட்டீர்கள். இனித் தங்களுக்கு எதிரிகள் இருக்க மாட்டார்கள். எங்களுடைய பணியும் இனி அதிகம் தேவைப்படாது. எனவே நாங்கள் தாய்நாடு திரும்ப அனுமதிக்க வேண்டும்’.

கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த கரிகாலன், ‘நண்பர்களே, உங்கள் தாய்நாடு என்னை வளர்த்த நாடு. ஒரு காலகட்டத்தில் நான் தாய்நாடு திரும்ப விழைந்ததைப் போல் இப்போது நீங்கள் விழைகிறீர்கள். பல நாடுகளில் பல ஆண்டுகள் நெருங்கிப் பழகிவிட்டோம். பிரிவு என்பது துயர் தருவதுதான். ஆனாலும் தவிர்க்க முடியாதபோது பிரிவை ஏற்க வேண்டியதுதான். ஆயினும் இத்தனை ஆண்டுகள் எனது முன்னேற்றத்திற்கு நீங்கள் ஆற்றிய பணிக்கு ஈடும் இல்லை, இணையும் இல்லை. அப்பணிக்கு நான் கைம்மாறு செய்ய விழைகிறேன். ஆனால் நானாகத் தருவதைக் காட்டிலும் நீங்கள் விரும்புவதைத் தர முன்வருகிறேன். என் ஆளுமைக்குட்பட்ட எந்த ஒரு நாட்டையும் அஃது எவ்வளவு பெரிதானாலும் நீங்கள் குறிப்பிட்டால் அதனை உங்களுக்கு உரியதாக்குவேன். இதை ஒரு வேந்தனின் பரிசாக எண்ணாமல் ஒரு நண்பனின் பரிசாக எண்ணித் தயங்காமல் கேளுங்கள்’.

‘நன்றி, கரிகாலரே நன்றி. ஆனாலும் நாங்கள் யாண்டும் போரிலும் சண்டையிலும் ஈடுபட்டிருந்தமையால், ஆட்சிமை அறியாதாராய் இருந்துவிட்டோம். அஃது உம்போன்ற வெகு சிலருக்கே வாய்க்கக்கூடிய திறனாகும். இனி நாங்கள் அமைதியாக ஓய்வு பெறவே விழைகிறோம். எனவே, நாங்கள் கேட்கும் பொருளுதவி மட்டும் செய்தால் போதும்.’ - ஸொஃபாக்ளீஸ்.

‘அதையும் நீங்களே கேளுங்களேன்’.

‘எனக்குப் பொற்காசுகளாகப் பெற்றுக் கொள்ளவே ஆசை’.

‘தொகை?’

‘சொல்கிறேன். ஒரு திங்கள் கால அவகாசத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தொகையை கருவூலத்திலிருந்து நானே எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்க வேண்டும்’.

‘நீங்கள் ஒரு திங்கள் என்னோடு தங்கியிருப்பதில் மகிழ்ச்சியே. ஆனாலும் ஒவ்வொரு நாளாக ஏன் எடுக்க வேண்டும்? ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவு என்றால் முப்பது நாட்களுக்கு எவ்வளவு என்று கணக்கிட்டு ஒரே நேரத்தில்-ஒரே நாளில் தொகையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே. ஏன் இந்த வீண் அலைச்சல்?’

ஸொஃபாக்ளீஸின் பார்வை சென்ற திசையில் பாண்டியன் நன்மாறன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் முகத்தில் குறும்புடன் கூடிய குரூரப் புன்னகை படர்ந்திருந்தது. இதனைக் கரிகாலன் கணத்தில் கவனித்துவிட்டான்.

‘ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு தொகை’.

‘ஓ.. ஓ’

கடமை வீரர்கள் எங்கோ தடம்மாறி விட்டனர் என்பதை அவன் உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது.

‘அதாவது முதல் நாள் ஒரு பொற்காசு என்றால் மறு நாள் இரண்டு காசுகள், மூன்றாம் நாள் நான்கு காசுகள்.. .. மிக எளிதான கணக்குத்தான்’.

‘அதாவது, முதல்நாள் எடுக்கும் தொகையினைப் போல் அடுத்த நாளில் இரண்டு மடங்கு அப்படித்தானே?’

‘ஆஅம். வேந்தரே’.

‘முப்பது நாட்களும் கருவூலத்திற்கு வந்து நீங்களே எண்ணி - நீங்களே எண்ணி - நீங்களே எடுத்துச் செல்வீர்கள். அப்படித்தானே?’

‘ஆஅம்’

இந்தக் கேள்வியைச் செவிமடுத்த நன்மாறன் முகம் குழப்பத்தைக் காட்டியது.

‘மிக எளிதான கணக்குதான். மற்ற மூவரும் இதையே ஏற்கிறீர்களா?’

‘இல்லை வேந்தே. முசிறித் தளபதி ஹொராஸ்டஸ் வேறு கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்’.

‘அஃதென்னவோ?’

‘பொருள் மட்டுந்தான் வேறு. கரும்பொன் எனப்படும் மிளகை முதல் நாள் 100, இரண்டாம் நாள் 200, 400, 800, என முப்பது நாட்களுக்கு’

‘சரி, அதை யார் தூக்கிச் செல்வார்கள்?’

‘முதலில் யாரும் வேண்டாம். பின்னர் ஒரு பொதி சுமக்கும் கழுதை போதும்’.

‘நீங்கள் நால்வரும் ஆற்றிய தொண்டிற்கு நான் ஆற்ற வேண்டிய கைம்மாறு ஈதெனின் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. நீங்கள் மூவரும்-நீங்கள் மூவர் மட்டும் கருவூலத்தினுள் நுழைய அனுமதிக்கப்படுவீர்கள். நீங்கள்

கேட்டவாறு பொற்காசுகளை நீங்களே எண்ணி, நீங்களே வெளியில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். அன்றன்றைய தொகையை அன்றன்றைக்கே வெளியே கொண்டு சென்றிட வேண்டும். இவ்வாறாக முப்பது நாட்கள் என்ன? எத்தனை நாட்களுக்கு வேண்டுமானாலும் நீங்கள் தொடர்ந்து எடுத்துச் செல்லலாம். பாதுகாப்புக் கருதிக் கருவூலம் மாலையில் மூடப்பட்டுவிடும். முசிறித் தளபதிக்கும் இதே நிபந்தனைகள்தாம். கூலக் கிடங்கில் நீங்கள் கேட்டவாறு ஒரேயொரு கழுதை மட்டும் அனுமதிக்கப்படும். நீங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் வழக்கம்போல் என்னை நண்பனாகச் சந்திக்கலாம். மகிழ்ச்சிதானே?

‘வாழ்க கரிகால் சோழர்’ நால்வரும் வாழ்த்தினர்.

நான்கு யவனத் தளபதிகளும் 16-ஆம் நாள் கரிகாலனைத் தனிமையில் சந்தித்தனர். முகத்தில் குற்ற உணர்வு தோன்றத் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தார்கள்.

‘என்ன நண்பர்களே, உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பரிசுப் பொருளை எண்ண முடியவில்லையா? அன்றி, எண்ணிய பொருளைத் தூக்கிப்போக முடியவில்லையா?’

‘கரிகாலரே, எங்களை மன்னித்திடுங்கள். நீங்கள் சொன்ன இரண்டையுமே ஒரு நாள் கால அளவில் செய்ய முடியவில்லை. இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்கிறோம். அஃதன்றி, பெற்ற பொருளையும் திருப்பித் தந்துவிடுகிறோம்’.

‘கொடுத்ததைத் திரும்பப் பெற்றால் அஃது எனக்கு இழுக்காகும். இதுவரை நீங்கள் பெற்ற பொருளினும் இன்னொரு பங்கு தந்து அவற்றை எனது காவலர்கள் மூலம் அனுப்பி வைக்கிறேன். நம் நட்பை மற்றவர் சிதைத்திடா வண்ணம் எச்சரிக்கையோடு இருங்கள். வாழ்க நம் நட்பு’.

சேரர்களின் வளர்ச்சி

சேர நாட்டில் அந்துவன் சேரலும் உதியஞ்சேரலும் ஆண்டபோது கொங்கரும் தொண்டையரும் பெரும்பாலும் முறையே சேர நாட்டோடும் சோழ நாட்டோடும் இணைந்தே இருந்தனர். அந்துவனும் உதியனும் கரிகாலன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இருந்து விட்டதால், அந்துவன் ஆதிமந்தியை மணந்தது தவிர வேறு முக்கிய நிகழ்வுகள் ஏதும் இல்லாமலேயே போய்விட்டது. அந்துவன் மகன் செல்வக் கடுங்கோவும் உதியனின் மகன்கள் நெடுஞ்சேரலும் எழில் குட்டுவனும் சேர மரபுப்படி அவர்களுக்களித்த பகுதியை இளவரசர்களாயிருந்து ஆண்டு வந்தனர்.

உதியஞ்சேரலுக்குப் பின் நெடுஞ்சேரலாதன் சேரப் பெருவேந்தனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான். சேரரின் மீது கொண்ட பகையை மறக்காத உறையூர் வேந்தன் பெருநற்கிள்ளியின் மரபினர் சேரர்களை எதிரிகளாகவே மதித்தனர். சேரன் நெடுஞ்சேரலாதன் தித்தனின் பேரன் பதுமன் வெளியனின் மகளை மணந்ததால் மூன்று தலைமுறைகளாக மணஉறவு நீடித்தது.

சேர மன்னர்களின் குடும்பத்தில் இளவரசர்கள் பலர் இருக்கும்போது, நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் அந்நாட்டின் மன்னனாக முடிசூட்டி பேரரசுக்குக் கட்டுப்பட்டு, ஆனால் தன்னாட்சி செய்துவர அனுமதிக்கப்பட்டனர். சில சேர மன்னர்கள் அக்கம்பக்கம் உள்ள சிற்றரசர்களையும் வேளிர்களையும் தம் பலத்தால் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவந்து தம் நாட்டை விரிவுபடுத்திக் கொள்வர். இதில் தலைமைச் சேர வேந்தன் பொதுவாகத் தலையிடுவதில்லை.

அந்த முறையிலேயே அந்துவன் சேரல், உதியஞ்சேரல் என இருபிரிவாகி ஒருவன் பொறையன் ஆனான். மற்றவன் ஆதன் ஆனான். இவர்களுடைய மக்கள் மேலும் சிறு சிறு நாடாகப் பிரிந்தபோதும், தங்களுக்குள் போட்டி, பொறாமை, சண்டையின்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தார்கள். இதுவே சேரர்களின் பெருவளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

வயதில் பெரியவன் எனவோ அவனே பேரரசன் ஆவான். அண்ணன், தம்பி அவர்கள் பிள்ளைகளில் மூத்தவன் இதுபோன்றே அகவை வரிசையில் பிறங்கடை உரிமை பெற்று வேந்தராவார்கள். ஆனால் பொறையர்கள் பெரிய நிலப்பரப்புக்கு உரியவரானபோதும் கூட அவர்கள் வேந்தனாக நேர்ந்தபோது கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டே ஆண்டு வந்தனர்.

உதியனும் அந்துவனும் பெரியவர்களாகி, ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு அவர்களுடைய தளபதிகள் கொல்லிமலை வேளும் தகடூர் வேளும் அவர்களுடைய முந்தையப் பகுதியைத் தனியாட்சி செய்திட அனுமதித்து உத்தரவிடுகிறான். ஆனால், சிறிது காலம் சேரனாகவிருந்து ஆண்டுவிட்ட அவர்கள், தங்களைச் சேரர் குடியாகவே எண்ணிப் பனம்பூ மாலை போன்ற சேரர்க்குரிய சின்னங்களைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். (இந்தச் செயல் பிற்காலத்தில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பிடிக்காமல் போனது.) அதுமட்டுமன்றி, பக்கத்து நாடுகள் சிலவற்றையும் போரிட்டு வென்று தங்கள் நாட்டைப் பெரிதாக்கித் தங்களை பெருவேந்தர்கள் எனக் காட்டிக் கொண்டார்கள்.

கரிகாலனை அணைத்தான் காலன்

யாராலும் வெல்ல முடியாத கரிகாலனைக் காலனையன்றி வேறு யார் வெல்ல முடியும்? காலமும் வந்தது, காலனும் வந்தான். தனது நண்பனை பாசத்தோடு அணைத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டான். மாபெரும் வீரனாகத் தன்னிரகற்று விளங்கிய கரிகாலன்-குமரி முதல் இமயம் வரையிலும் வங்கம் முதல் சிந்து வரையிலும், வளி தொழில் ஆண்டு நளியிரு முந்நீர் நாவாய் செலுத்திக் கடல் கடந்து போர் மேற்சென்று மேலை நாடுகளையும் கீழை நாடுகளையும் பல தீவுகளையும் ஈழத்தையும் தன் தண் வெண்குடை கீழ்ப் பார் புகழ் ஆண்ட சோழ வேந்தன் உலகோரைச் சோகத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு மறைந்து போனான்.

கரிகாலன் இறந்தபின் அவனை அடக்கம் செய்ய முன்னதாகவே காவிடிக் குறுக்கையில் கட்டி வைக்கப்பட்ட ஐங்கர கூம்பு வடிவ (பிரமிடு) கல்லறையில் முழு அரச சின்னங்களோடு படுக்கை நிலையில் ஒரு மேடைமேல் சென்செரிட்டா சொல்லியவாறு கிடத்தினர். உடல் நீண்ட நாட்கள் கெடாதவாறு செய்ய வேண்டுவனவற்றையும் அவளே முன்னின்று செய்து முடித்தாள். ஆனால், சோழமாதேவி காவேரிப் பூம்பாவை பேரரசிக்குரிய முழு அலங்காரத்துடன் வந்து கரிகாலன் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டாள். அந்த நிலையிலேயே கல்லறையை மூடிடவும் ஆணையிட்டுவிட்டாள்.

கரிகாலன் மாண்டு போயிருக்கலாம். ஆனால், அவனுடைய புகழ் இந்த ஞாலம் உள்ளவரை மறக்கவும் முடியாது; மறைக்கவும் முடியாது. எகிப்து நாட்டுப் பிரமிடுகளைப்போல் அவன் கட்டிய கல்லணை போல் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறான். உலகம் அழியுமட்டும் அவன் வாழ்வான்.

தலைமறைவான் இருந்தீர்த் தலையார்

(பிற்சேர்க்கை)

தொண்டை நாட்டுத் துகிலும் பட்டும்
கெண்டைவிழி மாதர் தேடி அணியும்
மெல்லிழை ஊடுறு மெல்லியர் எயிறெனத்
துல்லிய வடிவம் தோன்றும் முத்தம்

கொங்கர் விளைக்கும் காழ்மணி மாலை
மங்கையர் விரும்பும் மணிமுத்தம் விரவிக்
கொங்கை மீதேறிக் கவினுறத் தூங்கும்
எங்கும் போற்றிட ஏற்றம் மிகுத்திடும்

வேழத் தந்தம் வேந்தர் சேரர்
சூழும் பொன்னும் சுழன்றாடு முத்தும்
பின்னிப் பிணைந்த பீடுறு சரங்கள்
மன்னிய புகழ்சேர் மாளிகை அழகுறும்

செந்நெல் குவியும் சோழர் மண்ணில்
விந்தை சேர்த்து விலைமதிப் பில்லாப்
பாண்டிய முத்தம் பார்த்திட ஒளிரும்
காண்பவர் நெஞ்சம் கண்கள் துளிக்கும்

எந்நாட் டவரும் ஏற்றுப் போற்றிடு
செந்நாப் புலவரும் சேர்த்தனர் செய்யுளே
இந்நாட் டவரும் எளிதில் கொள்ள
நண்ணார் அஞ்சுவர் நல்வெண் முத்தே!

‘தளபதியாரே! இந்தப் பாடலிலா குறையிருப்பதாகச் சொன்னீர். பாண்டிய நாட்டு முத்தினைப் பற்றி மெத்தப் புகழ்ந்தன்றோ எழுதப்பட்டிருக்கிறது?’

‘குறை கூறும் புலவன் அல்லன் யான். குற்றங் காணும் புலனறி வீரன். இப்பாடல் எழுதப்பட்ட ஓலையார் கையில் இருந்தது தெரியுமா வேந்தே!’

‘யார் கையில்?’

‘கிரேக்க நாட்டு வணிகன் ஒருவன் கையில். தற்செயலாகக் கண்ட நான், அதன் பொருள் என்னவென்று கேட்டேன். அவன் ‘பாண்டிய நாட்டு முத்துக்களின் பெருமையை என் நாட்டவர் அறிந்திட எழுதப்பட்டது. வணிகர்கள் விரும்பும் விளம்பரமாக இதை எண்ணுகிறேன்’ என்றான்’.

‘சரியாத்தானே சொல்லியிருக்கிறான்’.

‘ஆம். ஆனால் அறியாதவற்றைச் சொல்லவில்லை. எல்லா நாட்டினரும் நம் நாட்டு முத்தை நத்தி வாங்குவது பல நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்கிறது. தொடர்கிறது. முத்து வாணிபம் மேலும் பெருகிக் கொண்டே இருக்கிறது. புதிய பொருள்கட்கு விளம்பரம் தேவை. நறுமண மலருக்கும் ஒளிதரும் ஞாயிறு மதி இவற்றுக்கும் விளம்பரம் தேவையா? அதுதான் என் ஐயம்’.

‘சரி, என்னதான் சொல்ல வருகிறீர்கள். இவ்வளவு பீடிகையும் நீங்கள் ஏதோ அஞ்சத்தக்க அதிர்ச்சி தரத்தக்க செய்தியினைக் கூற வருவதுபோல் தெரிகிறது’.

‘ஆம் வேந்தே! தங்கள் தந்தையின் நண்பரும் அரசவைப் புலவருமான இரும்பிடர்த் தலையார் மீது ஐயம். ஆம், அவர் நம்மோடு ஒட்டி உறவாடிப் புலன் சேகரிக்கும் ஒற்றர். இந்தப் பாடல் யாருக்கோ ஏதோ உள்ளார்ந்த குறிப்பைத் தெரிவிப்பதாக உணர்கிறேன். நீங்கள் அவரை அழைத்து விசாரித்தால் எல்லாம் விளங்கக்கூடும்’.

‘உங்கள் உணர்வுகளை மதிக்கிறேன். அது சரி; நீங்கள் என்னதான் உணர்கிறீர்கள்?’

‘சொல்கிறேன். இன்றைய நிலையில் பாண்டிய நாடு பெரிதும் சிறப்புற்றிருக்கும் வேளையில் யாரையோ இந்நாட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்ற எச்சரிக்கை அதில் தொனிக்கிறது’.

கருங்கை வழி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

‘இந்நாட் டவரும் எளிதில் கொள்ள நண்ணார் அஞ்சுவார் நல்வெண் முத்தே’ உம்.. இந்நாட் டவரும் எளிதில் கொள்ள நண்ணார் அஞ்சுவார்!

முத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? ‘எளிதில் கொள்ள நண்ணார்’ எளிதில் கொள்ளக்கூடிய முத்தை வாங்க நினையார். ஏன்?

‘தளபதியாரே! உங்கள் கூற்றின் மறைபொருள் புரிகிறது. எனினும், நம் அரசவைப் புலவரை ஐயுற்று அவசரப்பட்டு நடவடிக்கையில் இறங்கி அவர் எதிர் நடவடிக்கை எடுக்க விட்டுவிடக் கூடாது, தப்பவும் விடக்கூடாது. ஆகவே வேந்தர் முக்கிய செய்தி பேச வேண்டும் என்று நயந்து பேசி அழைத்து வாருங்கள்’

○ - ○ - ○ - ○ - ○ - ○ - ○

வேண்மாடத்தில் இருந்து, பாண்டிய இளைய தளபதி ஒருவன் குதிரைமேல் தன் மாளிகை நோக்கி வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் இரும்பிடர்த் தலையார். அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அவன் முகத்தில் பதற்றமும் அதை அடக்கிட அவன் பெரும்பாடுபட்டு இயல்பாக்கிக் கொள்வதையும் உணர்ந்தார். இரும்பிடர்த் தலையார்க்குத் தளபதி மூலம் தன் தலைக்கே இடர் வந்து கொண்டிருக்கிறது என உள்ளுணர்வு பரபரத்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் முகமும் மீசையும் தலைமுடியைச் சிதறவிட்டு மூடிய தலைபாகையும் கண்ணில் பதிந்தன. ஏதுமறியாதவர் போல் முகக்குறிப்பு தோன்ற கீழே வந்து தன் ஆசனத்தில் இயல்பாக அமர்ந்து கொண்டார். தளபதி தனியனாய் உள்ளே வந்தான்.

‘வாருங்கள் தளபதியாரே! அமருங்கள். என்ன அருந்துகிறீர்கள்? மன்னிக்க வேண்டும்; பணியாளர் இருவரும் உணவருந்த வீட்டிற்குச் சென்று விட்டனர். மோர் பருகலாம்’.

‘நன்றி, புலவர் ரெமானே. நான் வந்த வேலையே வேறு. மாமன்னர் தங்களை உடனே பார்க்க வேண்டுமாம், அழைத்து வரச் சொன்னார். தாமதமின்றிக் கிளம்புங்கள். என்ன அவசரமோ, உடனே செல்வோம்’.

ஐயத்தை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுமுன் நேரடியாகச் சிறை செய்தால் புலவர்க்குத் தான் கொடுமை இழைப்பதாக மக்கள் எண்ணக்கூடும். எனவேதான் இளந்தளபதி ஒருவனைப் புலவர் அவருக்கு எந்த ஐயமும் ஏற்படா வண்ணம் அழைத்துவர அனுப்பினான்.

‘சற்றுப் பொறுங்கள். இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள். நான் வேற்றுடை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்’ என்று ஓர் அறையின் உள் சென்றார்.

திரும்பி வந்தவர் கையில் கூரிய குறுவாள். எதிர்பாராத விதமாய்த் தளபதியின் நெஞ்சுக் குழியில் வைத்து, ‘நண்பரே, சிறிதும் அசையக் கூடாது. அசைந்தால் நீங்களும் மன்னரைப் பார்க்கச் செல்ல முடியாது’ என்றவாறு தளபதியின் ஆடைகளைக் களையச் செய்து தன்னோடு கொண்டு வந்த உறுதியான கயிற்றினால் அவனை இறுகப் பிணைத்தார்.

தன் அறைக்குள் சென்று செயற்கை முடி மீசை இவற்றைப் பொருத்திக் கொண்டு, தளபதியின் உடையைத் தான் அணிந்து கொண்டார். தன் மாற்று உருவம் பொருத்தமாக இருப்பதைக் கண்ணாடியில் கண்டு திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

‘தளபதியாரே! உங்கள் வருகையின் நோக்கம் என்னைச் சிறை செய்வதுதான். மாமன்னர் என்னை அழைத்துவர ஒரு இளைய தளபதியை அனுப்பத்

தேவையில்லை. செய்தி கூறும் வீரன் மட்டும் வந்திருந்தால் போதும். மேலும் உம் முகத்தில் நீங்கள் தேக்கிவந்த குழப்பம், அச்சம், பரபரப்பு அத்தனையும் உங்கள் நோக்கத்தைத் தெளிவாக எனக்கு உணர்த்திவிட்டன. நான் தப்பிக்க நேர்ந்தால் சிறந்த வீரன் வேண்டுமல்லவா? அதற்காகத்தான் பாண்டியன் உன்னை அனுப்பியிருக்கிறான். நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை

நான் மதுரையின் வெளிப்புறக் கோட்டை வாயிலைத் தாண்டும்வரை அநேகமாக யாருக்கும் ஐயம் ஏற்படாது. பின்னர் வருபவர்களுக்கு நீங்கள் கூறப்போகும் செய்தி ஒன்றுக்கும் உதவாது. மன்னியுங்கள் வருகிறேன்’.

வெளியே நின்றிருந்த குதிரை மீதேறி விரைந்தார். முதலில் கோட்டை வாயிலைக் கடக்கும்போது குதிரையைச் சாதாரண நடையில் போகவிட்டு வெளியேறித் திரும்பி, ‘கோட்டை வீரர்களே, நம் மன்னர் மாளிகைக்குள் ஒற்றன் ஒருவன் புகுந்து விட்டான். அவன் வெளியே போகக் கூடாது. மற்ற மூன்று வாயிற்காவலர்களை எச்சரித்து விட்டேன். நீங்களும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். உளவாளியைக் கோட்டை விட்டுவிடாதீர்கள். நான் புறமதிற் காவலர்களையும் எச்சரிக்க வேண்டும்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே விரைந்தார்.

வெளியே அரணைக் கடக்கும்போது ஐயம் எழாவண்ணம் சாதாரண ஓட்டத்திலேயே குதிரையை ஓட்டி, அகழியைக் கடக்கும் பாலப் பலகையில் சென்று மறுபக்கம் அடைந்தார். சிறிது தொலைவு சென்றதும் மரங்கள் அடர்ந்திருந்த பகுதி வந்ததும் கோட்டைக் காவலர்கள் யாரும் கவனிக்க முடியாது என்று தெரிந்ததும் தன் குதிரையைத் தட்டிப் பறக்க விட்டார். 5 காத தூரம் சென்றபின் அங்கு அடர்ந்த புதர்களுக்கருகே குதிரையை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்றார். அங்கே

ஒரு குகை. அதில் சில வீரர்கள், அவரை உற்றுப் பார்த்தனர். அவர்களைத் திகைக்க விடாமல் உடனே தன் தலைப்பாகை செயற்கை முடி மீசை அத்தனையும் களைந்தார்.

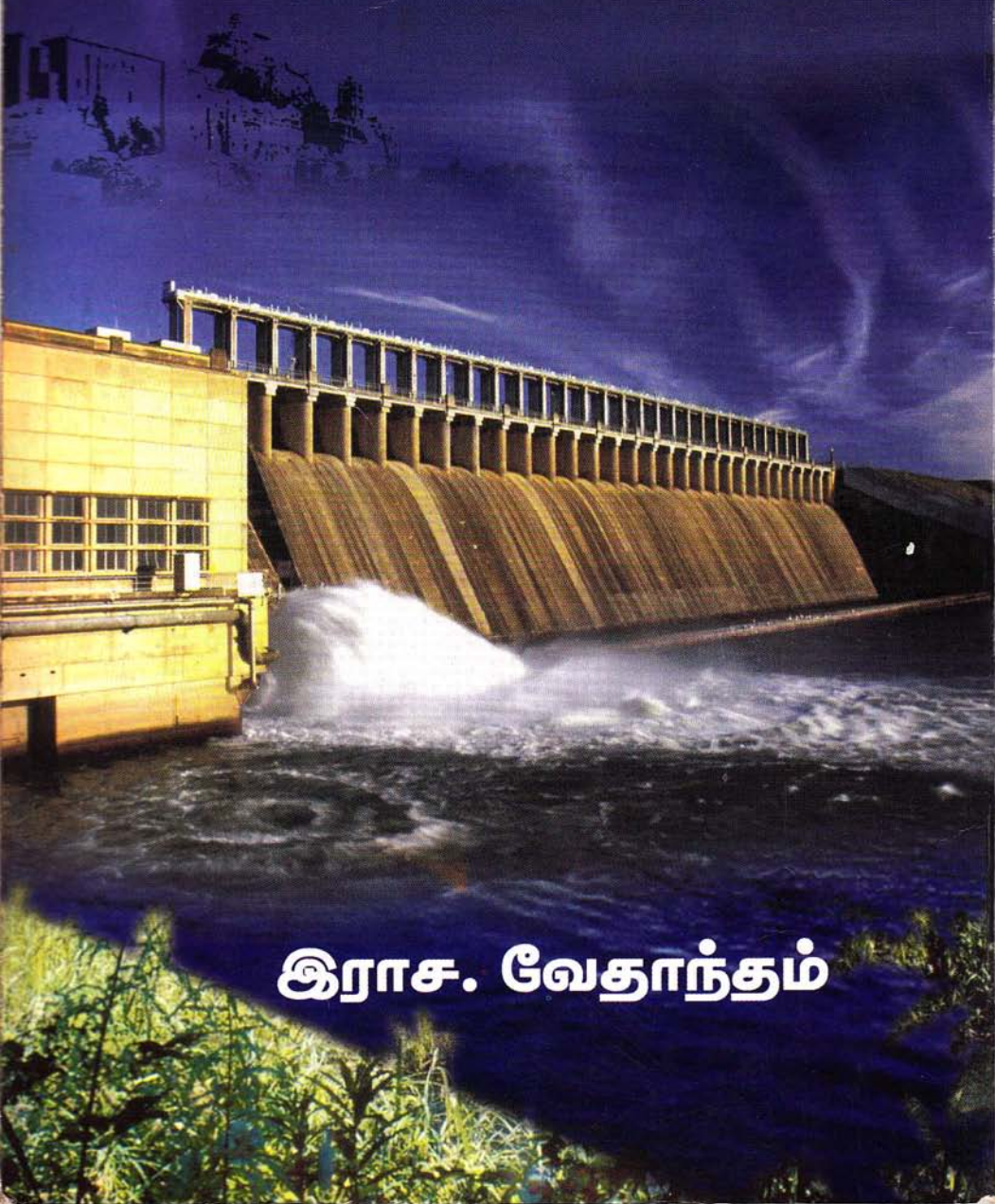
‘ஆ! தலைவரே! நீங்களா? இஃது என்ன புது உருவம்?’

‘நேரமில்லை பேச, நான் உடனே கொற்கை செல்ல வேண்டும். சாதாரண விவசாயியாகத் தோற்றமளிக்க வேண்டும். மற்றவரைக் கவர்ந்திழுக்கா வண்ணம் வெளிர் மஞ்சள் புடவை ஒன்று தாருங்கள் என்று கேட்டு அதைக் கட்டிக் கொண்டார்’. (அக்காலத்தில் நீளமான துகிலை ஆண்கள் பெண்கள் இருபாலரும் உடுப்பர். கட்டுவதில்தான் சிறிது மாற்றம் தெரியும். பிற்காலத்தில் ஆண்கள் மட்டும் அந்த நீளத் துகிலை இரு கூறாக்கிப் பெரிய பகுதியை இடையில் கட்டும் வேட்டி என்றும் சிறிய பகுதியை தோளில் போட்டுக் கொள்ளும் துண்டு என்றும் உடுப்பதை இரண்டாக்கிக் கொண்டனர்.).

பின்னர் ஒற்றைமாடு யூட்டிய சிறிய வண்டியில் வெகு இயல்பாகத் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். குதிரையைத் திரும்பவும் மதுரை செல்லும் பாதையில் கொஞ்ச தூரம் ஓட்டிப்போய் விட்டுவிட்டனர்.

இரும்பிடர்த் தலையார் மாயமாய் மறைந்து விட்டார். பிற்காலத்தில் மீண்டும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் காலம் வருமா?

கல்லணை கண்ட காவலன்

இராச. வேதாந்தம்